

FLORINA SANDA COJOCARU

ÎNVAȚĂ-MĂ SĂ TE IUBESC

- ROMAN -

SEMĂNĂTORUL
Editura online - octombrie 2011

***Dedic această carte colegei mele, Manuela,
pentru că a avut răbdare să citească,
a avut răbdare să asculte,
și scriu din nou mulțumită ei***

ACCIDENTUL

1

Gonea ca o nebună în ziua aceea primăvărată. Nu avu timp să observe frumusețea peisajului. Nu îi păsa de nimeni și de nimic. Își aprinse o țigară, trăgând cu furie din ea, două-trei fumuri, apoi o aruncă undeva, în urmă, pe șosea. Acumulase în ea atâta ură, încât nu mai putea să gândească la ceva plăcut, nu avea cum. Își amintea de Dan, de noaptea destăinuirilor, o noapte dureroasă, în care, își promise, pentru a câta oară, că nu va mai iubi. Ea nu era făcută să iubească. Acum, îl ura pe Cristi mai mult ca oricând, și frânturi de amintiri îi încețoșau mintea. Gândurile se împărțeau între ura ei statornică pentru Cristi și dorul de prietena ei din copilărie, Magda. Nu văzu la timp curba, nu avu cum să mai facă vreo manevră, și se rostogoli cu frumoasa ei mașină, până se opri în copacul ivit de nicăieri. Știa că așa îi era scris, să moară de tânără, așa cum muriseră mama și mătușa ei. Acceptă destinul ca pe ceva dat; închise ochii, așteptând să moară. De aici, nu mai era cale de întoarcere. Secvențe din scurta ei viață îi treceau repede, prin fața ochilor. I se făcu frică. Nu ar fi vrut totuși să moară. Nu acum. Erau atâtea lucruri de lămurit! Pentru asta se întorcea astăzi, în țară, după atâția ani de absență. Trebuia să se fi întâlnit cu Cristi și să-i spună ce gândește despre el. Nu putea să-și bată joc de viața ei la nesfârșit. De unde apăruse Dan? Nici ea nu mai știa. Tot ce știa, era că în timp, căpătase încredere în el, și chiar începuse să-l iubească. Nu-i ceruse bani, așa cum procedaseră mulți înaintea lui, oricum nu mai avea ce a avut odată, pur și simplu îi căuta compania, atunci când el venea în Anglia, pentru afaceri. Mai mereu o suna, indiferent de oră, iar ea se simțea măgulită. Nu putea s-o sune doar așa, pentru distracție. El era în ultimul timp, legătura ei cu țara. Îi aducea de fiecare dată flori, de fiecare dată îi mărturisea că tot ce începuse ca un joc, acum era doar iubire. Deși părea interesat de situația ei financiară,

deși o rugase în nenumărate rânduri să accepte ajutorul lui, ea îi mulțumea cu zâmbetul pe buze și îl asigura că încă se poate descurca singură. Pierduse mult, într-adevăr, în anii săi de zbucium și de căutări, dar încă nu se dădea bătută. În țară, mai avea magazinul, casa bunicii, jumătate din casa lui Dinu, casa tatălui său, iar aici, câștigase ceva bani din modeling. Acum, de curând, făcuse publicitate pentru un nou parfum și primise suficienți bani, cât să nu ceară încă nimănui.

«- Mi-e greu să-ți mărturisesc, dar la început Cristi a fost cel care mi-a propus acest târg. El m-a plătit să mă împrietenesc cu tine, să te urmăresc, să văd dacă ai sau nu nevoie de ceva. Mi-e rușine, dar acesta este adevărul.

- Și trebuia să-mi spui că mă iubești, trebuia să pară totul cât mai verosimil, șopti femeia sec. Poate că ai mers prea departe, Dane. Îmi e de ajuns cât am auzit. E suficient pentru o zi.

- Nu mă alunga, Claudia! Cristi m-a plătit să te păzesc, nu să mă îndrăgostesc de tine, dar așa s-a întâmplat. Spune-mi că nu mă iubești deloc, și eu dispar din viața ta. Nu puteam să fac parte din ea, mințind.

- Dar așa ai procedat, Dane. M-ai mințit de la bun început. De ce te-aș crede acum?

Claudia stătea în față lui, palidă, terminată. Era atât de frumoasă! Tenul de creolă, ochii albaștri, părul creț, sărmos, negru, de abanos, picioarele interminabile și zâmbetul de copil, așa putea fi descrisă Claudia. Dan începu să-și frământa disperat mâinile. Mai mult decât un act de curaj, a fost o nebunie să-i mărturisească femeii adevărul. Uneori, acesta doare. Acum durea. Se citea pe fața Claudiei. Altă soluție nu era. Îl sunase pe Cristi și-i mărturisi dragostea pentru Claudia :

- O iubesc, Cristi.

- Dar ea? Ea te iubește? îl întrebă pe un ton răstit, bărbatul.

- S-ar părea că da, șopti Dan.

- Atunci va rezista să afle adevărul, Dane. Ești de acord cu mine? Dragostea se câștigă prin încredere.

- Dar o iubesc, Cristi! O iubesc așa cum nu am făcut-o niciodată. Dacă i-aș spune despre înțelegerea noastră, s-ar termina într-o clipă totul.

- Te-am plătit să o urmărești, să te împrietenești cu ea, nu te-am plătit să te culci cu ea, omule. Acum, suportă. Tu ai ales. Și încă ceva. Nu încerca să mai faci afaceri în țară. E mai bine pentru tine să rămâi acolo unde ești. Dacă vii, dacă îndrăznești, vei fi un om terminat.

- Nu ai pic de suflet, șopti bărbatul.

- Afacerile sunt afaceri. Nu trebuia să te pui cu mine. În afaceri, da, nu am suflet.

- Atunci, îi voi spune Claudiei cine a cumpărat în realitate acțiunile vândute de ea.

- Nu știu dacă mă interesează ce spui. Ești un biet copil naiv să poți crede că mă intimidezi. Ea a vândut, eu am cumpărat. E simplu, nu? Cineva trebuia să cumpere. Aceste acțiuni au fost ale tatălui meu. Firma îmi aparține. Nu puteam să înstrăinez un bun al omului care mi-a asigurat un viitor, dar cum ți-am spus, sunt niște chestii fără importanță pentru tine sau pentru orice alt străin care își bagă nasul în treburile mele. Ai înțeles?

- Și dacă mă va accepta după ce îi mărturisesc totul? Dacă nu va conta nimic din toate astea?

- Ar însemna să fii prea bun, și nu ești, să fie oarbă, și nu e.

- Mai vorbim.

- Nu, Dane. Noi doi nu mai avem ce să ne spunem. Aceasta e ultima convorbire.

- De ce nu recunoști că te obsedează această femeie? Ești căsătorit, Cristi. Las-o în pace pe Claudia! Elibereaz-o! Cred că niciodată nu i-ai dat drumul cu adevărat din viața ta, și, cât de departe ar fi fost, indiferent cu cine s-ar fi culcat, tu nu ți-ai scos-o un minut din minte. Ești obsedat de obicei, Cristi? Aș spune că o iubești și ți-e teamă să i-o spui. De aia te-ai supărat pe mine. Am îndrăznit s-o iubesc fără să-ți cer voie. Dacă ai fi doar un simplu frate sau prieten, te-ai bucura acum, pentru noi, dar nu.... Tu o vrei pentru tine, doar pentru tine, și eu te încurc acum, așa e?

- Ești deștept pentru un fișos, dar nu atât de deștept pe cât ai crede. Multă baftă, Dane.

Care baftă? Adevărul a pus capăt acestei relații. Claudia era prea supărată acum, rănită, înverșunată... Trebuia ca timpul să se scurgă, și poate atunci... Poate atunci l-ar fi iertat, spera Dan, în timp ce părăsea casa femeii. O lăsase în picioare, în noapte. Nu îi mai spusese nimic, nu plângea, nu se împotriva.... Nu l-a oprit. Era statuie. Așa a continuat să rămână minute în șir după plecarea lui Dan, în picioare, tăcută, în întuneric. Nu îi plăcea să plângă de față cu străinii. Își amintea că și atunci când era mică, proceda la fel. Era mult prea orgolioasă, să recunoască greșeala. Ceilalți nu trebuiau să îi cunoască slăbiciunile. Ea era de neînvincis. În fața ferestrei, în noaptea londoneză, Claudia plângea așa cum nu a mai plâns de foarte mult timp, mai precis, de la moartea tatălui său. Atunci a hotărât să plece, să lase trecutul în urmă. Dragostea pentru părinții săi o purta în suflet, și, indiferent unde s-ar fi hotărât să rămână, ei erau acolo, în inimă, cu bune și rele, cu dor și neputință. Nu își mai ura demult mama, nu avea de ce. Între timp, crescuse și se maturizase. În comparație cu ea, mama sa a fost o sfântă. Își șterse într-un târziu lacrimile și își promise să nu se mai lase păcălită. I se făcu dor de casa cu viță de vie, dor de Magda. Și totuși a rămas pe loc, lingându-și rănilor. Aici, printre străini, te

puteai pierde ușor. Pe nimeni nu-l interesa de nimeni. Poza în continuare și își făcu singură cadou revista unde apăruse pe copertă, mai mult dezbrăcată. Roiau admiratorii în jurul ei, dar femeia încerca să nu piardă timpul cu încă o relație nereușită. Într-o zi, fu tentată să bea din nou, și, într-un ultim efort de a se menține pe linia de plutire, a aruncat sticla pe fereastră. Era grea singurătatea, durea. Nu avea prieteni, nu avea nimic. Atunci a primit telefonul de la Dan. O ruga, o implora să se întâlnească cu el, undeva, în oraș. Trecuse ceva timp de la despărțirea lor.

- Nu-ți cer nimic, decât să te mai văd o singură dată. Știu că ești supărată pe mine, știu că te iubesc din ce în ce mai mult....

- La ce bun, Dane? Nu poate să existe nimic între noi. Nu are cum.

- Nici măcar prietenie? Hai, fato! Tu ai nevoie de prieteni. Am înțeles că nu poate fi vorba de iubire acolo unde tu vezi trădare, dar prietenie de ce n-ar putea fi? Să luăm masa, undeva în oraș. Te rog!

- O.K.!

- Vezi că poți fi și înțelegătoare?

- Azi nu pot. Am ședință foto. Nu știu când se termină.

- Dar mâine, la prânz?

- E perfect.

Femeia lăsă telefonul pe masă. Se aruncă în patul prea mare și recunoscă în adâncul sufletului ei, că încă ținea la Dan. Încercă să se gândească la altceva; își puse muzică și se trezi dansând singură în cameră. Era ca atunci când dansase, beată, în timpul liceului, pe masă, aproape dezbrăcată, spre deliciul celor prezenți. O târâse la acel bairam pe Magda, prietena ei cea mai bună. Era nesătulă, ducând la gură pahar după pahar și, de-abia atunci, simți că e eliberată de orice complex, uită de morți, uită de vii, de reguli; auzea doar muzica, o trăia la maximum. Chestia cu dezbrăcatul veni de la sine sau poate de la muzică, de la alcool... Se trezi de-abia târziu, în noapte și vărsă ceasuri bune la baie. O durea capul, nu putea să-și mențină echilibrul și o înfuria prezența celor doi, lângă ea, acuzând-o din priviri. Nici măcar nu era acasă, era la apartamentul lui Dinu, acolo unde stătea cu chirie Magda.

- Tura asta ai întrecut orice măsură, spuse Cristi. Dacă nu era Magda, cine știe ce mai făceai?!... Te-ai făcut destul de răs. De ce faci așa ceva, Claudia? Tu nu înțelegi încă? Aceste lucruri îți fac doar ție rău. Pe cine încerci să te răzbuni? Dacă află Claudiu, nu știu de va fi încântat.

- Nu va afla. Tu nu îi vei spune, hotărî fata. Nu ești tu bunul samaritean? Nu ești tu cel care mă salvează din orice situație? întrebă Claudia cu dispreț în vocea răgușită.

- Încearcă să nu mă ironizezi, îi spuse sec băiatul. Data viitoare nu voi mai fi lângă tine.

- Dar cine ți-a cerut așa ceva?

Acum, dansa doar să uite, nu mai băuse demult. Se opri într-un sfârșit, se așeză în fața oglinzii și încercă să acopere cearcănele cât mai bine. Îmbrăcată elegant, , Claudia se urcă în mașină și porni în viteză spre studio. Lui Mark nu îi plăceau întârziții.

- A venit frumoasa mea străină! exclamă Mark. La timp. E bine să fii punctual în meseria asta.

Omul o îmbrățișă tandru și îi repetă că e frumoasă și aparatul o iubește.

- Dă tot ce ai mai bun! Îmi place tristețea ta, nu știu de unde vine. Ai un aer misterios, draga mea, enigmatic. E bine.

Femeia ținea la prietenia lor, și chiar dacă se numea tot Mark, era total diferit de primul. Oricum, pe acesta din urmă nu-l iubea. Era doar un bun sfetnic, iar ea avea nevoie de așa ceva.

2

A doua zi, încercă să pară că nimic nu o afectează, atunci când se întâlnește cu Dan. Bărbatul îi sărută mâna, o felicită pentru că apăruse pe coperta revistei, dar nu forță nota. Stăteau față în față, la restaurantul ales de Dan, și, minute în șir nu-și spuseră nimic. El o privea pe ascuns, încercând să descopere ce ascundeau acei iriși albaștri, dar nimic nu lăsa să scape femeia, nimic din frământările și plânsul ei. Ea era acolo, rece, de nepătruns. Se învățase să plângă singură, dar niciodată în fața unui străin. Dan era acel străin.

- Să-ți spun o noutate. M-am hotărât să rămân aici. Am găsit ceva la o companie multinațională. Au nevoie de un translator și am fost acceptat imediat. Nu-mi vine încă să cred! Nu te bucuri pentru mine? Deloc?

- Dacă ai făcut-o doar pentru a fi alături de mine, mai bine renunță. Acum.

- Ești egoistă, Claudia. Am făcut-o pentru mine. Mi-am pierdut slujba în țară, după ce l-am trădat pe Cristi. Nu știu dacă înțelegi, dar e o forță. E mai bine să-i fii prieten, decât dușman. Vezi cât de mult am pierdut, riscând să te iubesc?

- Încearcă să vorbim despre altceva, altfel plec, Dane. Nu sunt pregătită să mai aud declarații de dragoste.

- Nu știu ce relație e între voi, dar e ciudat. Tu îl urăști pe Cristi în măsura în care el pare obsedat de tine.

- Vorbești prostii. Am crescut împreună, iar ura mea față de el a crescut o dată cu mine.

- Ți-a făcut ceva, anume?

- Nu, nimic deosebit. Pur și simplu, nu-l suport. Acum, că mi-a furat și prietena, îl detest. Mă enervează că încearcă să-mi controleze viața. Ce relație deosebită vezi tu între un paznic și un deținut?

- Ce comparație!

- Și totuși, e undeva pe aproape.

- Din aceasta cauză nu i-ai vândut lui acțiunile?

- Da. Știam că mă prăbușesc, știam că pierd, dar nu am vrut ca el să fie unicul, atotputernicul. Nu aș fi putut să-i văd fața plină de dispreț, atunci când eu aș fi pierdut, doar ca el să câștige. De aceea am vândut unui străin. Dar nu înțeleg de ce îți spun ție toate aceste lucruri. Nu interesează pe nimeni ceea ce hotărâsc eu, doar pe mine. Am urât viața de afacerist, am urât acest mediu. La moartea mamei, tatăl meu a preluat toate afacerile, și, crede-mă, nu erau puține. L-am văzut din ce în ce mai rar și am urât această lume de cifre. Eu aveam nevoie de un tată, nu de un afacerist, mereu pe drumuri, mereu obosit. Asta l-a terminat. Acum, Cristi pare să fie în lumea lui. Eu am ales altceva, chiar dacă mai greu, chiar de am greșit mult...Am dreptul să greșesc. Eu cad, eu mă ridic. Noroc! Felicitări pentru slujba ta, Dane. Vezi? Nu sunt atât de egoistă încât să nu mă bucur pentru tine.

- Ceea ce-ți voi spune, doare, Claudia, dar trebuie să afli. Cristi deține controlul asupra acțiunilor tale. Le-a cumpărat de la tine prin acel intermediar. Acum, e omul de bază. El deține majoritatea acțiunilor. A stat la pândă, și, de câte ori ai vândut, el a fost pe fază și a cumpărat. Îmi pare rău. E bine să începem relația noastră de prietenie cu adevărul și mai știu că acesta nu trebuie spus pe bucățele.

- Dan...Îți mulțumesc că mi-ai spus. Mai bine mai târziu decât niciodată. Acum, trebuie să plec. Sunt obosită. Îți mulțumesc pentru invitație.

- Promite-mi că îmi vei lăsa plăcerea să mă mai bucur de prezența ta, măcar la o masă, în oraș. Sunt încă un străin aici. Nu te am decât pe tine, Claudia. Vrei să vezi cum vorbesc singur, pe stradă?

- Dacă nu am vorbit eu singură, tu nu ai nicio șansă, Dane. Fie. Ne vom mai întâlni din când în când.

- Poate că nu trebuia să-ți spun. Nu știu dacă îți vor folosi aceste informații la ceva, dar asta e.

- Ai dreptate. Nu știu dacă îmi vor folosi la ceva, dar e bine să știu.

- Prieteni?

- Prieteni.

Acceleră. Îi plăcea viteza. Acum, totul era confuz în mintea ei. De ce? De ce ținea Cristi atât de mult să știe ce face? De ce a fost păcălită atunci, când s-a hotărât să vândă? De ce erau atât de importante niște acțiuni, încât să fii în stare să stai la pândă 24 din 24? De ce s-a căsătorit cu Magda, dacă nu o iubea? Erau atât de multe întrebări... Se hotărî să o sune. Îi era teamă de reacția femeii, dar continua să aștepte în telefon, răspunsul ei. Era doar o căsuță vocală, nici urmă de Magda. Formă numărul lui Cristi. Acesta îi răspunse imediat. Femeia izbucni în plâns :

- Ce ai cu mine? De ce încerci să-mi controlezi viața? Nu vezi că am încercat să mă schimb? Vreau doar să trăiesc așa cum am ales, iar tu va trebui să mă lași în pace. Nu ai nicio datorie față de mine. Sunt mare, știu să mă apăr! Lasă-mă, te rog!

- Aceste lucruri nu se pot discuta la telefon, Claudia. Ar fi bine să vii în țară pentru câteva zile, mai ales că ....

- Că ce? De ce nu poți discuta la telefon? De ce aș veni?

- Am spus că ar fi bine, nu că e necesar, Claudia. Magda e internată. Trebuie să nască din clipă în clipă. Și-a manifestat dorința să te aibă aproape. Dar tu hotărăști.

- Magda va naște? Copilul tău?

- Da, Claudia. Voi avea o fetiță. Voi fi tată.

- Spune-i că ...Nu-i spune nimic. Poate că e supărată pe mine. În mod sigur, mă urăște.

- Vorbești prostii, Claudia. Tu o știi pe Magda capabilă să urască? Poate că e supărată, poate că i-a trecut, dar știu că vrea să te vadă.

Femeia închise telefonul, chiar dacă bărbatul ar mai fi avut de spus câte ceva. Avea emoții. Își aminti de jurământul lor din adolescență. Fiecare a promis să fie a doua mamă pentru copilul celeilalte.

Acum, venea în țară, mânată de dorința de a lămuri multe lucruri. Poate că Magda născuse între timp, nu încercă să mai sune. Avea nevoie să-și pună ordine în gânduri. Nu credea că mai putea fi iertată de Magda, nu după tot ce făcuse. O intriga faptul că prietena ei o vroia lângă ea în astfel de momente. În fond și la urma urmei, Claudia ar fi fost singura persoană care nu avea ce căuta acolo, lângă ei, împărtășindu-le bucuria nașterii. Nu a fost lângă ei la nunta lor; a făcut orice pentru a împiedica formarea acestui cuplu. Pentru a doua oară în viață, Cristi îi fura dragostea unei persoane iubite.

«- Nu mă pune să aleg între voi, Claudia. Știi bine că nu pot. Țin la tine, dar pe el îl iubesc. Ce ai împotriva acestei relații? E greu să mă știi fericită?

- Dar el nu te iubește, Magda. Ce să fac pentru a-ți demonstra că acest om nu merită dragostea ta? Pentru el, ești încă o afacere. Te rog, gândește! Chiar nu vezi?

- Nu știu ce se vede din unghiul tău, Clau, dar faptul că îl iubesc e tot ce contează acum. Îmi știu valoarea. Știu cum arăt, știu cine sunt. Nu am frumusețea ta, sunt invizibilă, dar iubesc fir-ar al dracului! Sunt atâtea feluri de a iubi...Poate că tu îl iubești. Poate că nu-ți dai seama! încercă Magda.

- Tu te auzi ce spui? Eu îl iubesc? Nu, Magda. În privința asta, stai liniștită. Îl urăsc prea mult pentru a-l mai privi ca pe un posibil iubit. El e cel care a reușit mereu, atunci când eu am dat greș. El ține drumul drept, pe când eu am ales hârtoapele.

- Ar fi fost singurul lucru plauzibil, Claudia. Numai existența unei relații între voi m-ar face să mă retrag. Și dacă tu ești sigură că nu există nimic între voi, nu văd de ce aș renunța la această iubire. Mă gândeam mult la perioada aceea, când el te-a ajutat să te lași de droguri. Ați stat ceva timp împreună. Ești sigură că nu s-a înfiripat atunci ceva între voi, după noaptea aceea?

- Mai mult decât sigură, spuse cu jumătate de gură, Claudia.

- Atunci e bine, spuse mulțumită Magda de răspunsul prietenei sale. Voi găsi eu până la urma o cale să vă împac.

- Nu-ți bate capul, Magda. Dar dacă ți-aș dovedi că omul pe care l-ai ales nu e tocmai curat? Dacă ai fi la rând, pe o listă lungă de așteptare?

- Toți greșim. Tu nu înțelegi? Nu mă forța să aleg, Claudia. M-ar durea sufletul. Oricum, am stabilit că ne vom căsători.

- Atunci, casă de piatră. Nu știu dacă voi mai fi în țară pentru fericitul eveniment.

- Vrei să pleci? Când?

- Cât de curând. Dacă tata a murit, nu văd de ce să mai stau. Trebuie să văd lumea, Magda. Nimeni și nimic nu mă mai ține legată de aceste locuri.

- Nici măcar eu?

Claudia zâmbi :

- Tu îl ai pe Cristi, draga mea prietenă. Da, nici măcar tu nu mă vei determina să rămân. Să te întreb ceva. Dacă voi muri de tânără ca mama sau voi înnebuni la un moment dat că mătușa mea, la ce bun,atunci?

- Ai terminat o facultate, Claudia. Ai o situație, un nume...

- Facultatea am terminat-o cu chiu, cu vai. Noroc de tine că ai ales facultatea, altfel poate că m-aș fi gândit și azi pe care să o aleg, cât despre nume, las-o baltă. E timpul să văd

cum mă cheamă cu adevărat. Eu nu țin la situația mea, Magda. Poți pierde într-o clipă tot ce ai câștigat într-o viață. Sunt expertă în a risipi ce au strâns alții.

- Vorbești astfel fiindcă niciodată nu ai trăit cu frica zilei de mâine.

- Cât de puțin mă cunoști, draga mea! Frica zilei de mâine. Ce înțelegi tu prin această expresie? Să nu ai ce mânca a doua zi? Există și o altfel de frică, Magda, o frică existențială. Aș da tot ce am să fie mama lângă mine, acum. Ba da, trăiesc cu frica zilei de mâine. Tot timpul îmi caut boala ce mă va scoate din circulație. Poate că va fi tot un cancer la sân... Cine știe?

- Și dacă pleci din țară, tu o consideri o formă de evadare?

- Să zicem.

- E decizia ta, și o respect. Ești și vei rămâne prietena mea, indiferent de distanță.

Claudia o privea pe Magda, neștiind ce să răspundă. Nu putea face față acestei invazii de bunătate. Magda nu știa, sau nu vroia să fie rea?

- Sper că mă vei suna din când în când, mai spuse femeia.

- Poate. Magda, te rog să te mai gândești. Nu ai ales bine persoana cu care vrei să întemeiezi o familie. Cristi nu e de încredere.

- Câteodată, devii fixistă, Claudia. Ți-am spus că țin la el, și, dacă mă mai vrea, nu voi spune nu.

- Chiar dacă nu te iubește? ! . . .

- Nu ai de unde să știi. Poate că mă iubește, Claudia. Crezi că nu sunt capabilă să fiu iubită? Nu stârnesc precum alte persoane valuri, nu trezesc pasiuni la orice pas, nu sunt zeița frumuseții, dar mai cred că pot fi iubită. Ai un dar de a face omul să se simtă prost! Nu vreau să mai insistăm pe acest subiect. Am înțeles unde bați. E ca atunci, în liceu, când eu eram pe tușă, și numai tu puteai să fii în centrul atenției...»

Acum, între fiarele contorsionate ale mașinii, trăia frânturi de amintiri, într-o dezordine nefirească. Nu-și mai simțea picioarele, o durea totul, fără să poată preciza ce anume. Murea aici, între bucăți de tablă, și nu era nimeni s-o ajute. Unde era Cristi, acum, când într-adevăr ar fi avut nevoie de el? Pierdea sânge și realizează că sfârșitul e aproape. O mare de liniște, într-o dimineață agitată. Astfel se putea muri? Aceasta era moartea?

- Mai trăiește! strigă șoferul. Să sunăm repede la salvare! Păcat de ea. Atât de tânără!

Oamenii se agitau în jurul mașinii sau a ce a mai rămas din ea. Hotărâră să o scoată afară. Țipau unul la altul; comenzi curgeau de peste tot, dar nimeni nu făcuse încă ceva concret. Reușiseră într-un târziu să o scoată din mașină. Era plină de sânge, cu picioarele atârând, inconștientă.

- Poate că va trăi, spuse un altul când salvarea ajunsese acolo, lângă ei, deși a pierdut mult sânge.

Găsiră undeva, pe bancheta din spate, geanta în care avea actele, telefonul....

Imobilizată pe targă, Claudia își căuta drumul între cele două lumi. Asistentă îi așezase pe față masca de oxigen și acum se străduia să prindă o venă. O studie rapid, din obișnuință, doar pentru a observa funcțiile vitale. Numai Dumnezeu știa dacă aceasta tânără are șanse. Era în comă, politraumatizată, cu pulsul la pământ. Executa rapid comenzile medicului, încercând să nu se lase impresionată. Doar așa putea fi eficientă. Văzuse moartea în <n> forme. Totuși, frumusețea și tinerețea femeii nu puteau trece neobservate. Se trezi că se roagă în gând pentru aceasta necunoscută teribilistă.

3

- Domnul Concea? Domnul Cristi Concea?

- Da. Eu sunt.

- De la poliție vă sun. Îmi cer scuze dacă deranjez, dar sunteți cumva rudă cu domnișoara Claudia Fetcu?

- Da. Așa e. S-a întâmplat ceva cu ea?

- Da. A avut un accident destul de grav cu mașina. E încă în comă. Am găsit numărul dumneavoastră de telefon în agenda ei. Puteți să veniți la secție pentru a ridica geanta și telefonul domnișoarei?

- Acum, aș vrea să merg la spital. Se poate să trimit pe cineva după ele? E vreo problemă?

- Nu. Trimiteți. Am uitat să vă spun. Domnișoara a fost transportată la Secția de Neurochirurgie a Spitalului de Urgențe, din capitală. Acolo, are parte de cele mai bune îngrijiri. Domnule Concea? Nu vă cunosc personal, dar am auzit de decesul soției dumneavoastră. Condoleanțe.

- Mulțumesc, domnule.

- Inspector Dănilă mă numesc. Îmi pare rău că v-am dat o astfel de veste. Totuși, trebuia să vă anunțe cineva.

- Încă o dată, vă mulțumesc, domnule Dănilă.

- Mașina e zob și nu e asigurată. Ne pare rău.

- Specific pentru Claudia, mormăi bărbatul.

- Am verificat la Londra. De-abia o cumpărase. Probabil că nu a mai avut timp.

- Probabil.

Cristi își cuprinse capul în mâini. Îi zvâcneau tâmplele. Nu era în stare să se ridice de la birou. O senzație de amețală îl cuprinse. Era prea mult pentru el, mult prea mult. Îmbrăcat în negru, frumosul blond se transformase în câteva zile în umbra a ce-a fost odată. Îi pierise zâmbetul de pe buze, era mereu abătut, palid, neatent. Toate afacerile le amânase pentru moment. Moartea Magdei îi dăduse viața peste cap, și, de-abia acum, când femeia nu mai era, realiza că îi lipsește. Din cealaltă cameră se auzea plânsul Georgiei, fata care prin venirea ei pe lume scurtase zilele mamei sale. Un amestec de ciudă și neputință îl cuprinse. Se ridică de la birou, stinse furios țigara din care de-abia pufăise și se îndreptă spre camera unde era ținută fetița. O luă din brațele surorii sale și începu să umble prin cameră cu ea în brațe.

- Ce are? De ce plânge? se impacientă bărbatul când văzu că nu reușește să o liniștească.

- Probabil are niște colici. Toți copiii mici plâng, Cristi. Să nu fim absurzi. Ce ai pățit? Parcă ai văzut moartea, așa arăți.

- Poate chiar am văzut-o, șopti bărbatul. Andra, Claudia a avut un accident în dimineața aceasta. E internată în capitală. Nu știu cum să procedez. Are nevoie de mine, acolo. Ce fac cu Georgia?

- Ești grozav! Sunt aici să te ajut, nu? Nu sunt eu doica fetei? Du-te.

- Dar Dragoș?

- Va fi bucuros să se mute la unchiul său cel faimos. Mă tem doar că va da iama între C.D. - urile tale.

- Doar laptopul din birou îl voi lua cu mine, dar la calculatorul de acolo aș vrea să nu se bage. O.K.? Mai am ceva fișiere de transferat.

- Îl voi încuia cu totul biroul, Cristi. Mulțumit?

- Dacă ai nevoie de ceva, suni. Dacă micuța are nevoie de mine, vin imediat.

- Nu te-am văzut niciodată atât de agitat. Georgia va fi fericită să aibă un tată atât de devotat ei. Dar acum, du-te. Claudia are nevoie de tine. Știi că în inima ta, ea e totul.

- Andra..., șopti bărbatul. Dacă o pierd și pe ea, sunt un om terminat.

- E prima dată când te aud vorbind astfel. Oamenii din jur te-au văzut mereu ca pe un dur, un om de oțel, iar tu plângi acum ca un copil. Nu rezolvi nimic așa, Cristi. Noi toți avem nevoie de tine într-un fel sau altul, tocmai pentru că ești cel ce ține drumul drept. Maine voi merge la cimitir, la Magda. Doar atunci voi lăsa pe Georgia în grija bonei. Hai, acum du-te, și Dumnezeu să va aibă în pază. Mi-e greu să știu că vei conduce seara. Sărută-ți fata, acum.

- E atât de mică, încât mi-e teamă să n-o pierd. O iubesc atât de mult, Andra! Cred că o iubesc mai mult decât propria-mi persoană. E ca o pedeapsă divină. Pe mama ei nu am reușit niciodată s-o iubesc într-atât.

- Ba da. Ai iubit-o în felul tău. Nici ea nu ți-a cerut mai mult decât știa că poți să dai. A fost o ființă minunată, aproape fără cusur.

- La început, am privit-o ca pe-o afacere. Era persoana indicată să-mi fie alături. Știa să rabde, știa să accepte, nu cerea prea mult niciodată. Nu fuma, nu consuma alcool; era indicată să fie mama copiilor mei. Era cea mai bună afacere. Mă iubea, atât cât poate un om iubi. Și-a dat seama de obsesia mea pentru Claudia, dar a tăcut, a acceptat, sau cel puțin, așa a dat de înțeles. O văd și acum cu pozele în față, pozele în care apăream sărutându-ne eu și Delia, secretara mea. Nu mi-a cerut nicio explicație, pur și simplu, mi le-a lăsat pe birou și s-a retras ca o umbră în camera ei. Am găsit-o plângând și i-am promis că nu se va mai repeta. Ea m-a crezut și m-a acceptat. Doamne, nici până acum nu știu cine a pus să fiu urmărit, cine a trimis acele poze! ... M- a rugat să fiu pe viitor atât de deștept încât ea să nu afle. Spunea că ce nu știe, nu are cum să o facă să sufere. Mi-a spus că mă iubește și nu concepe să trăiască departe de mine. A preferat să trăiască în umbra mea, cu puținul pe care i l-am dat. Îi datorez multe, dar e undeva, unde nu mai pot să-mi plătesc datoriile.

- Nu pot să cred că ai gândit astfel.

- Ba da, crede-mă. Am iubit-o prea mult pe Claudia și nu am avut timp să-mi încălzesc sufletul cu o altă dragoste. Am privit-o ca pe cea mai bună afacere. Crede-mă ! Acum, îmi pare rău, dar nu pot da timpul înapoi. Și când mă gândesc cât de mult a vrut această fetiță! Păcat. Eu, unul, nu știu dacă pot să fiu mamă și tată în același timp....

- Dumnezeu îți dă puteri nebănuite, Cristi. Ai reușit să treci prin atâtea, încât ai ajuns să te obișnuiești cu greu.

- Ce m-aș face fără tine? întrebă bărbatul, în timp ce-și îmbrățișa sora.

Femeia privi mult timp în urma lui. Era atât de frumos, bălaiul cu ochii căprui și genele întoarse, parcă rimelate, athletic, înalt ...Era fratele ei. A fost prima care l-a acceptat, și bărbatul nu a uitat acest lucru niciodată. De unde avea să știe cât de bogat este? Pur și simplu l-a acceptat fără fasoane, fără pretenții. Poate că a contat și faptul că erau apropiați că vârstă. Își aduse aminte de duminica aceea, când s-au trezit cu el la ușa casei lor. Îi deschise Amalia, sora cea mare, serioasă și mai mereu tristă, mândră de originile ei, chiar dacă acum erau în pragul sărăciei. A fost invitat înăuntru, nu erau treburi de discutat la ușă, pentru a auzi vecinii.

«- Mama mea a fost menajeră în această casă, începu Cristi. O chema Camelia. Poate că o țineți minte....

- Da. Îmi amintesc perfect de ea, începutu Amalia. A venit cu traista în băț, miloagă, căministă, iar mamei i s-a făcut milă de ea. A primit-o cu brațele deschise, a ajutat-o, iar draga ta mamă a știut perfect să-i răsplătească prietenia. S-a culcat cu tatăl meu. Acum, de ce ai venit?

Le privea dezorientat, speriat chiar, și îi păru rău că venise. Dar curiozitatea lui prostească, de adolescent, l-a adus aici, în fața celor două femei, probabil surorile lui. Realiză grotescul situației, și avu pentru moment impulsul să plece, dar tot curiozitatea îl opri încă pentru un timp, aici, în fața femeii care îi denigra mama. Nu venise să cerșească.

- O viață întreagă a regretat mama pentru ce a făcut, de fapt a murit tânără, conștientă că a greșit. Eu nu am venit să cer nimic, pur și simplu am vrut să vă cunosc și să-mi cer încă o dată scuze în numele ei. Morții nu se vorbesc de rău. Așa, căministă, săracă, cu păcate de neiertat pentru unii, chiar pentru ea, a fost mama mea, și mă doare să aud vorbindu-se astfel la adresa ei.

- Atunci, de ce ai venit? Cum credeai că te voi primi? Ca pe prințul rătăcit? Nici nu știu cine ești ! . . .

- Tatăl meu biologic este arhitectul Anghelescu. Pentru acest fapt, mă aflu aici. Am vrut să știu mai multe despre el, despre viața lui...

- Puteai să mergi la o bibliotecă, nu era neapărat să ne onorezi cu prezența, continuă femeia sec, rece. Mama ta a îmbolnăvit-o pe mama. Eram destul de mare, că să văd, să pricep! Mă doare și acum. Eu i-am prins prima dată în blestematul acela de pat, dar mi-a fost frică să spun cuiva. Mi-era frică de cum va reacționa mama. Era și-așa bolnavă. Era operată de fibrom, avea uterul scos, era goală, stearpă și neinteresantă pentru scumpul meu tată! Dacă tu crezi că pe mama ta a iubit-o, te înșeli amar. El își iubea doar propria persoană. Avea o personalitate puternică, știa să mintă, știa când și unde să spună lucruri frumoase. Nu mă mira în următorii ani să fie la ușa mea exod de progeneruri de-a domnului arhitect. Crede-mă! Și nici măcar nu se merită. Nu cred că ai vrea ceva din această casă blestemată. Treptele ei au fost udate cu lacrimile mamei mele. Domnul arhitect, super inteligent, super-bogat, ne-a lăsat la moartea lui cu datorii mari. Era un jucător înrăit. Avea, se pare, două mari pasiuni: femeile și pokerul. Era cât pe ce să rămânem și fără casă, după moartea lui. Mama nu a avut timp nici să-l plângă prea mult. Bolnavă, terminată, a luptat ca măcar pereții să ne rămână. Au plecat, pe rând, tablourile scumpe, mobila veche, bijuteriile, moștenire de la bunici, și mașina de epocă, în care investise ca prostul banii ce se cuveneau mamei pentru tratament. Da, privește în jurul tău cum urlă pereții a sărăcie! Nu am făcut multe școli, dar am făcut multe sacrificii.

Sper ca măcar una din surorile mele să învețe ceva mai mult. Eu, una, sunt terminată. Da. Ai vrut să afli, ai aflat. Mulțumit? Ai 18 ani, nu-i așa?

- Da, șopti adolescentul speriat.

- Acum, că ai aflat despre tatăl tău, m-aș bucura să nu-i semeni. Vei nenoroci probabil, la rândul tău, o altă femeie.

- Nu vrei o cafea? întrebă prietenoasă Andra. Nu te supăra pe Amalia. Suntem stresate. Asta e tot. Tu nu ai nicio vină. Părinții sunt vinovați. Tu nu te-ai cerut făcut. Lasă-l puțin, Amalia. Iartă-l. A fost doar curios. Nu e el cel vinovat. Nu a cerut nimic, doar informații.

- De parcă aș fi putut să-i dau mai mult! . . . Pe mine, vă rog frumos să mă iertați, spuse femeia ca o adevărată aristocrată. Mă doare capul. Domnule ...

- Cristi, șopti acesta.

- Domnule Cristi, povestea s-a terminat. Aș fi bucuroasă dacă veți părăsi cât mai repede această casă. E prea mult pentru mine să stau sub același acoperiș cu fiul nelegitim al tatălui meu și al servitoarei. La revedere!

- Lasă-l, fată să-și termine cafeaua, apoi va pleca! Andra e numele meu.

- Frumos nume, șopti băiatul.

- Crezi? Eu am spus mereu că e prea pretențios, dar asta este. Dacă a murit mama ta, spune-mi, probabil că te descurci destul de greu?!...

- Încerc să supraviețuiesc.

- Dacă îmi vei da adresa, te voi căuta. Nu pot să-ți ofer multe, dar voi încerca să te ajut. Acum, mi-am găsit ceva de lucru pentru a-mi plăti facultatea. Voi găsi din puțin, puțin să te ajut și pe tine. Nu băga în seamă ce a spus sora mea. E acrită de atâtea necazuri! A rămas să ne crească în locul mamei și a pierdut marea ei dragoste. Nici acum nu e prea bătrână, dar nu mai vrea pe nimeni în viața ei. Gelu, fostul ei prieten, s-a stabilit în Germania. Are copii, și ea suferă la gândul că puteau fi copiii ei. E dureros, nu? Orice adevăr e dureros. Nimeni nu e perfect. Nu a fost perfect tata, nu a fost mama ta.... Dacă vei întâlni vreodată o femeie aproape perfectă, păstrează-o. Sunt rarități. Dar, ce facem? Vorbesc numai eu. Așa mi se întâmplă mereu. Sunt o moară stricată. Hai, spune ceva.

- Nu știu ce v-ar interesa.

- Nu știu ce te-ar interesa, Andra. Cât de bătrâna mă crezi? Am 23 de ani. Spune-mi, de exemplu, ce ai vrea să ajungi în viață?

- Un mare om de afaceri.

- Țintești sus. E bine. Ce facultate vrei să urmezi?

- Oscilez între economie și arhitectură.

- Hei, economia lasă-mi-o mie, omule! Chiar vrei să ajungi arhitect?

- Da. Ar fi frumos.

- Ți-a intrat microbul în sânge. Acum, nu mai am niciun dubiu al cui fiu ești. Totuși, mi-aș dori să ai mai puține iubite decât tatăl meu.

- Voi încerca. Acum, trebuie să plec. Chiar vrei să ne mai întâlnim?

- Deocamdată, ești unicul frate. Nu a mai venit nimeni să pretindă vreo relație de rudenie.

- E de bine?

- Aș putea spune că da, e de bine. Hai, lasă-mi numărul tău. Ești tare drăguț, știai? Păcat că suntem frați, altfel, mă dădeam la tine.

- Nici tu nu ești de lepădat.

Râseră amândoi, vorbiră nimicuri până ce Cristi își termină cafeaua, apoi, băiatul se scuză și plecă ducând cu el o fotografie de a tatălui său și o poveste tristă. Îi lăsase numărul de telefon Andrei, dar nu era sigur că va mai fi sunat. Acum, se îndrepta spre casă, bulversat, trist, și realizează pentru a mia oară că Dinu a fost tatăl cel adevărat, nu domnul arhitect, donator universal de spermă. Se gândi la mama lui, la greșelile ei, și își spuse că până la urmă, a fost doar o femeie, o femeie slabă, căreia nu prea i-a reușit nimic în scurta-i viață. Urî femeia aceea care îndrăznise să vorbească atât de urât de mama lui. Era doar o fată bătrână, acră, săracă, pentru care viața începuse între acei pereți ai vilei părinților și se va termina mai mult ca sigur între aceiași pereți. De când se declarase ea judecător? De când avea dreptul să arunce cu acuze în dreapta și în stânga? Nu avea cine să-i judece pe morți? Își promise s-o ocolească, și, chiar dacă erau frați, pentru el, acum, reprezenta inamicul numărul unu. Îi era greu să recunoască adevărul și, atunci, se hotărî să se ascundă în spatele acestei uri. Nu îi fu milă de sacrificiile ei, nici nu le-a înțeles. Îi plăcu în schimb Andra, deschisă, prietenoasă. Ea merita să fie ajutată, doar ea. Ajuns acasă, se confesă lui Claudiu.

- Fiecare are dreptatea sa. Claudia a fost făcută tot dintr-un păcat. Am trăit cu sora soției mele. Nu sunt eu cel mai îndreptățit să-ți judec mama. Nu poți să te pui în pielea nimănui. Cât despre Amalia, nu a făcut decât să-și apere teritoriul. Nu o judeca prea aspru. Din punctul ei de vedere, are tot dreptul să te respingă. Pune-te două minute în locul ei. Cum te-ai fi simțit? Acum, că știi adevărul poți să te liniștești. Te așteaptă un examen greu. E bine că ai făcut tu primul pas. Acum, nu-ți rămâne decât să aștepti. »

Și a așteptat, dar nu pentru mult timp. Andra l-a căutat și, fără să știe că de fapt el era cel ce putea s-o ajute, s-a oferit să-i dea din pușinul ei. De atunci, au rămas prieteni. Amalia a

comentat un timp, apoi, a acceptat, doar atât . El nu avea cum să ajungă la sufletul ei. Văzu în prietenia celor doi o trădare a Andrei și se gândi la viața ei, la tot ce a pierdut până acum, acordând dragostea și timpul ei celor două surori mai mici. Mona plecase departe, în Maroc, urmându-și soțul. În țară telefona rar, făcând-o pe Amalia să sufere ca o adevărată mamă. Acum, Andra se aliase cu băiatul slujnicei și prea puțin conta părerea ei. I se făcu dor de Gelu și plânse anii pe care i-a pierdut în zadar. Ei nu aveau să se mai întoarcă.

4

Când sună celularul dintr-un colț de poșetă, Andra era cu Georgia în brațe. O hrănea, iar micuța îi zâmbea, trăgând nesățioasă din biberon. Așeză fetița pe pat și începu să caute febril telefonul. Îl găsi în cele din urmă. Privi. Era un apel cu număr necunoscut și totuși îl acceptă.

- Alo? Andra?

- Da. Ce vrei Ștefan? De ce mă suni? E târziu .

- Mi-era dor să-ți aud vocea. Te iubesc, Andra.

- Nu spune asta. Tu nu m-ai iubit niciodată. Te-ai iubit mereu doar pe tine. De ce ai sunat? Nu ai lucruri mai importante de făcut? Nu mai ai prieteni? Nu mai există băutură și baruri deschise la ora asta?

- Nu fii rea. Încerc să mă schimb, Andra. Mi-e dor de tine, de serile când eram împreună, mi-e dor de noi...

- Mai ai puțin, și ajungi poet. Hai, oprește-te! Am treabă.

- Tot la scumpul tău frățior ești ? E mai bine acolo? E mai bine fără mine? Tu mă iubești, fato, și știi prea bine că nu vei rezista departe de mine mult timp.

- Nu ai de unde să știi, șopti femeia. Da, e mai bine aici.

- Singură, fără dragostea cuiva, vei sfârși precum Amalia. Te rog, gândește-te. Mi-e dor de tine. Aș vrea să ne mai întâlnim. Sunt multe ce nu pot fi spuse prin telefon. De dragul vremurilor fericite, mai dă-mi o șansă. Te rog! M-am lăsat de băut, mi-am triat prietenii, am un serviciu stabil...Nu vezi cât de mult mă lupt să salvez ce-a mai rămas din dragostea noastră? De ce nu mă ajuți și tu, puțin? Nu poți să spui că anii pe care i-am petrecut împreună au fost toți un fiasco...

- Cel puțin acum sunt singură deoarece m-am despărțit, Ștefan. Încă nu caut nimic. Îmi priește libertatea, după cum vezi. Că te-ai schimbat atât de mult, dă-mi voie să mă îndoiesc. Nu cred o iotă în declarația ta de dragoste. Ai uitat orele, apoi serile, nopțile pe care le petreceam singură, în așteptarea ta? Eu, nu. Stăteam ca proasta în balcon, numărând stelele, luminile aprinse la ore târzii în noapte, în timp ce vecinii își dormeau liniștiți somnul. Doar eu

adormeam iepurește să te aud când vii, să mă trezesc, buimacă de somn și de frică, să-ți pun mâncarea, să-ți ascult vorbele în vânt, să-ți aud muzica ta de doi bani dată la maximum, să-l liniștesc pe Dragoș.... Am fost la fel de singură ca acum, Ștefan. Tu nu mergeai aproape nicăieri cu mine; mă abandonai în casă, puțin îți păsa dacă mi-e rău sau bine...Mă iubeai în momentele tale de respiro, când, probabil te scârbea băutura și te săturai pe moment de prieteni. Îmi spuneai că sunt frumoasă, că mă iubești, și eu, proasta, tremuram de emoție că domnul Ștefan are timp și de mine. Au trecut acele vremuri și nu le mai vreau înapoi. De ce mă chinuiești Ștefane? Da, am ținut la tine, poate că mai țin... Ai fost unicul bărbat din viața mea, dar, gata, s-a terminat! Să uităm tot. La revedere! Acum, sunt ocupată.

- Stai, nu închide, te rog! Ce face Dragoș?

- Doarme. Probabil că duce dorul pensiei pe care nu o trimiți.

- Ți-am spus. De luna aceasta îi voi trimite. Mi-a fost greu și mie, încercă să înțelegi!

Nu îi e dor deloc de mine? Nu întreabă de tatăl lui?

- Ba da. Se întreabă cum ai cheltuit jumătatea ta de bani luată de pe apartament și cui i-ai vândut mobila.

- De ce ești rea? Tu? Ți-ai luat casă?

- Da. O amărâtă de garsonieră, dar e casa mea. De acolo, nimeni nu mă mai fugărește noaptea, în stradă.

- Ești rea. Îți aduci aminte doar de lucrurile urâte din căsnicia noastră. Eu, nu. Continui să te iubesc, continui să sper că într-o zi vom fi din nou, împreună.

Femeia tăcu lângă telefon. Închise. Nu mai vroia să-l audă. Încă îl iubea, încă plângea după el și, dacă ar mai fi insistat, poate că l-ar fi crezut într-un sfârșit. Cu o urmă de rațiune, închise de tot telefonul. Nu mai vroia ca el să insiste, nu mai vroia nimic, doar liniște. Georgia adormise cuminte, pe pat, și Andra își studie mult timp nepoata înainte de a o preda doicii. Îi fu milă de copilul ce trebuia să crească fără mamă. Putea să aibă orice, dar mama nu putea fi înlocuită. Se gândi la blânda Magda, la puterea ei de a răbda și se găsi în multe asemenea ei. Începu să plângă încet, în cameră, singură, doborâtă de amintiri și se trezi mușcându-și buzele de dor și de neputință. Era femeie. Avea o vârstă. Avea nevoie să i se spună că e frumoasă, că e iubită. . . Avea nevoie de dragoste în nopțile lungi și pustii. Ștefan. Adormi greu, în noapte și gândi pentru moment că ar fi trebuit să accepte și dramul de iubire, decât nimic.

CÂND TIMPUL STĂ ÎN LOC....

1

Era acolo, lângă patul ei, o privea de ceva timp, Nu-i mai trebuia nici mâncare, nici cafea, nici țigară, nimic. Frumoasa lui era un morman de bandaje și doar doi-trei cârlionți rebeli se întrezăreau de după maldărul de pansament. Nu își revenise încă. Era tot în comă, însă doctorii erau optimiști în cazul ei. Îi va trebui mult timp să se refacă, mult timp să meargă. Cristi nici nu accepta ideea vehiculată de medici că nu ar mai merge niciodată ființa căruia el i-ar fi iertat orice pe lumea asta, ființa pe care el o iubea disperat. Se gândi cu tristețe cât va suferi femeia la trezire, atunci când va afla că mult timp de-acum încolo nu-și va putea practica meseria care îi plăcea. Probabil va rămâne cu ceva cicatrici, dar și acestea se puteau rezolva cu ajutorul chirurgiei estetice. El era aici lângă ea, gata s-o ajute. Știa că nu e dorit, știa că ura nu se poate transforma în iubire peste noapte, dar continua să spera că într-o bună zi lucrurile se vor schimba. Plătise medicii, asistentele, infirmierele.... Ar fi aruncat cu banii și în câini, doar se va face ea bine. Plătise la bisericuța spitalului și se trezi rugându-se după atâta timp. Aprinse lumânări și pentru Magda, pentru liniștea ei, dar mai mult pentru liniștea lui. Poate că pentru ea ar fi fost mai bine să nu-l fi cunoscut, poate că ar fi trăit și acum. Cine ar fi crezut că inima femeii va ceda la o vârstă atât de fragedă? Era conștient că o supăraseră, era conștient de cât o iubise. Totuși, a prevenit-o chiar înainte de starea civilă. I- a spus să se gândească bine. El nu era super îndrăgostit, călcaseră strâmb de-atâtea ori, dar îi promise că o va respecta, o va iubi atât cât putea el să mai iubească. Și totuși, ea a acceptat, conștientă fiind la ce se expune. L-a iubit, l-a respectat, a renunțat chiar și la profesie, doar pentru a fi acasă, atunci când el se întorcea istovit de la cine știe ce întâlnire de afaceri sau una amoroasă. Ea îl aștepta tăcută, sfioasă, cu zâmbetul pe buze, cu masa pregătită. O rugase de atâtea ori să angajeze o femeie în casă, pentru a o ajuta, dar ea refuza politicos de fiecare dată, spunându-i

că atunci când va simți că nu mai face față, îl va anunța. Crescuse la țară, cu dragoste de muncă, fără fițe, și nu era învățată că altcineva să o slugărească. Și totuși, el nu învățase să o iubească suficient, nu îi respecta întotdeauna liniștea și dragostea pe care aceasta i le pune pe tavă, la picioarele lui. Continua să tânjească după Claudia, femeia care făcuse o mie de lucruri rele, răsfățată poate prea mult după moartea mamei sale, cu o groază de bani la dispoziție și mult prea mult timp liber. Îi frânse inima de atâtea ori, își bătuse joc de el de fiecare dată, îl ura, și el nu pricepea de ce, dar continua să spera. Se înverșunase să ajungă un om respectat, o forță, dar pentru ea prea puțin conta. Ea îl vedea ca pe dușmanul ei numărul unu. Ar fi fugit și cu un căldărar, doar cu el nu. Acum, o privea cu milă, neputință și multă, multă dragoste. Se trezi mângâind-o, șoptindu-i cuvinte dulci, doar de el auzite. Își închiriasse o cameră la hotel, dar prefera să doarmă acolo, pe scaun, lângă ea. I se oferii mai târziu un fotoliu și chiar un pat i se aduse în aceeași rezervă. Plătise regește și era tratat ca atare. Asistentele îl compătimeau și admirau dârzenia bărbatului și devotamentul acestuia. O suna din când în când pe Andra, în dorința de a ști ce se întâmpla cu micuța lui. Nu întreba în rest de nimeni. Era prea ocupat. Afacerile și le rezolva încă prin telefon.

Deschise larg fereastra rezervei și admira tăcut copacii. De mult nu mai avuse timp să privească ceva. Era prea preocupat de afacere, de bani. Acum, se trezi urmărind cerul cu nuanțele sale de albastru și gri.

- Astăzi e atât de frumos afară, dar tu nu ai timp să vezi. Tu continui să dormi, draga mea. Ești frumoasă, mult prea frumoasă, iar eu, mult prea aproape!

Își aminti de noaptea în care ea i se dăruise, unica noapte în care el a fost fericit. Știa că ea a avut probleme cu alcoolul, dar nu s-a gândit niciodată că va încerca să se drogheze. Părea atât de neajutorată; tremura, îi era rău, ar fi vrut ca starea aceea să înceteze, dar nu știa ce să facă. Îl chemase Magda în apartamentul închiriat de fete pe perioada cât aveau să fie studente. O găsisse așa când venise de la examen, la care, bineînțeles că prietena ei lipsise ca de atâtea ori. Acum, Magda trebuia să meargă la țară; tatăl ei era bolnav:

«- Îmi pare rău că plec tocmai acum, când Clau are nevoie de mine. Te vei descurca, Cristi? Să plec?

- Au nevoie de tine, Magda, iar eu mă descurc. M-am învățat. Eu sunt cel ce o scot din belea, apoi se uită totul. Așa e?

- Nu e fată rea, Cristi. E doar....

- Răsfățată! O tembelă răsfățată, o fată de bani gata, cu fițe, fasoane, tot tacâmul. Nu-i pasă cum se fac acești bani pe care ea îi cheltuie atât de ușor! Are impresia că i se

cuvine totul și poate să facă orice, chiar să se drogheze. Hai, du-te! Păcat că nu a învățat încă nimic de la tine și din felul tău de a fi. Mă gândeam că sunt șanse să se schimbe.

- Eu aș privi tot ce face ea ca pe un strigăt de ajutor. I-a murit mama, și acum nimic nu contează. Își va reveni, cu siguranță, dar nu e omul care să învețe din greșelile altora, doar din ale ei. Trebuie să avem răbdare cu ea. Doar noi putem s-o ajutam, crede-mă! Nu are alți prieteni.

- Nu știe să-și facă alți prieteni. Spune-mi, Magda, cine i-ar mai suporta toate fițele?

- Mă gândeam că ții la ea! Nu știu de ce o judeci într-atât!? . . . Și alții s-au drogat. Sunt aici, sub nasul nostru, iar ea e atât de vulnerabilă! Plec. Trebuie să plec, dar o să vă sun mereu. Nu trebuie să afle tatăl ei, nu e indicat. I-ar face rău.

- Crezi că eu nu știu? Crezi că aș avea curajul să-i spun lui Claudiu? S-ar îmbolnăvi. Mă duc. Se pare că dă semne de trezire. Hai, du-te, șopti Cristi. Mă descurc eu.

Claudia era acolo, în fața lui, terminată, palidă. Începu să tremure :

- Mi-e atât de rău, Cristi! Mă tem!... Vino lângă mine! Îl rugă ea.

El o ascultă, veni lângă ea, o înveli, îi dădu ceaiul pregătit de Magda și glucoza pe care aceasta i-o lăsase.

- Îmi pare rău, dar n-am rezistat tentației, crede-mă. Prizau toți și ar fi fost un gest de lașitate să nu o fac și eu.

- Adevărul e că te învârți în cercuri înalte, Claudia. Ce se întâmplă cu tine? Ce dracu vrei de la viață? De ce distrugi totul?

- Nu știu, spuse fata , apoi începu să plângă. Nu știu ce vreau de la viață! Nici nu știu dacă vreau să trăiesc!

- Acum, vorbesc drogurile din tine. Îmi pare rău că am ajuns să te văd în starea aceasta. Dacă te-ai uita puțin în oglindă, ai vedea ce văd și eu.

- Nu, nu vreau să văd! Ajută-mă, Cristi!

- La naiba! Acum, ce fac? Nu te ajut? Faptul că sunt lângă tine, nu-ți spune nimic? Mâine am examen, puștoaico, iar pentru mine școala contează, nu e ceva așa, doar să ai unde te duce să arăți cât de teribilistă ești ! . . . .

- Ești rău.

- Da. Sunt rău. Tu ești bună! Tu ai fost cea mai bună! Nu vezi ce faci? Ai un dar de a te băga în rahat, de numa.

- Decât să ascult morala ta, mai bine pleacă! Mă descurc, șopti fata.

Începu să tremure mai tare. O dureau toate.

- Îmi pare rău. Rămâneam oricum. Promit să nu-ți mai fac morală.

- Mi-e rău. Ai în geanta mea niște bani. Peste drum, la bar întrebi de unul, Tibi. . . El îți va da ce am nevoie.

- Nici gând! Nu ai nevoie de o altă doză. Nebuno! Vrei să mori?

- Mi-e rău, Cristi! Măcar acum, cât mă dor toate, apoi mă las! . . . Promit! . . .

- Nu! Chiar dacă te voi lega de pat și îți voi pune căluș, nu te vei mai droga!

- Cine dracu te-a chemat? Magda? Ce bine semănați voi doi! Oamenii perfecți! Dar eu nu sunt! Nu vreau să fiu! E clar? Voi. . . Treaba voastră. Mă voi duce eu. Sunt în stare!

- Nu pleci nicăieri. Auzi? Nicăieri! Dacă pleci, îl sun pe Claudiu.

- Nu, n-ai să faci asta!

- Pune-mă la încercare! Ba da. Tura asta îl voi suna, Claudia!

- Îi va face rău, șopti fata.

- Știu, tocmai de aceea.

- Sună-l! Puțin îmi pasă! Mi-ai furat pe rând, dragostea mamei, a lui Dinu, acum ia-o și pe a tatălui meu. . . . Hai! Sună-l! țipă fata. Am atâta nevoie! Doar o doză, atât, să-mi revin. . .

- Îți va fi mai rău, Claudia. Nu ai doi ani. Nu sun pe nimeni. Voi sta aici, lângă tine, îți voi spune nimicuri, iar tu vei rezista. Acum, vei mai bea niște ceai. Nu te las să mori, nu vreau! Trebuie să am grijă de tine. Te rog, bea. Te ajut, dacă mă ajuți și tu.

Ea acceptă mângâierile tânărului, bău la comandă, mănă la comandă, apoi adormi, vegheată de el. Avu coșmaruri, făcu frisoane, mai încercă de vreo două ori să-l convingă să plece sau măcar ea să iasă, dar nu reuși să-l înduplece. Acesta continua s-o vegheze ca un adevărat câine de pază. Așa îl rugase Georgia, mama Claudiei, înainte de a muri.

Se trezi târziu, în noapte, speriată. Îl cuprinse pe Cristi în brațe și începu să-l mângâie ușor, pe spate. Bărbatul se prefăcu un timp că doarme, apoi, tentația de a fi în sfârșit cu Claudia fu mai mare. Răspunse la mângâierile ei. Nu era din piatră. Cea de lângă el nu mai era o puștoaică, era o femeie adevărată, frumoasă, mult prea frumoasă. . .

- Am nevoie să iubesc, să fiu iubită. Iubește-mă, Cristi. E atât de scurtă viața! Atât de puțin timp ne rămâne să iubim!

- Ești prea preocupată să urăști, Claudia. Altfel, ai simți iubirea. Nu o simți? Ea e aici, te înconjoară.

- Unde? Cine m-ar iubi? întreba râzând, Claudia.

- Eu.

- Tu? Bine. Să ne prefacem că suntem iubiți. Măcar astăzi. Am nevoie să mi se spună că sunt iubită! Te rog! Spune-mi: Claudia, te iubesc.

- Claudia, te iubesc. spuse acesta, intrând în jocul femeii. - Chiar o iubea. -

- Acum, să facem dragoste.

- Bine. Să facem dragoste, spuse bărbatul, în timp ce căuta febril coapsele femeii.

Era atât de pătrunsă de ce făcea, încât uită cine e omul de lângă ea. Era același care o pândea uneori prin gaura cheii, atunci când erau mici. Era dușmanul ei de moarte. Acum, erau în același pat; făceau doar dragoste, fără obligații, fără sentiment. Femeia îl acceptă în ea, supusă, zgâriindu-l ușor, pe spate. Terminară târziu, oboșiți, transpirați, și ea uită pentru moment de drog, de durere. Folosise dragostea ca armă împotriva tentației, dar cât avea să țină? Și, într-adevăr, n-a ținut. La doar câteva săptămâni, Cristi a fost nevoit să o interneze forțat, cu o mie una de amenințări, într-o clinică de dezintoxicare. Femeia îi declară ură, pe față, îl rugă să uite de noaptea aceea, să spună că nici n-a fost vreodată, dar, în adâncul sufletului ei, îi rămase recunoscătoare. Era prea mandră să recunoască ceva, prea mandră să spună că i-a plăcut, atunci, în noapte, și că ar fi vrut să mai repete povestea. Era conștientă că trebuia să renunțe la droguri, la băutură, dar singură, nu s-ar fi internat niciodată. Veneau amândoi la ea. Magda și Cristi se apropiaseră poate prea mult, iar ea nu știa ce simte. Îl păcăliseră pe tatăl Claudiei că fata lui e în spital, doar pentru o cefalee de origine necunoscută și pentru insomnii, iar omul crezu. În clinica aceea aflase că e însărcinată. Știa că anticoncepționalele sunt sigure, dar se vede treaba că excepțiile existau. Sau poate uitase să ia pilula în acea zi.... Oricum, ar fi făcut chiuretajul. Era unica soluție. Luase o groază de tratamente până să afle în ce stare era. Încă nu era pregătită să devină mamă. Totuși, o durea să știe că poartă în pânțece o viață pe care o va omorî în următoarele zile. Lucrul acesta îi făcu rău, mult rău, un rău ireversibil. Purta în ea de ceva timp, copilul lui Cristi. Atunci îi mărturisi Magda dragostea ei pentru el. Era totul pierdut pentru Claudia. Nu avea cui să i se destăinuie. Pierduse ca de atâtea ori în scurta ei viață. Făcuse chiuretajul în secret, fără ca cei doi să bănuiască ceva. Banii vorbeau, iar ea își plătise prostia cu vârf și îndesat. Își explica tristețea ei, depresia, ca pe ceva normal pentru cineva aflat într-o clinică de dezintoxicare.

Doar ea știa cât putea să sufere un om, doar ea știa chinul prin care trecuse. Urcată acolo, pe masă, plângea ca într-un film mut și simțea cum cleștele acela îi sfredelea creierul, îi mutila sufletul. Repeta pentru a doua oară această experiență tristă. Măcar la prima, fusese Magda lângă ea și avuse pe umărul cui să plângă. Acum, era doar ea. Rezemată de perete, terminată, pierdută, s-a gândit pentru prima dată serios să renunțe la viață. Nu mai avea baterii, gata. Se stricase mecanismul păpușii. Vorbea zilnic la telefon cu tatăl ei, dar nici măcar lucrul acesta nu îi schimba starea. Un biet bețiv se îndrăgosti de ea și o făcu doar să zâmbească. Mai trezea și ea pasiuni! Slabă, palidă, cu părul rebel, ochii încercănați, uitase

demult de droguri, de băutură, dar o obseda ideea morții. Luase dreptul la viață de două ori, trăise într-un desfrâu total, iar acum, se simțea învinsă. Psihologul clinicii încercă să-i vorbească, dar tăcerea era de aur.

- Fă-mă sclavul tău, Claudia. Ești atât de frumoasă!

- Eu? Glumești. Sunt urâtă. Dacă mi-ai vedea sufletul, nici nu m-ai băga în seamă!

- Când mă drogam, credeam că uit de toate. Uitam cât sunt de sărac și visam că sunt cu o fată ca tine. Acum, nu mă droghez, dar stau de vorbă cu o fată frumoasă. Ironia sorții, zic. Știi? Când voi ieși de aici, problemele mele vor fi aceleași, și, nu sunt sigur că nu mă voi mai droga. Am auzit că ești putred de bogată...Așa e?

- La ce ți-ajută dacă știi? Poate că sunt, poate că nu...

- E mai bine să ai bani, nu știu...Așa cred.

- Și tentația e mai mare. Așa e, Victor?

- E posibil să ai dreptate. Ai vreun iubit?

- Nu.

- Nici tânărul acela elegant care te vizitează nu ți-e nimic?

- Nu, nici măcar el.

- La cum arăți, îți vei găsi repede unul, dar eu voi continua să te iubesc.

- Îți mulțumesc, Victor.

- Pentru puțin. Ești mai mereu tristă. Nu te înțeleg. Ai motive?

- O mie, Victor.

Întinsă în pat, încerca să își găsească liniștea, somnul...Își aminti de noaptea aceea în care fusese violată. Se îmbrăcase provocator, avea tupeu, sictir pe viață și pe mersul normal al acesteia. Băuse puțin în noaptea aceea, când sărbătoreau terminarea liceului, doar cât să își facă un curaj nebun și să accepte invitația necunoscutului care îi strânse sânii în mâinile-i mari până ce țipă de durere. Realizase târziu ce i se întâmpla, de-abia când era posedată animalic de al doilea, al treilea...O durea tot. Nu mai avea puterea să plângă. Recunoștea în adâncul sufletului că ea era cea care greșise. Avea rochia ruptă, chiloții murdari de spermă și sânge. Nu mai era beată, era doar șocată de ce i se întâmplase. Ar fi vrut să nu se mai trezească din acel coșmar. Trebuia să fi murit! Era abandonată aici, pe câmp, într-o dimineață de vară. Se târî până la geanta pierdută undeva, în iarbă. O durea capul, nu-și mai simțea picioarele.... Îi era scârbă de ea și începu să plângă încet. Vărsă și mai apoi formă numărul Magdei.

- Unde umbli? Te-am căutat toata noaptea! Ești nebună? Cristi mai are puțin și înnebunește. Vroia să anunțe politia!

- L-ai sunat pe Cristi? De ce?

- Pentru că m-am temut pentru tine, Clau...Unde ești ? Iau un taxi și vin să te iau!
Spune-mi doar unde să vin! . . .

- La marginea orașului. Aici sunt. Mai bine muream, Magda! Auzi? Mai bine muream!
Mi-e silă de mine...

- Claudia! Doamne! Ce-ai pățit? Vorbește! Pentru numele lui Dumnezeu, vorbește!
Dă-mi un punct de reper! Te rog, răspunde-mi! Trebuie să te găsesc de urgență!

- Sunt lângă păduricea de salcâmi. Am făcut plajă în apropiere. Cunoști locul... Vreau
să mor, Magda. Cum îi voi spune tatei că am fost violată? E vina mea, știu. Știi și tu. Nu fac
decât tâmpenii! Îmi pare rău. Mă mir cum de ai răbdare cu mine! Sincer.

- Prostuțo! Ești o persoană deosebită. Ești bună, chiar dacă tu vrei să arăți mereu o
alta față. Eu te cunosc. Nu! Nu tu ai vrut să fii violată! Tu doar ai vrut să te distrezi. Atât. Nu
te acuza de mai multe și nu te grăbi să mori. Continuă să vorbești cu mine. Te rog!
Gândește-te că nu numai eu țin la tine! Mama ta te veghează de undeva, de sus...

- Dacă mă veghea, acum n-aș fi zăcut aici, în câmp. Mă veghează doar prostia, o
mare prostie. șopti fata.

O găsiră leșinată, în locul indicat de ea. Cristi o purtă pe brațe până la mașină, iar
Magda îl văzu pentru prima oară plângând. Întreba încet :

- De ce?

Nu avea cine să-i răspundă. I-au trebuit luni întregi de terapie Claudiei. Magda a
renunțat la facultate, doar pentru a-i fi alături. În anul următor, s-au înscris la aceeași facultate.
Claudia încă nu-și dorea nimic. A făcut doar ce a făcut Magda, mecanic, fără să gândească
prea mult dacă îi place. Știa că și mătușa ei urmase același drum. Poate că îi semăna și la
nebulie tot ei. Teafără n-a fost niciodată. Chiar dacă cei care au violat-o erau după gratii,
pentru ea, era egal cu zero. Frica o însoțise mult timp. Se liniști pentru o vreme și nu făcu
decât să învețe. Își vizita des tatăl și îl suna zilnic. Îl făcuse să sufere mult. Știa. Își cerea în
gând iertare de la el, dar nu avea puterea să recunoască deschis, în față. Îi mulțumi sec lui
Cristi că i-a fost alături, și-atât. Partea cu chiuretajul a fost dureroasă. A plâns mult, aproape
că i-au secat lacrimile. Un suflet trunchiat de adolescent răzvrătit, pe jumătate copil, pe
jumătate femeie, cu un dor nebun de mamă, singură, urând banii, afacerile care îl distanțau pe
tatăl său de ea.... Se ura pe ea și pe felul său de a fi. Deveni tăcută, introvertită, nepăsătoare.
Oare când se va opri? »

Dar Cristi nu bănuia nimic. Continua s-o privească trist, obosit de atâta așteptare.
Poate că nu va afla niciodată prin ce trecuse ea ...Poate că era mai bine așa. Bărbatului îi

reveneau în minte obsesiv, vorbele Claudiei : « Să ne prefacem că suntem iubiți. Am nevoie să mi se spună că sunt iubită. »

- Cât de mult te iubesc...șopti încet bărbatul. De ce insiști să mă urăști și după atâta timp? De ce nu știi să răspunzi cu dragoste la dragoste? Cât ne vom mai căuta fericirea în brațele altor persoane? Pe câte femei le voi mai face să sufere? Pe câți bărbați îi vei abandona în următorii ani? Ce se întâmplă cu noi? Mă întreb dacă atunci când te vei trezi, mă vei lăsa să te ajut, îmi vei suporta prezența.... Mă tem să nu mă alungi din viața ta tocmai acum, când, într-adevăr, ai nevoie de mine....

Ar fi vrut s-o țină în brațe, s-o mângâie, dar poate că ea simțea durerea, așa că se mulțumi s-o privească și să-i mângâie doar obrazul palid și mâna cu degete fine, de pianist. Era frumoasă chiar și așa, zăcând neputincioasă într-un pat de spital. Ea părea că doarme. Îi admira genele răsucite, seninătatea fetei. Oare îl putea auzi? Simțea prezența lui, acolo, lângă ea? Visa? Și dacă da, ce putea să viseze? Își aduse aminte de Magda și se trezi cerându-i să-l ierte de acolo, unde era ea, acum.

- Nu mi-o lua și pe ea, Doamne! Știu că sunt un păcătos, dar o iubesc mai mult decât propria-mi viață. Mi-a fost greu să rămân fără Magda. Îi simt încă suflarea ei, prezența ei, vorba dulce și molcomă a femeii care mi-a dăruit un copil...Dacă ar fi trăit, jur că niciodată n-aș fi înșelat-o cu Claudia! Ar fi fost singura persoana de care nu m-aș fi apropiat. Aș fi ajutat-o de la distanță, fără ca ea să știe, doar atât. Magda, jur că așa aș fi procedat! Celelalte au fost doar apă de ploaie. O partidă de sex, și-atât. Știu că ai suferit și pentru așa ceva, dar nu pot da timpul înapoi. În felul meu, te-am iubit și te-am apreciat. Poate că nu a fost de-ajuns, dar asta sunt eu, o mare pacoste pe care tu te-ai înverșunat s-o iubești. M-ai iertat, ai tăcut, ai închis ochii, doar fiindcă mă iubeai, iar eu am continuat să te înșel, să-ți trădez încrederea.... Iartă-mă! Era bine să nu te fi îndrăgostit de mine. Eu am căutat mereu femeia care să mi-o scoată din suflet pe Claudia, dar n-am reușit. Poate, de aceea, te-am trădat de atâtea ori! Ai avut acea frumusețe caldă, venită din interior și am comparat-o mereu cu frumusețea rece a Claudiei. Din multe privințe ne-ai fost superioară și mie și prietenei tale. Poate că nu ți-am meritat prietenia, dar e o onoare că ai reușit să ne iubești, să fii mereu în preajma noastră, e câștigul nostru că ai existat. Tu mi-ai simțit dragostea pentru Claudia, ai fost singura care ai încercat să mă înțelegi. M-ai întrebat la un moment dat doar dacă te-aș lăsa pentru ea într-o bună zi. Nu aș fi avut puterea s-o fac. Nu aveam sufletul ăsta. M-aș fi mulțumit s-o iubesc o viață în taină, neștiut de nimeni, dar nu te-aș fi părăsit. Nu îmi dădeai motive s-o fac. Sper că Georgia să moștenească sufletul tău pur, dar să aibă mai mult noroc în dragoste și o viață mai lungă. Doamne, vorbesc singur, într-atât sunt de disperat. Mai am puțin, și o iau razna.

Se ridică și începu să măsoare camera în lung și în lat. I se făcu dor de Georgia, mica făptură ce îl aștepta acasă. Era fata lui. Tată...Era un cuvânt nou pentru el ce îi umplea în mare parte golul din inimă. Simțea că are față de acest suflet nevinovat o mare responsabilitate, aceea de a fi și tată și mamă. Oare va fi capabil să-i facă față ? Își trecu încet mâna prin păr și se trezi că se studiază în oglindă. Începuse să încărunească, era palid, încercănat, nebărbierit.... Se gândi pe moment că starea lui de letargie nu e benefică nimănui, începând de la copilul său și terminând cu oamenii care munceau în firma sa. Parcă se trezea dintr-un somn adânc. Avea nevoie să își reîncarce bateriile, avea nevoie de munca lui care să nu-i dea atâta timp de gândire. Claudia trebuia să-și revină, avea nevoie de sprijinul său material și nu o ajuta cu nimic dacă zăcea acolo mereu, ca o legumă, lângă ea. Marele blond, cum i se spunea, trebuia să se trezească. Nu putea să plângă la nesfârșit, nu mai avea cum să îndrepte greșelile din trecut și nu știa cum va fi viitorul, dar putea să muncească, putea să speră că într-o zi va fi soare și pe strada lui. Se aplecă și o sărută pe Claudia direct pe gură, acum, când ea nu avea cum să protesteze, să-l respingă, să-l urască :

- Mă întorc repede iubirea mea, dar simt că dacă mai rămân inactiv, o iau razna. Aștept să te trezești. Avem de recuperat mult. Voi fi lângă tine și te voi ajuta să treci peste toate. Nu te voi lăsa să renunți, să abandonezi lupta . Într-o zi, vei merge din nou și poate că vei prezenta cine știe ce colecție, iar eu te voi admira din sală, dacă tu îmi vei permite. Am nevoie de tine, Claudia, indiferent ce se va întâmpla cu relația noastră, am nevoie să te știu în viață, atât. La revedere!

O lăsa acolo, pe patul de spital, cu visurile ei și somnul ce o cuprinse de atâta amar de vreme. I se promise că va fi sunat de urgență, imediat ce intervine o schimbare în starea ei. Era îngrijită totuși de o echipă de profesioniști . Nu o lăsa așa, oricum. Nu așteptă să ajungă acasă și își sună din mașină sora :

- Bună, Andra. Ce faci?

- Mă chinui să termin la timp balanța pe luna asta. Georgia doarme și e păzită de doică, așa că m-am gândit că e timpul să-mi termin treaba.

- Bravo, surioară! Așa te vreau! Te rog să-mi aranjezi o întâlnire cu contabilul Claudiei. Nu-i spune nimic încă de relația noastră! Nu vreau să știe că am copilărit cu Claudia. El va veni să încheie o afacere profitabilă pentru el. Atât. Nu-i spune nici că noi doi suntem frați.

- Asta, în cazul în care nu știe deja.

- Nu știe. Crede-mă. M-am interesat. E de doi ani contabilul firmei și exact de doi ani, firma se duce la vale. Magazinul arata că unul de cartier, nimic nu s-a mai investit, doar banii

Claudiei zboară. Și chiar dacă știe de noi, știe ce știe o lume întreagă, că nu ne suferim și că ne-am scoate ochii unul altuia. Va fi bucuros să mă ajute să-i suflu afacerea Claudiei.

- Nu știe ce-l așteaptă, șopti femeia.

- Nici tu nu-i vei spune.

- Unde vrei să-l chem?

- Acasă, bineînțeles. Doar noi doi vom ști. E bine?

- O. K., bosule. Nu am apucat să te întreb. Și-a revenit Claudia?

- Nu, dar n-am mai rezistat să stau să aștept. Mai aveam puțin și vorbeam singur.

- Înțeleg. Ți-e dor de Magda.

- Poate că da. Mă simt vinovat pentru că a murit, Andra. Mă simt groaznic. Poate dacă era cu altcineva, ar fi trăit și acum.

- Asta e viața, Cristi. Nu ai de unde să știi.

În adâncul sufletului, îl considera vinovat pentru moartea Magdei, dar nu i-ar fi zis niciodată ce simte cu adevărat. Bătălia se dădea între dragostea de soră și simpatia pentru femeia ce murise. Era și ea femeie. Iubise și ea, fusese înșelată, îndurase atâtea, toate în numele dragostei. Nu avea cum să nu-și iubească cumnata. Nu mai văzuse până la Magda un om atât de bun! Această femeie nu ar fi făcut rău nici unei muște. Magda i se plânse de multe ori de răceala soțului său, de telefoanele primite în ultimul timp de la o femeie necunoscută care îi descria amănunțit povești erotice trăite lângă Cristi. Și-apoi, au urmat acele fotografii cu secretara. Magda era disperată, nu știa decât să plângă, să sufere în tăcere. I- a cerut sfatul Andrei, iar ea nu a știut să-i spună ceva inteligibil pe moment. Și mai presus de toate, Magda era însărcinată. Măcar data trecută, Andra a știut ce să facă. A ajutat-o pe Magda să slăbească. Au fost împreună la sală, la cosmetică, la cumpărături...Cristi a fost uimit să descopere lângă el o altă Magda, sexy, simpatică, chiar frumoasă, cu pistruii ei, cu tot. În acea perioadă a fost concepută Georgia. Magda nu știa cum să-i mulțumească Andrei, iar Cristi renunțase pentru moment la vânătoarea de femei. Încercă să se gândească la altceva, orice ar fi binedispus-o, dar gândurile se regrupau în jurul Magdei, și Andra realiză încă o dată cât de antipatică putea să-i fie Claudia. Nu-i greșise cu nimic această fată, nici nu o cunoștea prea bine, dar faptul că orice ar fi făcut putea fi trecut cu vederea de Cristi, o enerva la culme. O enerva dragostea fratelui sau împinsă la obsesie. Se gândi că pentru ea nimeni nu ar fi făcut la fel, nici măcar el, ca frate. Andrei i se făcu dor de zilele frumoase din viața ei, zile ce îl includeau de fiecare dată pe Ștefan. Era femeie. Avea nevoie de dragostea unui bărbat, dar nu era genul de om care să accepte prea ușor să iasă din cochilia sa. Încă nu găsisese pe nimeni și nici nu prea avea mari șanse să găsească în viitorul apropiat. Era dependentă de Ștefan, îl mai

iubea, chiar dacă îi era greu să recunoască. Pe măsură ce trecea timpul, Andra uită din ce în ce mai mult de relele făcute de Ștefan, de defectele ce au determinat-o să renunțe la el, la căsnicia lor. Și toate astea se întâmplau din cauza timidității ei. Urâtă nu era, proastă nu era, dar nu avea acea privire care să cheme, să atragă atenția asupra ei. Oftă. O trezi din visare plânsul Georgiei. Andra gândi cu tristețe că nu e nicio diferență între Ștefan și Cristi câteodată. Își luase nepoata din brațele bonei și începu să o plimbe prin casă. Dragoș plecase la școală, Cristi era încă pe drum, iar ea trebuia să-și umple timpul cu ceva. Se trezi că are lacrimi în ochi. Plângea. Nici ea nu știa încă pentru ce anume plânge, sau poate că da... Plângea pentru cum ar fi putut să fie viața pentru ea, pentru fetița din brațele sale, pentru Magda... Nu era cinstit acest joc al vieții, și Andra se simți trădată. Nu era cinstit ca Magda să moară înainte de a-și cunoaște copilul, nu era cinstit că fetița să crească fără mamă și doar niște străini plătiți să-i aline somnul. Se trezi gândindu-se că nu are ce căuta în aceasta casă.

Aici era un musafir, chiar dacă era sora stăpânului casei. Nu avea nimic al ei, aici. Totul era al lui Cristi, și mai târziu va fi al Georgiei...Trebuia să se întoarcă în micuța ei garsonieră cât de curând. Acolo, cu siguranță se va simți mai bine. Își șterse lacrimile. Nu vroia că fratele sau să o întrebe de ce plângea. Nu vroia să dea socoteală nimănui. Începu să-i cânte fetiței un cântec de leagăn, cântec învățat de la Amalia. Așa o găsi Cristi când intră în casă :

- Îți mulțumesc că ești, îți mulțumesc că ești lângă mine, Andra.

- Nu ai pentru ce, Cristi. Mă gândeam că ar fi bine să te odihnești mai întâi. Afacerile au timp să aștepte.

- Normal. Am atâtea zile de când nu mi-am văzut copilul! Îmi era dor de voi! Dragoș ce face?

- E la școală. Se străduiește să-și mențină mediile la limita superioară. Nu știu în ce măsură va reuși.

- Va reuși cu siguranță. E deștept. Seamănă cu maică-sa.

Andra tăcu. Se mustră în gând că poate îl judecase prea aspru pe fratele ei. Asta era. Omul nu-și poate controla gândurile, nu pe toate. Cristi o făcu să zâmbească, și ziua se termină frumos pentru toată lumea.

Dragoș primise de la unchiul său un laptop. Nu avea cuvinte să-i mulțumească. Era tot ce-și dorea pe moment. Puștiul știa să se facă iubit și conștientizase de mult că a intra în grațiile unchiului cel bogat era ca și cum ai fi câștigat la loto. Nici nu a stat prea mult la discuții cu mama sa, care i-a propus să se reîntoarcă în micuța lor garsonieră cât de curând :

- Nu te înțeleg! țipă furios băiatul. A spus nenea Cristi să plecăm?

- Nu, recunosc femeia.

- Și atunci? Nu te simți bine aici? E fratele tău, mamă! Ai camera ta, am camera mea.... Poți economisi ceva bănuți. Mâncarea e din partea casei! Haide, mamă! Fii rezonabilă! Ți-ar plăcea să știi că eu sunt nefericit? Te rog! Vreau să mai rămânem aici! Te rog!

- Știi, într-o zi va trebui să plecăm, spuse încet femeia. Locul nostru nu e aici. Casa aceasta nu e a noastră.

- Crezi că eu nu știu? întreba răstit băiatul. Știu că totul e de moment, dar lasă-mă să mă simt bine atât cât se poate, lasă-mă să mă cred bogat pentru un timp, mamă! E tot ce-ți cer! Știu că tot în garsonieră ne vom întoarce, dar, pentru moment, mă simt bine aici. Colegii mă privesc cu invidie și fetele roiesc în jurul meu! E un sentiment atât de plăcut să fii bogat!

- Fie. Rămânem. M-ai convins. Voi încerca să obțin un împrumut și să cumpărăm un apartament. În felul acesta, vei avea camera ta. E bine?

- În sfârșit, ai început să gândești că lumea! De ce nu ceri acești bani lui Cristi?

- Pentru că nu e bine. În viață, anumite lucruri trebuie să le faci singur, fără prea mare ajutor. Dacă voi lua casa cu banii lui, tot timpul m-aș gândi că acea casă nu e numai a mea.

- Gândești rău pentru vremurile în care trăim, mamă. Tocmai! Ar trebui să profiți de orice avantaj, și faptul că ai un frate bogat care ține la tine, e în avantajul tău. Deschide ochii cât nu e prea târziu! Gândește-te și la noi! Nu gândi ca un idealist. Vrei să mori de foame? Cât mai ține vraja? Vrei să afli răspunsul de la un copil de clasa a opta? Vraja ține până ce Claudia se externează și se mută aici. Atât este nevoie de tine. Tu ești bona principală, dar Georgia crește. Să nu-mi spui că nu te-ai gândit la toate astea!

- Mai bine să ne odihnim. Noaptea e un sfetnic bun, Dragoș. Gândești poate câteodată ca un om mare, și asta mă sperie. Mai ai încă de copilărit. Nu te grăbi să judeci ca un adult. Ai timp pentru toate. Voi încerca să avem o casă mai mare. Asta e tot ce-ți pot promite. Spune-mi drept. De Ștefan, nu ți-e dor? E totuși tatăl tău.

- Ce te-a apucat, mamă? De ratatul acela? Nu. Nu mi-e dor. Sa înțeleg că ție îți este?

- Nu, nu. Te-am întrebat. E totuși tatăl tău. El întreabă mereu de tine.

- Voi, femeile, sunteți de neînțeles câteodată. După ce ți-a făcut atâta rău, continui să-l iubești, și chiar încerci să-l aperi. Mamă! Trezirea! Ce se întâmplă? Ai uitat prin ce ai trecut datorită lui? Unde sunt banii de pensie? Tu chiar îl mai iubești, șopti băiatul studiindu-și mama.

- Termină, Dragoș! Nu-ți dau voie să râzi de mine. Noapte bună!

Femeia se retrase în camera sa. Avea nevoie să fie singură cu gândurile ei, cu sentimentele ei ce veneau grămadă, și rele, și bune, amețind-o în jocul lor. Era iar singură în patul mare și rece. Nu era drept. Acum era vremea ei, nu mai târziu! Nu vroia să îmbătrânească singură.

Ceasul biologic ticăia. Nu era suficientă doar dragostea copilului. Știa că Dragoș are dreptate în multe privințe. Gândea la rece, strategic, exact ca și Cristi. Nu era bine. Știa că Dragoș va fi un nefericit atunci când vor fi nevoiți să părăsească această casă. Ea nu putea să-i ofere acest lux, nu avea cum. Va trebui să încerce. Îl va ruga pe Cristi să o ajute. Îi era dator copilului. Va trebui să învețe să lupte în orice condiții, Va lăsa deoparte sentimentalismul de doi bani, va învăța să nu aibă scrupule. Cristi îi era dator și va trebui să plătească. Adormi greu. Ultimul gând fu tot la Ștefan. Va trebui să găsească pe cineva. Poate că îi lipsea viața sexuală, doar atât, și Ștefan nu era ultimul bărbat de pe pământ cu care ea ar fi putut să întrețină o partidă. « Sunt jalnică, de gândesc astfel. Ba nu, încep să fiu realistă. La urma urmei, sunt femeie, sunt făcută din păcat și îmi doresc păcatul. »

2

Bărbatul care bocănise în ușa de la intrare avea în jur de cincizeci de ani și nimic frumos în înfățișare. Era contabil și arăta ca un contabil. Nici nu era nevoie să-l întrebi unde lucrează. Era suficient să-l privești: miop, cu ochelarii pe vârful nasului, cu început de chelie, costumul vechi, demodat, atârând pe corpul omului ca pe un umerăș; vesel, pentru că nu știa ce-l aștepta, scund, vorbind poate prea tare și gesticulând într-una cu mâinile, el era cel care începuse discuția de patroana prea distrată și prea puțin preocupată de afaceri. Explică râzând că avea copii mari, cerințe mari și că nu făcuse o gaură în cer, lipsind-o pe Claudia de niște bani pe care, oricum i-ar fi tocat aiurea ca și pe restul. Te apuca râsul doar să-l ascuți, dar să stai și să-l privești, deja era prea mult. Nici dacă angajau un comic, Andra n-ar fi fost atât de binedispusă ca acum. Omul îi explica cu lux de amănunte lui Cristi, care zâmbea forțat, cât de ușor poate să preia această afacere care oricum, nu avea să reziste mult în condițiile date. Îi spuse cum furase din banii angajaților, perfect legal pe hârtie, cum vânduse atâta amar de marfă fără facturi, marfă expirată printre cea bună. Era despărțit de nevastă, dar era dator copiilor. Știa o mulțime de trucuri prin care un contabil trecea curat și cinstit. Servi un păhărel de tărie și fu gata să bată palma cu Cristi. Andra se sperie cumplit când fratele ei puse în fracțiuni de secundă pistolul la tâmpla contabilului, izbindu-l cu capul de birou, încât paharul se sparse pe jos în zeci de bucăți și omul icni de durere și de frică.

- Cristi! Nu face ceva necugetat! Te rog! Nu se merită!

- Te omor, nenorocitul dracului, cât ai zice mama! Claudia a avut încredere în tine mai mult decât a crezut vreodată în mine, și tu o aduci la sapă de lemn? Vii cu tupeu la mine, crezând că poți să trăiești așa până la adânci bătrâneți? ! . . . Știu tot despre tine, dihanie bătrână, și ce nu știam, am aflat acum, de la tine! Spune! Mai ai tupeul să râzi acum, când un pistol îți suflă în ceafa ta cheală?

- Te rog, nu mă omorî! Fie-ți milă de mine! Îmi pare rău, și dacă mă ierți, voi fi câinele tău de încredere! Promit să pun afacerea pe picioare! Te rog! Ai milă de mine! Nu-ți folosesc la nimic mort. Sora dumneavoastră are dreptate! spuse omul în timp ce plângea.

Probabil că se și vedea mort. Cu nebunul de Cristi nu era de glumit. Auzise despre el că era un om lipsit de scrupule. Ce conta viața unui amărât de contabil?

- Ai dreptate. Nu valorezi nimic viu, dar mort, nici atât. Sora mea te va supraveghea îndeaproape. Ai nevoie de bani, îți dau, dar nu vreau să aud că nu poți pune pe picioare afacerea! Vei face totul ca la carte, fără potlogării. Vei primi în schimb, în afară de salariu, bani și de la mine atunci când voi considera că îi meriți. De acord?

- În condițiile date, aș munci și fără bani, numai să știu că trăiesc.

- Îmi place. Văd că ții mult la viața ta, așa că ai grijă. Un accident e posibil oricând. Ai înțeleș?

- Perfect. Nici nu e nevoie să-mi mai spuneți nimic.

- Ba da. Mai trebuie să îți spun ceva. Claudia nu va ști niciodată de aranjamentul nostru și că ești omul meu! Clar?

- Cât se poate de clar.

- Andra...Te rog să aduci un alt pahar domnului Temnea. Probabil că simte nevoia să bea ceva.

Femeia aduse un alt pahar, îl puse contabilului în față și-și ceru permisiunea să se retragă. Era mult prea mult pentru ea. Crezuse cu convingere că omulețul caraghios ce o făcu să zâmbească, își va găsi sfârșitul aici, în aceasta casă, omorât de fratele său. Învăță că așa se fac afacerile, fără scrupule. Fu convinsă că dacă i s-ar fi cerut în acel moment domnului Temnea să hămăie pentru a trăi, ar fi făcut-o până a doua zi, mai ceva decât un câine, și toate pentru a-i fi bine Claudiei, pentru a avea bani pe care să-i zăpăcească de-aiurea, nefiind nevoită să muncească măcar o zi. Și ea nu avea măcar habar de afaceri! Acum, Andra va fi nevoită să muncească pentru a-i fi bine Claudiei. Halal soartă! Deșteptarea, Romania! își strigă în gând, așa cum i-ar fi strigat băiatul ei, Dragoș. « Am peste 30 de ani. Nu mai sunt un copil. Voi face jocul fratelui meu, dar voi ști să-mi fac și eu viața mai ușoară. »Răspunse greu la telefon. Era Amalia. Nu o sunase de ceva timp, dar nici nu realizează acest lucru. Era prea

preocupata de propria-i viață ca să mai realizeze că Amalia nu dăduse până acum niciun semn de viață.

Acum, vorbea cu ea, așteptând clipa când sora cea mare o va acuza de uitare. I- o luase înainte :

- Îmi pare rău că n-am mai trecut pe la tine . Am fost prinsă de treburi. Dragoș e la vârsta la care crede cu convingere că orice zboară se mănâncă. Se crede deja mare și îmi acceptă greu opiniile. Acum, am grijă și de Georgia. Ar trebui să vii să o vezi. E atât de frumoasă!

- Da, te înțeleg. Ai fost ocupată. Te cred, dar puteai să dai și tu un telefon. Nu era atât de greu! Poate că am murit? ! . . . Nu? Cât despre micuță, sincer, aș vrea să o văd, dar nu cred că e o idee bună să vă fac o vizită. Asta e. Altceva mă interesează. Am înțeles că e Claudia în spital. S-a externat?

- Nu și-a revenit încă din comă. Și-apoi, picioarele ei sunt varză. Dar de când te interesează soarta acestei femei?

- E treaba mea. Dacă ai fi drăguță să-mi dai și numele spitalului, ți-aș rămâne datorie.

- Ți-l dau, dacă ai sunat doar pentru acest lucru...

- Nu. Am sunat să-ți spun că mai trăiesc, că îmi lipsiți tu și Dragoș, dar că nu înțeleg de ce nu îți faci timp și pentru mine. Rămân sora ta. De acord?

- Îmi cer scuze, Amalia. Ai dreptate. Trebuia să te sun, dar.... Promit că duminică trec pe la tine, Mulțumită?

- Duminică? Bine, dar să suni mai întâi. Poate că nu voi fi acasă și să nu bați drumul degeaba. De acord?

- Vrei să pleci undeva?

- Nu se știe niciodată. Acum, aș vrea să-mi dai, dacă nu te superi, adresa spitalului unde e internată Claudia.

- Îți trebuie ție?

- Nu. Uite, ca să nu mori de curiozitate și să te am pe conștiință, îi trebuie unei amice de-a ei care vrea s-o viziteze. E bine așa?

- O! k! Dacă are pe cine vizita...

- Chiar ai reușit să fii răutăcioasa, dacă asta ai urmărit. În rest, e bine?

- Vreau să-mi cumpăr un apartament, Amalia.

- E bine că vrei să ai casa ta, deși ușa mea ți-a rămas deschisă. Știi acest lucru foarte bine. Nu trebuie să mă repet.

- De ce nu vindem acea casă, Amalia?

- Nu o vindem deoarece a fost a mamei noastre, Andra. Nu te împiedică nimeni să vii să locuiești aici.

- Îți place să stai între niște pereți goi? Cu banii luați pe ea, am putea să ne luăm fiecare o casă a noastră, Amalia. Gândește-te.

- Nu am la ce. Și-apoi, știi foarte bine că Mona mi-a lăsat mie partea ei. Nu am copii, nu sunt măritată. Nu Dragoș e cel care va moșteni într-o zi totul? De ce îți place să mă chinui? De ce simt altfel decât tine? Eu cred că aici îmi este locul. Aici am copilărit, Andra, aici a suferit mama, aici a murit...Toate aceste amintiri mă leagă de casa asta . E singura mea legătură cu trecutul. Nu vezi?

- Să nu-mi spui de trecut! Eu trăiesc în prezent, Amalia, și prezentul este crud. Vreau o casă a mea, dar nu vreau să mă întorc în dărăpănătura aceea pe care tu o numești casă! Ca să arate ca o casă, ar trebui investiți bani mulți, și noi nu îi avem, Amalia! Ești singură în atâtea camere reci și neprimitoare. Nu îți este greu? Nu vezi că nu ai puterea să le încălzești pe toate? Nu vezi cum cade tencuiala pe tine? Ce aștepti? Să o reînvii pe mama? Ea trăiește în sufletul nostru, nu în afurisiții aceia de pereți!

- Uite ce e. S-au cam terminat minutele, Andra. Nu încerca să mă aburești. Nu ține, chiar dacă oi fi eu fată bătrână, acră și proastă, cum crezi. Ai avut o casă? Da? Am făcut împrumut în bancă, deși aveam un salariu al dracului de mic, să te ajut? Am făcut. Nu sunt eu de vină că te-ai despărțit de Ștefan, înțelegi? Nu mă acuza pe mine de nefericirea ta! Ai totuși o garsonieră, locuiești pentru moment înconjurată de lux, fără prea mari griji pentru ziua de mâine...Eu trăiesc în prezent dintr-o afurisită de pensie de boală care îmi umple maxim de trei-patru ori sacoșa în piață, și, nici acum, după atâta timp, nu știi încă pentru ce m-am pensionat. Halal soră! Învăță să te gândești și la alții. Pune-te doar cinci minute în locul meu! Atât îți cer. La revedere!

Andra rămase pe gânduri cu telefonul în mână. Poate că sora ei avea dreptate. Încercă să se gândească la ceva frumos, dar nimic nu-i veni în minte. Dacă s-ar fi pus în locul Amaliei, poate că i-ar fi dat dreptate acesteia, dar ea avea problemele ei, poate la fel de mari, și, în plus, avea un copil pentru care merita să lupte. Amalia era singură. Se ancora în trecut, incapabilă să-și trăiască prezentul. Cum se gândea ea că Dragoș va aștepta să moară mai întâi mătușa pentru a trăi ceva mai bine? Dragoș avea nevoie acum de camera lui, nu peste douăzeci de ani. O va convinge într-un fel să vândă. Andra își vroia banii pentru partea ei de casă. Acești bani erau suficienți pentru ce vroia ea :să vândă garsoniera și să-și cumpere un apartament. Era posibil să-i mai rămână bani și pentru alte investiții. Casa părinților valora destul de mult, fiind plasată într-o zonă ultracentrală. Numai locul valora o avere! Trebuia să

existe o modalitate să o convingă pe Amalia să vândă. Pe Mona era încă supărată pentru decizia acesteia de a-i ceda partea ei de moștenire Amaliei. Nu era corect! Amalia nu avea familie, nu avea copii. De ce ar fi avut nevoie de această moștenire? Dacă nu s-ar fi certat cu Mona, acum sigur i-ar fi cerut ajutorul, dar avea încă un dram de mândrie în ea.

- Andra! Te rog, condu-l pe domnul Temnea și vezi când ești disponibilă să verificăți împreună actele pe acest semestru. Hai! Nu te uita așa la mine! Te voi plăti pentru aceste ore suplimentare separat. Nu am nevoie de muncă patriotică. Ce spui? Acum ești suficient de motivată?

- O.K.! Mâine pe la 5 e bine?

- Dimineața? Întrebă omulețul speriat.

- Nu, în niciun caz, spuse Andra zâmbind. Am nevoie de somnul de frumusețe, domnule.

- Dar sunteți! nu se putu abține să nu exclame omul.

- Sunteți un drăguț. La 5, să fiți la magazin cu actele pregătite. La revedere, domnule.

Andra se retrase zâmbind în camera sa. Omul acela ciudat îi aduse zâmbetul pe buze. I se făcuse pe ziua de azi un compliment. Era primul după o lungă perioadă de tăcere. Nu mai conta cine i-l făcuse.

3

Amalia plânse mult după convorbirea avută cu sora ei. O dureau nepăsarea acesteia. O dureau mai rău singurătatea și faptul că a fost nevoită să lupte singură cu o boală nemiloasă. Se privi în oglindă minute în șir. Avea riduri suficiente. Îmbătrânise, și ce era mai rău, era faptul că îmbătrânise singură în căsoiul ăsta mare și rece. Își pipăi cu frică locul unde altădată era un sân. Acum, în acel loc, rânjea cu dispreț o cicatrice hidoasă. Își aduse aminte de zilele în care se târâse prin spitale, speriată, fără bani, cu o dorință imensă de viață. O sunase pe Mona la numărul știut, dar nu-i răspunse nimeni. Cine știe unde era sora ei și ce necazuri avea și ea!

Se hotărî să n-o mai caute pentru moment. Nu putea să-i spună unui om care trăia departe de casă, cu dor de ai săi, ce probleme are. Să-i spună pur și simplu: «Mona, am cancer, dar n-am bani suficienți să mă tratez.» Apelase și la Andra, fără să-i spună exact care era boala, dar precizându-i că are nevoie de ajutorul ei și de ceva bani, dar Andra avea necazuri suficiente. Era în perioada divorțului, a procesului de partaj, și Amalia se trezi cu Andra plângându-i pe umăr când tocmai ea avea nevoie de un umăr pe care să plângă. Nici măcar nu o întrebă de ce boală suferă de are nevoie de bani. Și atunci, ca și acum, Amalia a pus asta pe seama grijilor Andrei, a felului său zăpăcit de a fi. Refuză să creadă că Andra se îndepărtase într-atât, încât să nu o intereseze deloc de soarta surorii mai mari. Amaliei i se

făcu dor de vremea în care casa aceasta răsună de râsetele surorilor mai mici , de vremea în care, de voie, de nevoie, jucase rolul de mamă pentru ele. Acest rol o prindea de minune, dar, ca orice rol, s-a sfârșit; fetele au plecat pe rând, și ea a rămas singură cu temerile și nălucile sale, cu dor pentru Gelu și pentru ce ar fi putut fi între ei.

- Mi-e dor de tine, Andra! Mi-e dor de Dragoș! De ce nu veniți aici, lângă mine? De ce m-ați abandonat? Mi-e teamă, mă doare singurătatea mai rău decât aș crede!

Femeia plângea terminată într-un colț de pat, în încăperea mare și rece, în această zi de primăvară. Ar fi putut să aibă copiii ei, dar acum, la 50 de ani, era prea târziu pentru astfel de gânduri. Nimeni nu mai putea să dea timpul înapoi. Slăbise mult, era ca o stafie, dar începuse să se simtă ceva mai bine. Părul îi crescuse parcă mai frumos, puțin ondulat, după terminarea ședințelor cu citostatice.

«- Ai învins boala, Amalia, îi spuse doctorul. Ești o femeie norocoasă. Încearcă să-ți trăiești viața. N-o mai lăsa să treacă pe lângă tine. După părerea mea, peste puțin timp te poți întoarce și la treabă. Nici nu știi cât de bine ți-ar prinde! Ai nevoie să gândești pozitiv și să te simți utilă. Ești încă frumoasă și greu îți dau vârsta.

- Vă mulțumesc, domnule doctor. Aveam nevoie de astfel de vorbe. Sunteți un drăguț. »

Acum, știa ce trebuia să facă. Își va împacheta câteva lucruri și va pleca spre capitală. Era timpul să-i întoarcă serviciul Claudiei. Îi era datoare cu viața sa. Aceasta fată trebuia să se vindece. Amalia se trezi rugându-se la Dumnezeu pentru Claudia. Era singura care o ajutase, singura care a avut puterea să asculte păsul Amaliei, singura care a plâns cu ea, pentru ea, pentru această sărmană fată bătrână. Indiferent ce se spunea despre Claudia, Amalia nu avea cum să creadă. Văzuse ce suflet mare are și cum poate să ajute fără să ceară nimic în schimb. I-ar fi plăcut să aibă o astfel de fată . Restul.... erau doar vorbe. Își șterse lacrimile și începu să împacheteze. Trebuia să fie lângă Claudia. Nimeni și nimic nu o va împiedica. Știa că Andra nu va veni duminică, așa cum nu venise de-atâtea ori când o chemase. Se machie discret pentru a-și ascunde cearcănele. Era încă o femeie frumoasă. Poate că dacă ar fi fost puțin mai maleabilă, ar fi avut acum un soț. Îl iubea încă pe Gelu, o dragoste disperată, de femeie bătrână, cum își spunea singură în gândurile sale haotice.

« Sunt stafidită rău, de nu cer puțină dragoste. Nu mai spun că am uitat să fac sex! Mi-e rușine, dar asta sunt eu, cu bune și rele, laolaltă. Ce e mai rău sau bine, e că am ales să trăiesc. Îmi iubesc viața de nălucă bătrână și senilă. » Îi venea să-și strige disperarea, dar cine ar fi auzit-o între acești pereți mai mult goi? « Salvează-mă de singurătate, Doamne. Am atâta nevoie de cineva! Umple-mi golul din suflet! Cred că înnebunesc. Ani de zile am putut să

trăiesc departe de dragoste, și acum, acum când nu mai sunt decât o fată bătrână, ranchiunoasă, visez iubire. Cine s-ar mai lega la cap? Trebuie să ies din casă mai repede. Trebuie să am activitate. Gândurile acestea îmi fac rău. Mă așteaptă Claudia. Are nevoie de mine și am nevoie de ea. Trebuie să mă fac utilă.

4

O găsisse în rezervă aranjându-i florile, patul...

- Tu?!... Ce cauți aici? De când o cunoști pe Claudia? Ar fi mai bine să pleci! Locul tău nu e aici! Nu te-a chemat nimeni.

- Nici nu trebuia să mă cheme cineva și, să știi, locul meu e aici, lângă ea. Are nevoie de mine. Pricepi?

- Nu, chiar nu mai pricep nimic. Ce te leagă de aceasta femeie și de ce nu pleci? După cum vezi, are cine să o îngrijească, așa că pleacă.

- Ai tot dreptul să mă alungi așa cum am procedat și eu atunci, cu tine, dar, te rog! Lasă-mă să rămân lângă ea. Nu mă alunga...Te rog! Trebuie să fiu lângă ea. Îi sunt datoare.

- De când și până când îi ești datoare Claudiei? Nici nu știam că o cunoști, - spuse bărbatul cu glas scăzut.

- O cunosc foarte bine, și, crede-mă, îi sunt datoare cu viața. Ar fi multe de povestit, dar nu e cazul acum. Te rog! Lasă-mă să rămân lângă ea. Te rog!

- Dacă insiști...Am venit să vad ce se întâmplă, spuse Cristi cu tristețe în glas. Ceva nou? Dă semne să-și revină?

- Își va reveni. E o femeie puternică, Cristi. Își va reveni.

- Așa spun și medicii, dar când? E atât de grea așteptarea! Mi-e greu să o văd așa. Mai bine s-ar certa cu mine, ar face vreo trăsnaie...numai să nu o văd zăcând în pat...

- Mă duc să-mi iau o cafea. Îți iau și ție una? îl întrebă încet Amalia.

- Da. Cum vrei, spuse sec bărbatul. Am de gând să mai rămân. Nu-mi mai stă capul la afaceri, nu sunt în stare de nimic.

Rămas singur, Cristi se apropie de Claudia, o sărută pe buze, și spuse încet, ca pentru el :

— Claudia. Te rog, revino-ți. E tot ce îmi doresc mai mult. Am încercat să revin la viața mea, la afaceri, dar tu ești mereu în gândurile mele și nu mai pot face nimic.

AMINTIRI

1

Aproape că nu mai ținea minte când și cum se întâmplase să ajungă doamna Caciotta, soția lui Fabrizzio, un mulatru simpatic, pe jumătate italian, pe jumătate marocan. Știa că se întâmplase să-l întâlnească pe un vas de croazieră, după multe zile și nopți petrecute mai mult pe apă, singură, într-un moment de derivă, după câteva pahare de vin care o costaseră cât un salariu de profesoară în țară.

A fost mai mult o atracție fizică, o curiozitate de copil mare, o nebunie de moment.

Ea era acolo, întinsă pe șezlong, sub un soare de foc, înconjurată din toate părțile de apă, într-o liniște nefirească, între un trecut pe care vroia să-l uite și un viitor incert. El se oferise să-i țină companie, insistase chiar și atunci când ea îl refuză politicos pentru a se putea gândi la toate și la nimic.

Îl acceptă mai întâi lângă șezlongul ei, apoi, într-un moment euforic, se trezi măritându-se în Las Vegas, între două cazinouri și avându-l drept martor pe Bachus. Omul părea să țină la ea, sau la banii ei, iar ea, Dumnezeu cu mila. Încă mai avea bani în cont, bani câștigați pe rând de Dinu, apoi de tatăl ei, și iroșiți cu atâta ușurință de ea.

« Sunt în căutarea unui drum în viață, își spunea, dar nici ea nu era sigură că vroia cu adevărat să găsească acel drum. »

« Mi-e teamă, mi-e teamă de ce voi găsi la capătul drumului. Mi-e teamă să mă stabilesc undeva, cu cineva anume.»

Și totuși se măritase. Închiriaseră o cameră într-un hotel mai ieftin și Claudia se trezi târâtă de Fabrizzio prin cazinouri, unde acesta se simțea ca acasă. Era cuprins de febra jocului. Plângea dacă pierdea și exploda de fericire când câștiga, dar câștiga rar. Aceasta era problema lui.

Claudia îi urmărea tremurul mâinilor, pupilele dilatându-se parcă o dată cu nările, buzele care se mișcau involuntar, ca într-o rugă. Era dependent de cărți, dependent de zaruri, un drog puternic, fără de leac, la fel de periculos ca heroina. Femeia îl aștepta tăcută, pe un scaun, frumoasă și rece, cu o privire inexpressivă. Era aici, dar era și departe, cine știe unde... Noaptea le pierdeau făcând dragoste, apoi, ziua îi găsea dormind obosiți, îmbrățișați, ca într-o adevărată poveste de dragoste. Ea uită de tată, de mamă, de prietenă, sau doar încerca disperat să-i uite. Cocheta din când în când cu masculi, doar în ideea jocului, a plăcerii de a se ști râvnită, dorită, frumoasă, vie. O amuzau crizele de gelozie ale soțului său.

Fabrizio era simpatic când se enerva, înjurând când în italiană, când în engleză, trântind obiecte și ieșind furios din casă spre o direcție necunoscută. Claudia știa că va reveni spre dimineață, obosit, fără bani, spășit, cerșind puțină dragoste, puțină înțelegere.

Era un copil mare. Femeia îi accepta de fiecare dată scuzele, apoi, totul se termina cu un sex nebun în care fantezia nu avea limite. Ea adormea apoi, cu părul negru, creț, sârmos, răsfirat pe pernă, cu picioarele lungi, interminabile, dezvelite, iar el o admira încă un timp, până ce îl fura și pe el somnul. Era frumoasă româncea.

Apoi, după un timp, Claudia realizează că-și pierde timpul lângă un străin, pentru care nu simțea decât atracție fizică și, poate că, puțină milă. Venise bătut, speriat, hăituit, și o implorase în genunchi să-i dea o sumă foarte mare de bani pe care i-o datora de mai bine de un an unui mafiot. Altfel, Fabrizio ar fi trebuit să fugă, dar cu puține șanse de a rămâne în viață.

Claudia îl ascultă mută și rece, apoi, hotărârea de comun acord să divorțeze. Femeia îi dădea în schimb acea sumă de bani care i-ar fi salvat viața jucătorului înrăit.

Telefonă în țară, vându acțiuni, vându un teren și-și recăpătă libertatea, nu că ar fi fost vreodată îngrădită. Îl mai văzu pe Fabrizio doar la aeroport, când venise să-și ia rămas bun de la ea și să-i spună că încă o iubește disperat și nebun. Îi promise că se lasă de jocurile de noroc, dar ea nu crezu în vorbele lui, vorbe în vânt, doar vorbe.

— Nu, iubituie. Tu nu te vei lăsa de jucat. Moartea, probabil, îți va veni de aici, mai devreme sau mai târziu. Și nu, nu mă iubești. Te amăgești singur. Tu iubești doar locul acesta care te face să simți adrenalina crescând. Și nu, nu te iubesc, doar te plac. E o mică mare diferență. E mai bine așa.

— Te rog să mă mai suni. Aș vrea să rămânem prieteni.

— La ce bun? îi strigă Claudia îndepărtându-se.

Era din nou liberă, dar conturile scădeau vertiginos. Cristi nu trebuia să afle. Claudia avea mândria ei. De-atâtea ori i-a spus acestuia că banii nu contează, și, probabil, ar fi fost

ultimul om de pe pământ la care să apeleze vreodată. Era timpul să facă bani, dar nu știa cum. Uitase cum este să trăiești doar din leafă, de fapt, niciodată nu a avut această neșansă. Nici când urcase în avion, nu știa sigur ce vrea, nu știa unde ar vrea să-și continue viața pe mai departe. Hotărî să rămână câteva zile la Milano, apoi va da cu banul. Își scoase o carte și se apucă de lecturat. Pentru ea, Fabrizio era deja istorie, iar după banii pierduți, n-avea timp să jelească. Își comandă o cafea, apoi, până la aterizare, nu-și mai scoase ochii din carte. Părul îl avea prins într-o coadă, pe-o parte, așa cum îl purtase în liceu.

Frumoasa brunetă fusese remarcată, dar ea nu avea timp să observe. Hotărî că prea devreme nu se va mai mărita, dar viitorul putea oricând să-i joace feste. Singura treabă bună pe care o realizase alături de Fabrizio era învățarea limbii italiene, în rest...

Poate și faptul că ajunsese în America. Poate.

Urcă într-un taxi și se opri la cel mai apropiat hotel. Lăsă un bacșiș generos taximetristului, apoi, urcă în camera ei. Aici, pe pat, între geamantane nedesfăcute, într-o cameră simplă, de hotel, i se făcu pentru prima dată dor de țară, de buna ei prietenă, Magda, de Amalia, chiar și de Cristi. De părinți, nici nu se mai punea vorba. Simți o gheară în inimă și se trezi plângând. Încercă să sune pe numărul Magdei, dar îi intră căsuța vocală. Poate că își schimbase femeia numărul. Pe Cristi nu îl va suna. Ce să-i spună? Că a dat-o în bară cu măritișul ei? Să-i spună că a cheltuit bani peste măsură cu un străin? Să-i spună că îi e dor de casă, ea care afirmase că niciodată nu i se va întâmpla așa ceva? Dacă ar fi întrebat-o cineva ce are cu omul și de ce îl urăște, i-ar fi răspuns că asta face de-o viață, și altfel, nu ar ști cum să se poarte cu el. Nu i-ar fi spus, cu siguranță, de noaptea în care s-a simțit minunat, nu i-ar fi spus nici de avort, nici de tentativa de suicid...

Poate că așa trebuia să fie. I se făcu dor de mama ei, de toamna care i-o luase, lăsând-o pustiită pe dinăuntru. I se făcu dor de frumoasa castanietă, cum o alinta atunci când era mică, pentru părul Georgiei, de culoarea castanelor, și tare ar fi vrut să nu se mai simtă atât de vinovată pentru moartea ei.

Își comandă în cameră o sticlă de vin, o bău rapid, pahar după pahar, și adormi îmbrăcată în fața televizorului care mergea într-aiurea.

Așa își petrecu Claudia prima ei zi pe meleaguri italiene.

Se trezi a doua zi dimineață, speriată, buhăită, cu o durere groaznică de cap, și realiză că băutura nu o ajută să uite. O sună pe Amalia care se emoționează auzind-o:

— Unde ești, Claudia?

— În Italia, Amy. Ce faci? Ești bine?

— Normal că sunt bine, dar tu? Tu ce faci?

— Văd lumea, Amy. Acasă, totul e în regulă?

— Te referi la Cristi și la Magda? Totul e la fel. Pe Cristi, am auzit că-l bate gândul să intre în politică. Prea multe, nu știu. Știi că nu îl vizitez. Când mai vii în țară? Mi-e dor să te văd, Claudia.

— Și mie, Amy. Te voi anunța. Nici eu nu știu sigur. Ai nevoie de ceva? Mai ai nevoie de bani?

— Nu ai cheltuit destul cu operația?

— Asta a fost demult, Amy. Eu te întreb acum. Îți ajunge pensia?

— Mă descurc, Claudia. Acesta e numărul tău? Pot să te mai sun?

— Pe moment, acesta este numărul, dar de sunat, te voi suna eu. Nu mai cheltui și pe telefon, banii. Mi-a părut bine că am vorbit cu tine, Amy.

— Dar mie? Te rog, ai grijă de tine... Singură, acolo, între străini...

— Sunt mare, Amy. Mare și vaccinată. Hai, că te mai sun.

Închise telefonul pentru că era prea emoționată. Nu ar fi vrut ca Amalia să o audă plângând. Faptul că o ajutase pe femeie să se opereze, că operația reușise, o încuraja să meargă mai departe. Era ca și cum i-ar fi dat o șansă și mamei sale la viață. Aceași boală, un alt destin.

Își găsi de lucru la un restaurant, undeva în centru, își închirie o garsonieră într-un cartier mai retras și hotărî să nu se mai atingă pe moment de banii din cont. Lucra cât e ziua de lungă, apoi, ajunsă acasă, abia dacă apuca să-și facă ceva de mâncare, să se uite puțin la televizor, adormind buștean, până ce o trezea dimineața, la 5, soneria ceasului. Găsi că în felul acesta nu mai avea timp să se gândească la ceva anume. Banii nu erau mulți, dar nici nu murea de foame. Avea suficienți cât să trăiască.

Arsă de soare, cu părul despletit, în șlapi și un tricou mulat, Claudia făcea victime între italienii de toate vârstele.

Buzele ei, nici subțiri, nici prea mari, senzuale și trandafirii, chemau parcă, dar ochii albaștri și reci te țineau la distanță. Era un amestec de clasic și modern în felul ei de a fi, de a se purta, și mai era acel aer misterios, care te făcea să-ți amintești mult timp după aceea, de ea.

Patronul, și chiar câțiva dintre clienții permanenți ai localului, încercară în zadar să se cupleze cu ea, dar Claudia nu avea nevoie încă de nimeni, nu găsise încă pe acel cineva care s-o determine să gândească altfel.

În bloc, avea vecini de toate națiile, dar nu încercase încă să-și facă prieteni, nu putea să și-i găsească așa, peste noapte. Era frumoasă Italia și adora acest popor vulcanic și

temperamental, iubea pastele și muzica lor. Nici nu știa dacă mai vroia să plece. Venise aici pentru cinci zile și trecuseră luni de când nu mai părăsise această țară. Așa era ea, și nu putea să se schimbe dintr-o dată. Simțea cumva că e de-a lor. Mergea la plajă, mergea la cumpărături, chiar în cluburi, dar nu de fițe. Simțea muzica, simțea agitația ca făcând parte din ea, mânca pizza, mânca pastele ca și cum sarmalele nu ar fi existat vreodată.

O suna din când în când pe Amalia, și atât. Magda părea să fie fericită alături de Cristi, și Claudia nu o mai suna pentru că nu ar fi știut ce trebuie să-i spună.

Din când în când, visa la o familie cu doi sau trei copii, o casă cu curte mare, un câțel și un leagăn. Apoi, își aducea aminte că ea nu mai poate face nimic când copii, și se întrista. La ce bun? La ce bun toate celelalte fără un copil care să-i spună «mamă»?

Adormi greu și în ziua aceea. Vecinii ei, italieni guralivi, mulți, impulsivi... Copii mici, mâncare multă, spațiu puțin, bani insuficienți, toate ingredientele pentru zile întregi de ceartă, iar ea trebuia să lucreze în tura de noapte. Privi în jur. Simplitatea camerei o dezarmă pe moment. Încă mai avea bani ca să-și poată permite ceva mai bun oriunde, în lumea asta.

Își acoperi capul cu o pernă și adormi într-un sfârșit, într-un miros de paste și alte mâncăruri, care se strecura pe sub ușă, pe fereastra deschisă, și cine știe pe unde altundeva. Îi pătrunse în toți porii, și începu să miroase a sos și a ceapă călită.

Se trezi mai obosită, își trase la întâmplare niște blugi, un tricou, sări în sandale, și părăsi încăperea în grabă. Uitase să se pieptene, uitase să mănânce. Își aprinse o țigară în timp ce încuie ușa. Afară, sub ploaie, alerga de năucă în seară, până când tânărul cu umbrelă neagră și mare o opri și o invită să se adăpostească alături de el.

Femeia își scutură părul care i se lipi de frunte, de față, râse, și îi acceptă invitația. Apoi, zi de zi, seara, Claudia era însoțită de Angel, un tânăr frumos, cu chip de înger, precum numele. Acceptă să se culce cu el de-abia după un timp, dar refuză invitația lui de a locui împreună. Angel era student la arte, picta, sculpta... Era o fire boemă și femeii îi plăcea.

Fumau amândoi, goi, pe podea, în timp ce Angel creiona portretul iubitei sale.

— Ai un corp perfect și-ți mulțumesc că-mi pozezi fără vreo obligație. Tu mă inspiri, Cleo. Ești o zi de primăvară, frumusețe și zâmbet, iar sânii tăi, o minune a naturii.

Claudia îl studia în tăcere, mișcându-și din când în când, coapsele. Amorțea. Știa că arată bine, și nu-i era rușine cu nuditatea ei. Îi plăcea să fie lângă Angel, atunci când acesta modela câte o bucată de lut între două țigări și o cafea.

Acceptă dragostea lui, acceptă prietenii lui, o lume, în care visul, fantezia, țineau loc de foame, bărbați compunând versuri pe un petic de hârtie murdară, femei unse de vopsele și

tinere manechine care pozau mai tot timpul, aproape pentru nimic. Fumau, prizau câte o coca, în căutarea inspirației, făceau sex la întâmplare, și mai tot timpul erau datori.

Claudia rămânea din când în când peste noapte la el, adormind târziu, după ce încerca în zadar să-i facă ordine în odaia strâmtă, mirosind a mucegai și a chiștoace.

Câteodată, i se părea că Angel e o continuare a lui Fabrizzio. Același tip de bărbat, fără griji, fără bani, trăind într-o lume doar a lui, în care ea, femeia, avea un rol pasager. Fără reguli impuse, doar trăind la maximum fiecare clipă.

Claudia continuă să lucreze și nu se mai atinse de banii moșteniți. Nu avea de ce.

Într-o seară, târziu, o iarnă fără de zăpadă, Claudia se trezi claxonată dintr-o mașină de un domn care i se păru pe moment impertinent.

— Insist să vă conduc acasă, domnișoară. Îi spuse omul într-o italiană stricată.

E noapte, e frig, probabil locuiți departe...

— Nu vă cunosc, domnule, dar sfatul meu este să vă vedeți de drum și să mă lăsați în pace.

— În schimb, eu vă cunosc. Am servit cina la restaurantul în care lucrați.

Claudia se apropie de portiera mașinii și privi prin geamul lăsat. Recunoscu în omul de la volan, pe clientul care i-a lăsat în acea seară, cel mai mare bacșiș. Din câte înțeleșese ea, omul era un englez bogat, care avea afaceri aici, la Milano. Îi zâmbi prietenos, iar ea acceptă să urce în mașina unui străin, ceea ce nu făcuse niciodată. Cu tocul de la ghetuță în mână, înghețată, obosită, Claudia riscă. Simți cum inima o ia la galop, furnicături în palme și obrajii arzând. Bărbatul de lângă ea, era frumos, dar nu acel gen de frumusețe cu care era obișnuită. Avea acel ceva ce o făcu să se bâlbâie în fața lui, să i se supună, să-l asculte, să tacă...

Era vrăjită de el, de ochii lui negri, adânci, hipnotizanți. Îl urmă docilă în camera de hotel, se lăsă dezbrăcată și făcură dragoste. Se trezi spre dimineață, între zeci de petale de trandafir, într-o cameră elegantă de hotel.

El veni zâmbind spre ea, îi servi micul dejun la pat, o dezveli, și privi minute în șir trupul tremurând al femeii.

Claudia nu spunea nimic. Aștepta. Era fascinată, cu o privire tâmpă, de slugă supusă. Se revoltă pe sine însăși și încercă din răputeri, să cucerească terenul pierdut.

Făcură dragoste pe cearșafuri de mătase, înconjurați de florile primite de ea, servirea șampanie veche, franțuzească, și adormiră din nou.

— Nici nu te cunosc, șopti ea, închizându-și în grabă sutienul.

El veni cu o blană lungă, albă, iar ea îl refuză, supărându-se chiar.

— Nu am făcut-o pentru bani. Nu vreau nimic de la tine. Abia dacă te cunosc. Nu sunt o prostituată și nu mi s-a mai întâmplat să simt ce am simțit pentru tine, îi spuse ea într-o engleză perfectă. De fapt, eu am un prieten.

— Și l-ai trădat.

— Da. L-am trădat pentru tine. Și mâine aș face-o, și poimâine.... Dar nu pentru bani și pentru cadourile tale. Pricepi? Aș putea să-mi cumpăr singură această blană. Nu știu dacă mă crezi...

— Ba da, te cred, se grăbi el s-o aprobe. Știi? Pe lângă faptul că ești atât de frumoasă, ești și foarte deșteaptă. Mă sperie combinația asta. Am fugit mereu de femeile inteligente.

— Ești căsătorit?

— Nu, nu știu. De ce mă ispitești? Sunt acum cu tine. Voi fi și mâine dacă-mi vei da voie.

— Vreau să fac parte din viața ta, Mark. Te plac.

— De obicei, eu fac declarațiile, dar se acceptă. Vreau să nu te duci astăzi la lucru. Vreau să rămâi cu mine.

— Nu pot. Asta nu pot. Pentru mine, serviciul e serviciu. Poate diseară...

— Și dacă diseară nu mai sunt aici?

— Atunci, asta este. Mi-ar părea rău, totuși. Poate că vei fi...

— Lasă-mă să te conduc.

— Nu, Mark. Vreau să merg singură. Vreau să rămân singură, cu gândurile mele.

— Te rog să iei blana.

— Nu insista, Mark. Ți-am spus. E ca și cum aș simți că sunt plătită pentru această noapte.

— Cum vrei, dar m-ai supărat puțin, să știi. Nu sunt obișnuit cu refuzul cuiva.

Pe drum, Claudia își deschise telefonul. Era dragoste la prima vedere? Nu avea de unde să știe. Nu mai iubise astfel, nicicând. În fața lui Mark, femeia leoaică se împlânzea. Poate că ar fi trebuit să-l evite. O sună Angel, speriat de dispariția sa.

— Am avut niște treabă, Angel.

— Da, ai avut, dar puteai să mă suni, iubire. Mi-au expus câteva tablouri la galeria de care-ți vorbeam. E și nudul tău printre altele. Te rog să mergi diseară cu mine. Nu mă descurc singur între vulturii aceia. Ei nu sunt lumea mea.

— La cât e?

— La opt, domniță, dar poți să vii și la nouă, doar să vii.

— O.K. Atunci, cel târziu la nouă, sunt acolo. Acum, te las. Trebuie să lucrez.

— Cleo... Îți mulțumesc că ești.

— Hai, lăsați. Mă faci să plâng, și stric mâncarea clientului.

La opt se învoi de la patron, se sui într-un taxi, oprindu-se la galeria de artă unde expunea Angel.

Lume multă, blănuri, aperitive, afaceri, oameni care iubeau arta, oameni care se prefăceau că sunt în cunoștință de cauză, și Angel, cu coada prinsă la spate, într-o cămașă călcată de ea, cu niște pantaloni strânși pe corp, frumos, speriat, hăituit. O văzu și se repezi la ea, ridicând-o în brațe:

— Ai venit, iubire! Ai venit! Privește! Aici ești tu, îngerul meu!

Claudia îl prinse de mână și își privi trupul dezgolit și ochii albaștri în tabloul din fața ei. Se trezi dintr-o dată singură, doar ea și tabloul.

Angel era undeva, departe, în sală. Lucrările lui plăceau ochilor, iar el se îmbăta cu apă și laude.

— Ești frumoasă, Claudia. Nu știu dacă există vreun defect. Poate că eu nu-l văd.

Cel care îi vorbea, era Mark, elegant, distins, cu o cupă de șampanie în mână...

— Tu? Aici?

— Apreciez arta, fetițo! Ce credeai?

— Ți-am spus că nu te cunosc.

— Ai răbdare. La noapte, te aștept la mine. Să nu îndrăznești să lipsești, îi spuse el, autoritar.

— Altfel, ce?

— Altfel, m-ar dura enorm să nu vii, spuse Mark cu o tonalitate mai joasă, aproape rugându-se.

— Voi fi acolo, îi șopti ea, apoi se strecură până la Angel, vedeta evenimentului.

— Scapă-mă de ei, iubire.

— Nu pot. Ei sunt admiratorii tăi. Dacă n-ar fi ei, pentru cine ai mai picta? Dar eu voi pleca, Angel. Curând. Am nevoie de odihnă.

— Mă lași singur? La noapte, ne vom aduna să sărbătorim, Cleo. Nu vii?

— Nu. Sunt obosită, crede-mă. Felicitări, dragule! Acum, ai un nume.

— Ceva se întâmplă cu tine, Cleo.

— Da. Se întâmplă să am nevoie de puțină odihnă. Te voi căuta mâine, Angel. Noapte bună!

Femeia se retrase în grabă și fugi acasă. Avea nevoie să se spele, să-și schimbe hainele... De data aceasta, nu va mai avea tocul rupt și haine de lucru. Va străluci așa cum numai ea știa să o facă.

Se îmbracă elegant, într-o rochie neagră, lungă, cu un șliț deasupra genunchiului stâng, rochie cumpărată în Las Vegas, pe când mergea la cazinouri. Își scoase din dulap blana pe care o primise de la Fabrizio, dar cumpărată din banii ei. Își îndreptă părul, se machie, apoi, își alese cu grijă parfumul. Se transformase în câteva clipe din cenușăreasă în prințesă. Trebuia să demonstreze acestui om că nu e oarecine, ci e unică. E ...Claudia. Târziu, în noapte, Mark o primi zâmbind, o purtă pe sus până la pat, dezbrăcând-o încetul cu încetul.

— Ești.... Nu pot să-mi găsesc cuvintele. Ești o comoară.

Făcură dragoste, iar ea simți cum n-a mai simțit niciodată. Nu era doar sex, era ceva cu mult mai departe, mult mai profund. Era ca și cum ar fi vrut să-l primească în ea pe vecie, să-l poarte astfel, prizonier al corpului și al inimii ei. Nu. Nu era doar o împerechere. I se ascuțiseră toate simțurile, și pentru prima dată se trezi iubind. A fugit de iubire și a dat întâmplător peste ea, într-o noapte de iarnă, într-o cameră de hotel, lângă un om căruia îi știa doar numele.

Dimineața se trezi privindu-și nudul pictat de Angel agățat pe perete.

— Te miră? Ți-am spus că ador arta. L-am cumpărat. Îl voi lua cu mine, la Londra. Așa, te am cumva, aproape. Vino și tu!

— Nu, Mark. Încă nu. Poate în timp...

— Vei veni, Claudia! Ai nevoie de mine. Vei veni!

— Mă enervează că ești prea sigur pe tine. De ce vrei tu să ai ultimul cuvânt?

— Pentru că așa se întâmplă. Știu ce vreau de la viață, Claudia.

— Și ce vrei?

— Printre altele, pe moment, și pe tine. Vreau să faci parte din viața mea.

— Eu nu pot să promit nimic.

— Știu, dar vei veni, nu acum. E suficient să te chem.

— Nu sunt supusa ta!

— Nu, dar ai nevoie de mine.

— Tu de mine, nu?

— Ba da, altfel n-ai fi aici.

Și bun, și rău, și tandru, și rece....

Claudia nu știa să-l definească pe Mark, și totuși, sfârși iubindu-l.

Plecarea lui o întristă. Purtarea lui o sperie.

— Te voi căuta. Atunci când îți voi spune să vii, vei veni.

— Dictatorul! țipă ea, dar știa de pe acum că-l va asculta orbește.

Dă-mi un număr de telefon, să te caut...

— Nu, Claudia. Eu te voi suna.

— Atât? Se termină aici, acum? Ai avut nevoie de serviciile mele pe perioada șederii tale în Italia?

— Ascultă! Sunt multe de spus și nu am timp acum.

— O.k. Eu spun să nu mă mai cauți. Uită că exist. Ai înțeles? Nu sunt păpușa ta!

El tăcu, o lăsa să vorbească, să țipe, doar zâmbi, o primi în brațele sale și se lăsa sărutat.

— De ce? De ce? întrebă ea șoptit, apoi își luă haina și plecă trântind ușa, cu ochii plutind în lacrimi.

Se hotărî să nu mai lase pe nimeni să pună stăpânire pe inima-i, dar nici pe Mark nu și-l putea scoate din minte.

Apoi, apoi s-a întâlnit din întâmplare cu Dana, femeia care fusese cândva prietena mamei. Aceasta avea afaceri cu o agenție de manechine din Londra și îi propuse Claudiei să lucreze ca manechin.

— Nu pot să cred cât de frumoasă ești! Și cât de tânără! Asta îmi aduce aminte cât sunt de bătrână. Îi sunt datoare mamei tale, și mai ales, lui Dinu. Viața pe care o am se datorează lor. Dă-mi voie să mă revanșez față de tine. Privește-te în oglindă! Spune-mi, vrei să rămâi doar o simplă ospătăriță? Îți dau cartea mea de vizită. Ai aici și numărul meu de telefon. Te rog să te gândești bine. Timpul trece, Claudia. În această meserie ieși repede la pensie, așa că ai timp să faci ce vrei după aceea.

Vorbea doar Dana, mult, iar Claudia avea timp să gândească, dar nu o veșnicie. Normal că vroia. Îi era dor de Mark, iar el nu mai dăduse niciun semn de viață. Angel primise o bursă de studii la New York, iar ea... Claudia spera să-l reîntâlnească pe Mark. Știa de pe net că e căsătorit, cu ce se ocupă, dar nimic nu mai conta pentru femeia bolnavă din dragoste. Ar fi dat orice să-l reîntâlnească. Italia părea dintr-o dată să-și piardă din farmec, iar fără Angel, Claudia se trezi din nou singură.

— Vino cu mine, Cleo! Te rog!

— De acolo vin, iubitele. Crede-mă. Nu vreau să mă reîntorc chiar acum. Poate cândva... Și-apoi, Angel... Tu ai toată viața înaintea ta. Femei frumoase vor ieși și vor intra în ea. Mă gândesc să accept oferta Danei.

— Nu e rău, Cleo. Cu frumusețea și inteligența ta, este păcat să rămâi la restaurant. Nu știu de ce nu ai încercat până acum. Ai tot ce-ți trebuie. Dumnezeu nu a făcut rabat la tine.

Era în brațele lui Angel și se gândea la Mark.

— Mai bine aș pleca.

Femeia se ridică din pat, îmbrăcându-se rapid.

— De-abia ai venit, Cleo.

— Sunt obosită, spuse ea hotărât, în timp ce-și prindea părul într-o coadă.

— Uiți că plec, Cleo? Când ne mai vedem?

— La ce bun? Drumurile noastre se despart aici, Angel.

— O spui de parcă nu a fost nimic între noi, Cleo, și asta mă supără.

— Ascultă! Eu nu sunt femeia potrivită pentru tine. Nu pot să cred că încă nu ți-ai dat seama. Suntem doi aiuriți! Ce ar ieși din asta?

— O mare dragoste? întrebă bărbatul în timp ce își legă cordonul capotului.

— Angel!?... Să fim realiști! Știi de existența celeilalte femei. Sau poate că au fost mai multe?

— Ai știut și nu ai spus nimic?

— Atâta timp cât nu a fost ceva serios între noi, nu m-a deranjat. Am considerat că ai nevoie de libertate, de inspirație... Pricepi? După mine, tu nu ar trebui să te căsătorești niciodată. Hai, pa! Ne mai auzim la un telefon!

— Cleo! Mâine, vii?

— Probabil că da! îi strigă femeia coborând câte două-trei trepte deodată.

Se încheie la sandale la ieșirea din scară. Mark îi era în gând, în inimă, iar ea încerca din răspuțeri să uite. Nici nu era frumos! Nu! Nu semăna cu Angel!

Seara, distrată, cumva plictisită de atâta rutină, îl observă târziu pe Fabrizzio. Era frumos, abătut, trist.

— Tu, aici? Nu pot să cred! Claudia, ești fermecătoare!

— Nu înțeleg cum m-ai găsit. Îmi pare totuși bine să te văd, Fabrizzio.

— Nici nu te-am căutat. Crede-mă! Soarta, iubito, soarta! Poți să te așezi lângă mine?

— Nu în timpul serviciului, Fabrizzio. Cu ce treburi, pe aici?

— A murit soția fratelui meu, Claudia. Eram dator măcar cu prezența. Nu spun cât de tare s-a bucurat mama! Mă credea mort pe undeva. La ce oră termini?

— De ce? Ce urmărești, Fabrizzio?

— Mă gândeam să mai vorbim, Claudia, să depănăm amintiri din scurta și fericita noastră căsnicie. Nici nu-mi vine să cred că lucrezi! Ești atât de frumoasă!

— Și lefteră, iubitele! Și lefteră, dacă pentru asta m-ai căutat! A înțărcat bălaia.

— Mă jighești, Claudia. În primul rând, nu aveam de unde să știu că lucrezi aici. Nici nu mă gândeam că vei alege să locuiești în Italia. Un singur lucru știu. Ești atât de frumoasă! Ți-a priit soarele Italiei. Chiar mă bucur să te revăd. Deși nu crezi, încă te iubesc.

— Înainte sau după poker?

— Ești rea, dar ai tot dreptul din lume. Crede-mă. Îmi doresc să mă las de acest sport. Sunt bolnav, Claudia. Sunt bolnav după jocurile de noroc, dar asta nu are cu nimic a face cu dragostea pentru tine. Sunt două lucruri distincte. Dacă vrei, bineînțeles, dar numai dacă vrei, aș dori să ne reîntâlnim. Îți cer mult? Oricum, săptămâna asta plec înapoi. Aici, nu e locul meu. Înțelegi? Îți las un număr de telefon. Te rog să mă suni, iubito! Promit să nu te supăr cu nimic. Acum, plec. M-au obosit toate aceste evenimente. Te las să lucrezi. Pa.

Claudia rămase cu tava în mână pentru mult timp, privind în urma mulatrilor ce-i fusese cândva soț. Părea trist și singur. Cu siguranță îl va suna. Undeva, în sufletul său, un loc mic îl ocupa și acest om.

Își șterse mâinile de șorț, apoi, încercă să-și continue lucrul. Înaltă, brunetă, cu părul creț, lung, răvășit, cu o bluză albă, mulată, și o fustă scurtă, Claudia împărțea zâmbete și tăvi cu mâncare.

A doua zi, îl vizită pe Angel pentru ultima oară, dar nu rămase la distracția dată în cinstea plecării lui.

— Nu-mi plac despărțirile. E mai bine să plec. Am vrut doar să-ți urez baftă. Ești un pictor bun, poate un mic geniu.

— Aceste schițe ți le încredințez ție, muza mea. Dacă vreodată, se întâmplă să ajung celebru, vei face bani cu ele...Rămâi cu bine.

Se sărutară scurt, apoi ea părăsi clădirea și totodată, viața pictorului. Se gândi să-l sune pe Fabrizzio, dar acesta era deja la aeroport.

— Îmi pare rău că plec, iubire, dar am ceva de rezolvat urgent. Acesta este numărul tău? Pot să te mai sun din când în când?

— În fine, dacă vrei, de ce nu?

— Atunci, te voi suna, cu siguranță. Trebuie să închid, Claudia. Te iubesc, femeie, te iubesc mai mult decât aș putea crede.

— La vorbe, te-ai priceput cel mai bine, Fabrizzio. La revedere! Ai grijă de tine.

Zilele curgeau pe rând, iar Claudia avea timp să gândească. Se trezi singură, fără Angel, fără Fabrizzio, fără prieteni. Nu o mai căutase nici Dana, și atunci dorul de casă reapăruse. Își luă concediu de la restaurant și o sună pe Amalia în țară.

— Te rog să vii! Nu te rog, aproape că-ți ordon, Amy! Vreau să plecăm în vacanță. Azi îți trimit banii, și în câteva zile, te aștept aici, lângă mine.

— Dar nu am fost niciodată, nicăieri, Claudia. Nu-mi cunosc bine țara. De ce crezi că m-aș descurca să plec la un drum atât de lung?

— Te vei descurca, Amy. Cu siguranță, te vei descurca. Am nevoie de tine, aici. Și? Ai auzit ceva despre Magda? Te-ai mai întâlnit cu Cristi?

— Nu, Claudia, din păcate pentru tine, nu. Rar mă întâlnesc cu Andra, și atunci vorbește despre altele. Lui Cristi îi merge bine, asta e sigur, iar pe Magda, nu am văzut-o de ceva vreme.

Amalia rămase mult timp cu receptorul în mână, după ce termină de vorbit cu Claudia. Se uită în jurul ei: pereți înalți și reci, nevăruiți de ani buni, goi, fără tablourile valoroase ce altădată încărcau casa, podele strămbate de vreme, mobilă puțină, poate încă valoroasă, și multe amintiri, unele frumoase, altele nu.

Era o vară toridă, dar Amalia găsea refugiu aici, între pereții reci ai casei, care iarna îi dădea atâta bătaie de cap, când lemnele erau insuficiente. Își prinse capul între mâini și se așeză jos, pe trepte, în fața ușii, privind iedera ce acoperea o parte dintre pereții casei și rodul viei, care pornea de la zidurile înalte. Îi era dragă această casă în care copilărise, niște ani frumoși, lipsiți de griji materiale, până când....

Până când mama ei, neputincioasă, bolnavă, cu sufletul zdrențuit, cedase, părăsind această viață pentru o alta mai bună, sau pentru nimic, Dumnezeu știe. Devenise mamă și tată pentru cele două surori mai mici la vremea când era capabilă să dăruiască și să primească iubire.

Nu părăsise de o veșnicie orașul. De fapt, mințea. Îl părăsise pentru a se opera, dar asta nu se pune. Atunci, era prea bolnavă și prea tristă pentru a mai remarca ceva.

Îmbătrânise singură, deși își dorise din suflet să îi aibă alături pe Andra și pe băiatul acesteia, dar Andra nu vroia decât partea ei de bani, chiar dacă asta presupunea vinderea casei.

Amalia mai făcu o dată turul casei, apoi urcă încet treptele și începu să-și facă valiza. Îi era dor de Claudia, femeia care îi întinse o mână de ajutor, când avea mai mare nevoie de ea. Aflase de la Claudia că mama acesteia murise de cancer la sân. De atunci, tânăra era pentru Amalia fata pe care și-ar fi dorit-o dintr-o posibilă relație. Începuse s-o iubească mai mult decât își iubea surorile, care aproape că o uitaseră, abandonând-o aici, în casa copilăriei lor. Verifică de zeci de ori fiecare încăpere, își târî geamantanul la ușă, și se puse pe așteptat.

Claudia trebuia să o sune, să-i spună când și unde să meargă după bani.

Sună după un timp la Andra, dar aceasta era prea ocupată pentru a mai sta de vorbă cu bătrâna ei soră. Andra se interesă doar de starea ei de sănătate, apoi se scuză că e ocupată, dar o va suna mai târziu.

2

Iubea Italia. Se bucura ca un copil mic de ceea ce vedea la orice pas și mulțumea în gând prietenei sale pentru șansa de a ajunge în Rai, pentru că asta simțea ea despre țara care o adoptase pe Claudia de ceva vreme. Bronzată, fericită, curioasă, departe de casa care o făcuse atâta timp prizoniera ei, Amalia întreba de fiecare monument, de fiecare lucru, avidă de informații, avidă de cunoaștere, iar Claudia zâmbea, amuzată fiind de firea femeii de lângă ea.

Nu o ironiza, nu avea de ce. Amalia cunoștea de-abia acum lumea.

— Drăguța mea. Acesta este doar Milano, dar am de gând să-ți fac un tur al Italiei. Nu poți pleca de aici fără să vezi Veneția.

— Nu am cuvinte să-ți mulțumesc, Claudia. Tu mă faci să simt că trăiesc. E minunat, și nu prea pot descrie în cuvinte ceea ce simt.

Încărcate de bagaje, contra cronometru, cu un taxi care aștepta de ceva timp, Claudia uită telefonul ei în cameră, dar nu se întoarce după el. Își spusese că cine avea să o găsească, o va găsi, și peste câteva zile.

— Sigur nu vrei să te întorci după el? o mai întrebă încă o dată, Amalia. Eventual, urc eu.

— Nu, Amy. Stai liniștită. De ce se cheamă vacanță? Am nevoie de liniște, de o perioadă de respiro în viața mea, iar telefonul...el nu are ce căuta pe moment între lucrurile mele. Am tot ceea ce-mi trebuie să-mi fie bine. Ți-am mulțumit că ai venit?

— De o mie de ori, draga mea prietenă, dar eu, eu sunt cea câștigată. M-ai făcut să întineresc cu zece ani pe puțin...

— Zău? Atunci, să ne plimbăm, zic, până ce ajungi de 15 ani. O.K.?

— Nu știu, dar am senzația că m-am umplut de frumusețe.

— Până ce nu dă pe dinafară, e bine. Vezi? Ce nevoie am de telefon, dacă mi-am luat camera? Vom filma tot ceea ce ție ți se pare extraordinar. La drum!

Zilele treceau una după alta, prea repede pentru Amalia, mult prea repede. Era în stare să se oprească la fiecare piatră, la fiecare loc încărcat de istorie. Claudia părea ceva mai superficială, dar intră în jocul prietenei sale, și, din dorința de a o face fericită, vizitară tot ceea ce era de vizitat. Gondolele sub clar de lună o fermecaseră pe Amalia, care, într-adevăr, părea mai tânără, mai exuberantă, uitând de boală, de singurătate, de sărăcie. Și cum orice început are și un sfârșit, concediul Claudiei se termină, iar femeile se întoarseră la Milano

împreună. Claudia încă dormita după drumul lung și obositor când se hotărî într-un târziu să verifice mesajele telefonului uitat acasă, pe pat, de-aiurea. Din telefon, vocea lui Fabrizio îi dădu fiori, și nu după mult timp, Claudia izbucni în plâns:

— Trebuia să mă fi întors după telefon, Amalia! Trebuia să te fi ascultat! Acum, Fabrizio e mort și eu nu mai pot face nimic! De ce? De ce nu te-am ascultat?

Amalia luă încet telefonul de la prietena sa, care tremura încă. Ascultă mesajul disperat al unui bărbat, probabil Fabrizio, în care o ruga pe Claudia să spună oamenilor de lângă el, că îl va ajuta cu bani, cu banii pe care omul îi datora. Apoi, rugămintile lui disperate de a-i fi cruțată viața, și, într-un final o împușcătură, tăcere, multă tăcere. Nu înțelesese toate cuvintele omului, nu cunoștea decât puțină italiană, dar își dădu seama din context că nu e de bine. Amalia se albi la față, dar încercă să pară rezistentă. Îi datora asta Claudiei, care se legăna acum ca un copil dintr-un orfelinat, la marginea patului, cu capul în mâini, repetând la nesfârșit aceeași întrebare: « De ce? »

— Poate că nu e mort. Ascultă! Poate a fost numai rănit! Doar rănit! O împușcătură nu e neapărat mortală!

— E mort, Amalia. E mort! Simt asta, iar eu... eu sunt de vină. Dacă răspundeam, dacă le promiteam acei nenorociți de bani, dar nu... Eu am vrut doar distracție... Din cauza mea a murit un om, mai șopti stins, neputincioasă Claudia.

— Cine este acest Fabrizio, Claudia?

— Fostul meu soț, Amy. Fostul...

— Am înțeles. Uite, încă n-am să plec. Voi aștepta un timp, înțelegi? Sunt alături de tine, Claudia.

Femeile aruncaseră cartela din telefon, încă speriate de tot ceea ce se întâmplase cu bietul om. Claudia găsi un scurt necrolog pe net, și astfel, orice urmă de îndoială se spulberase. Fabrizio murise, iar moartea i se trase din pasiunea lui bolnavă pentru jocuri de noroc, așa cum îi prezise de mult timp, Claudia. Murise în orașul luminilor, acolo unde Fabrizio simțea că trăiește. Claudia reîncepu serviciul, și, după un timp, o conduse pe Amalia la aeroport. Era ceva mai liniștită. Se împăcase într-un fel cu gândul că Fabrizio nu mai este.

O strângea în brațe pe Amalia, puternic și disperat. Ar fi vrut să o mai păstreze lângă ea, și totuși nu îi spuse. Se va descurca, da, se va descurca... Părea că nimic nu o mai afectează, dar Amalia începuse să citească dincolo de aparențe, dincolo de masca afișată de Claudia.

— Să ai grijă de tine.

— O să am, Amalia.

— Mă tem doar să nu te caute și pe tine acei oameni.

— Nu, Amalia. Cu siguranță, nu mă vor căuta. Hai. E cursa ta, draga mea prietenă. Te voi mai chema.

— Iar eu voi veni, îi răspuse Amalia. Cheamă-mă oricând, Claudia. Oricând.

— Te rog, nu povesti nimic Andrei. E vorba de viața mea. Cristi nu trebuie să afle.

— Și nu va afla.

Își petrecuse prietena cu privirea până ce nu o mai zări deloc, apoi, se îndreptă încet, spre ieșire, cu ochii înlăcrimați, dornică de a mai plânge în încăperea pustie sufletul neodihnit al lui Fabrizzio. Nu era dragoste, doar milă pentru un om care a făcut parte pentru un timp, din viața ei.

Nu a plâns mult, nu a avut timp, pentru că Dana și-a adus aminte de ea într-un sfârșit, a luat-o în Anglia și a ajutat-o să ajungă rapid pe podiumul de prezentare, în lumina reflectoarelor. Era bine, acolo, machiată, îmbrăcată, prezentând doar o stare, detașându-se pe moment de zbuciumul vieții sale. Când se privea în oglindă, abia dacă se recunoștea. Calmă, punctuală, serioasă, dar fără prietene, fără scandaluri de primă pagină. Aici, îl reîntâlni întâmplător pe Mark, după un timp în care totul părea să promită, în care marii designeri o căutau pentru creațiile lor. Renunță la tot pentru el și îl urmă fără să gândească prea mult, fără remușcări. Iubea și avea nevoie disperată să fie iubită. Va uita curând de Fabrizzio. Va trebui să uite. Acum, dragostea lui Mark, atențiile sale, o făceau să se simtă buricul pământului, și, pentru un timp, rupsese orice legătură cu ceilalți, chiar și cu Amalia. Dana se supără pe ea și o avertiză că Mark e foarte, foarte înșurat; că politica e amanta lui numărul unu, dar Claudia îi refuză sfaturile, îi respinse apelurile. Credea că e vorba doar de invidie. Iubea, iar lucrul acesta o făcu să nu mai vadă nimic altceva. Cine nu îl simpatiza pe Mark, era deci dușmanul ei. Trăia asemeni unei prințese din poveste, închisă într-un palat de cleștar, departe de ochii lumii, și nu o deranja faptul că Mark nu o scoate în societate. Ea, de el avea nevoie, doar atât.

3

— Știi cine sunt eu?

— O altă soție înșelată?

— Deci nu ai pic de rușine! Nu te supără faptul că ești amanta soțului meu?

— Îl iubesc, și asta îmi dă dreptul să fiu oriunde vreau eu.

— Chiar și în casa părinților mei? întrebă femeia în timp ce se apropie mai mult de Claudia. Ești frumoasă, mult prea frumoasă, dar asta nu-ți dă dreptul să hotărăști cine dintre

noi îl iubește mai mult! Lasă-l în pace! Te rog! Te implor! Poți avea oricând, orice bărbat vrei! De ce nu ne lași în pace? țipă femeia, apoi se lăsă să cadă pe un fotoliu, izbucnind în plâns

— Ce cauți tu, aici? Cine ți-a dat voie să vii aici, Elisabeth? Ce am discutat eu cu tine?

Claudia împietrise. În fața sa, Mark, bărbatul pe care îl iubea, dureros și inconștient de mult, încât să accepte orice, doar pentru a face parte din viața lui, Mark își lovea fără milă soția, care avea doar vina de a încerca cu disperare să-și salveze căsnicia, sau ce mai rămăsese din ea.

Era atât de crud, de inuman, încât Claudia simți nevoia s-o apere pe acea Elisabeth, care, până la urmă, stătea în calea fericirii sale.

— Mark! Mark! Încetează! Pentru numele lui Dumnezeu, încetează! Este soția ta! Doar am discutat! Atât! Doar am discutat! spuse Claudia, în timp ce lacrimi curgeau involuntar pe obrazii fierbinți.

Parcă ar fi fost ea cea lovită, și poate că era. O lovide unde o durea mai tare, în credința că dragostea îți dă dreptul să calci în picioare orice ție și s-ar părea un obstacol.

Elisabeth se retrase spre ușă, ștergându-și cu mâna lacrimile, și înghițindu-și durerea și umilința.

— Trebuia să aștepti măcar să mor. Știi că nu ai de așteptat mult, Mark. Știi, nu? Te iubesc. Îmi pare rău pentru tot! Nu meritam asta.

Claudia, să dea Dumnezeu să fii iubită, dacă tu crezi că meriți, mai spuse Elisabeth, în timp ce ieși pe ușă, trântind-o nervoasă, terminată, înfrântă. Să dea Dumnezeu ca mâine să nu fii tu în locul meu!

— Claudia, îmi cer scuze că ai asistat la așa ceva. Nu meriți, iubito! Elisabeth e mult prea geloasă, e bolnavă de gelozie, deși, nimic nu mai este de mult timp între noi, crede-mă.

— De ce a zis că trebuie să aștepti să moară mai întâi? De ce, Mark?

— Tu mă ascuți, iubito? Nebuna aceasta ar face orice ca să mă distrugă! Mă șantajează cu copiii, cu tine, cu totul! Știe că încă mai trebuie să figurăm ca soț și soție, mai ales acum, înainte de alegeri.

— Va trebui să plec de aici, Mark. Și nu mâine, nu poimâine, ci azi, șopti trist, Claudia.

— De ce? De ce trebuie să-i faci jocul, femeie? De ce mă superi?

— Nu mi-ai spus că în această casă a copilărit ea, mai spuse Claudia.

— Contează? Este a mea! Te-am adus aici pentru a te proteja de priviri indiscrete, te-am adus aici, pentru a rămâne împreună! Știai de Elisabeth, și nu te-a deranjat până acum. Dar azi, brusc ai conștientizat că ai greșit iubind un om căsătorit. Ai conștiință sau vrei doar să

crezi că doar eu sunt de vină pentru tot ce s-a întâmplat între noi? Te-ai simți mai bine, dacă doar eu aş fi vinovat? Ce mai vrei de la mine?

— Vreau doar să plec, Mark. Te rog. Lasă-mă să plec, dacă mă iubești!

Omul se repezi spre Claudia, nervos, lovind-o peste față, lovind-o unde nimerea.

Țipa:

— Nu ai să mă părăsești! Auzi? Pe mine nimeni nu m-a părăsit niciodată! Îți dai seama ce-mi ceri? Am pierdut pe toate fronturile, doar pentru a fi lângă tine, iar tu îndrăznești să-mi ceri să te las să pleci?

Claudia nu putu să se apere, doar plânse încet neputința de a riposta, de a se apăra.

Și dragostea pierdu teren în fața pumnilor lui Mark, iar sufletul i se descătușă încet-încet de o iubire bolnavă.

Un timp, rămase prizoniera omului pe care îl iubise într-atât de mult, încât acum, trezirea la realitate era dureroasă și greu de suportat. Acceptă pentru moment scuzele idioate ale bărbatului, își obloji rănilor, dar nu uită.

Cineva vânduse povestea ziielor de scandal, iar Claudia se trezi târâtă într-un joc murdar. Fotografia ei apără în presă. Fusesse bătută cu cruzime, fără doar și poate. De asta își dădea seama oricine. Fu numită pe rând amantă, curvă, depravată, o străină, iar Claudia plânse încet, pe ascuns. Acceptă cadourile lui Mark, dovezile sale de dragoste, dar începu să realizeze în ce prăpastie se aruncase. Și totul se întâmpla în numele dragostei. Mark îi promise că divorțează, indiferent de consecințele pe plan politic și social, îi comandase deja o rochie de mireasă, iar Claudia nu vroia decât să fugă, să lase trecutul în urmă. Află tot din ziiare de Elisabeth, de cancerul ei, și realizează că femeia spusese doar adevărul. Se simți vinovată, se simți murdară; își strânse pe furiș câteva lucruri și fugi, când Mark crezu că femeia de lângă el uitase, când totul părea o.k. în relația lor.

Un timp, Claudia se ascunse, iar frica pusese stăpânire pe ea. Cât și-ar fi dorit acum ca Mark să nu fi făcut parte din viața ei!

Apoi, liniștea îi veni pe neașteptate, când Mark suferi un accident de mașină(îi cedase frâna, Dumnezeu știe de ce). O dorea mai mult decât vroia să creadă moartea bărbatului. Undeva, într-un colț de suflet, Claudia tânjea după dragostea lui Mark.

A plâns pentru el, a plâns pentru ea, dar după o vreme, și-a reluat viața de unde o lăsase pentru a fi cu marea ei dragoste. Își reluu cariera, își ceru iertare de la Elisabeth pentru răul făcut și încercă să uite totul.

Un timp, mai apără în ziiarele de scandal, atunci când se vorbea despre Mark. Fusesse chemată și la poliție, interogată, suspectată de crimă, apoi, eliberată. Nu știa nimic, deci nu

putea spune nimic. Acele lovituri primite de la Mark funcționaseră ca un burete, iar Claudia se eliberă de dragostea pentru bărbat. Își văzu de carieră, dar continuă să rămână singură. Prea devreme, nu ar mai fi putut iubi. În primul rând, nu mai avea încredere nici în capacitatea ei de a alege omul corect. Greșise, iar acum trebuia să plătească. Suna în țară des, pe Amalia, și se bucură când aceasta nu-i aminti vreodată de scandalul cu Mark. Nu avusese așa un ecou. Văzu pe rând lumea, iar numele ei începea să însemne din nou ceva. Nu își dorise să facă bani, nu era nebună după ei, dar banii veneau încet și sigur. Ce o supăra, era singurătatea. I se făcu dor de Magda, de Amalia, de casă... Vroia și nu vroia această viață.

Într-o zi, murise și Dana, femeia care îi făcuse intrarea în lumea modei, și, deși nu se vizitau, Claudia se trezi plângând. Plângea de fapt după mama ei, după orice era legat de copilăria ei. Cu Dana, parcă murise din nou și Georgia. Era trist, și era îngrozitor de singură, într-o casă cu mult alb, cu cântar în baie, cu salate și pește în bucătărie. Frumusețea cerea sacrificii, și Claudia uită pe rând de dulciuri și de sarmalele și cozonacii din copilărie.

Acum, într-un pat de spital, bandajată din cap până în picioare, Claudia retrăia scurta-i viață. Se trezise într-o zi, la amiază, alături de Cristi, și, de-abia după un timp, putu să vorbească. Trăia. Trebuia să se bucure? Nu avea de unde să știe. Cel mai mult o speriase faptul că nu își simțea încă picioarele. Cristi era aici, lângă ea, iar Claudia nu avu puterea să-l alunge. Omul îi căuta privirea, încercând să se facă util. Era apoi prietena ei, Amalia, care plânse pentru ea, dar care nu o mai părăsi un moment.

TRĂDAREA

« E greu să înșeli prima data. Restul...vine de la sine. Încă n-am mai întâlnit pe cineva ca tine. Poate ca mă înșel eu, și tu într-adevăr, ești fericit alături de ea ? Când v-am văzut împreună, nu mi-a părut deloc așa. Păreai obosit, stresat de prezența ei. E posibil totuși să mă înșel. Așa e ? »

*

« Nu-mi place jocul tău. De ce nu ne vorbim pur și simplu la telefon, dacă tot mi-ai dat numărul ? Sunt dezavantajat. Nu crezi ? Eu nu știu cum arăți, iar tu știi mai totul despre mine. E drept așa ? Hai să vorbim normal,ca oamenii. Nu crezi că pentru asta s-a inventat telefonul ? E greu să-ți trimit mereu mesaje. Dacă mă prinde ea ? »

*

« Ești destul de deștept să nu te prindă. Este ? Deocamdată, eu fac regulile jocului pentru că e jocul meu, te-am invitat să-l jucăm împreună, doar atât. Nu mi-ai răspuns însă la întrebare. Ești deștept și nu prea. Îmi plac bărbații care nu se învârt în jurul cozii. Ești fericit lângă ea ? Dacă da,eu te las în pace. Nu-mi place să stric fericirea cuiva. Te plac, dar pot să mă retrag în liniște, fără să fi făcut încă vreun rău. »

*

« Din moment ce îți scriu mereu, răspunsul la întrebarea ta vine de la sine. Te laudai că ești deșteaptă. Da, mă obosește prezența ei. E adevărat. Ai un simț remarcabil. Mă asfixiază cu dragostea și cu dulcelegeriile ei,dar ce vrei să fac ? »

*

« Părăsește-o ! »

*

« Ușor de spus, greu de pus în practică. Mi-ar plăcea să te cunosc, să îți aud măcar vocea... »

*

« Toate la timpul lor, Ștefane. Toate la timpul lor. »

Andra își studia cu o nervozitate vizibilă telefonul. Primul mesaj începuse ca o joacă nevinovată, apoi se lăsă antrenată în acest joc periculos cu dragul ei soț pentru care renunțase la mândrie, la soră, la frate, la o slujbă bine plătită și la libertatea ei, în schimbul unei așa zise iubiri, și acum, acum afla cu stupeoare că dragostea ei era sufocantă și toate vorbele sale de dragoste erau de fapt niște dulcegării de doi bani. Se trezi plângând în micuța încăpere prăfuită și prost luminată. Noroc că era singură. Colega sa de birou era bolnavă.

- Nu pot să cred cât sunt de proastă! Nu pot să cred că eu lucrez în aceste condiții, iar domnul meu stă acasă și taie frunze la câini, dar are timp de mesaje cu o necunoscută. Hotărât că îmi merit soarta. Pentru puțin sex, muncesc ca o roabă, achit facturile, plătesc banca, fac mâncare și devin neinteresantă pentru Ștefan! Nu mai am farmec. Asta am vrut, asta am găsit. Acum, totul depinde de mine.

Femeia își șterse lacrimile, hotărâtă să se răzbune. Era timpul să se trezească. Acum era prea târziu pentru regrete, mult prea târziu. Cum ar fi fost să meargă azi la Cristi să-și ceară iertare pentru tot ce i-a făcut în numele iubirii ei absurde? Cum ar fi fost s-o sune pe Amalia și să recunoască : « Da, am greșit în fața ta, draga mea soră, și am crezut că Ștefan e omul vieții mele. » Scoase cu grija cartela din telefon și o bagă în sertarul în care își ținea lucrurile personale. Era timpul să plece acasă, unde o aștepta Ștefan. Se privi în oglindă pentru o clipă: ștearsă, palidă, încercănată, nemachiată. Era timpul să ia atitudine, dacă ținea neapărat să păstreze viu interesul lui Ștefan. Zăbovi ceva mai mult în fața oglinzii, aplică un fard de obraz, puțin ruj, își aranjă fusta și porni cu ceva mai multă încredere în forțele ei. Era încă frumoasă. Intră pe ușa apartamentului ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, dar se abținu să sară în brațele bărbatului, să-l mângâie, să-l sărute, cum făcea de obicei. Ștefan deveni confuz. Ce se întâmplase cu Andra? De ce nu îi mai sărise în brațe, spunându-i cât de mult îl iubește ?

- Lasă-mă, te rog, sunt obosită și nu am niciun chef, spuse femeia în momentul în care Ștefan se apropie de ea, încercând să o ia în brațe. Și tu ? Ce-ai mai făcut astăzi? Nu ai murit de plictiseală în casă? Ai mai studiat ziarul? Nu ai găsit încă nimic să te intereseze ?

- Nu, n-am găsit nimic. Poți să-mi spui și mie ce e cu tonul ăsta ironic? Crezi că îmi face plăcere să stau ca prostul în casă și să te aștept? Nu m-am născut pentru a fi menajeră.

- Sunt de acord cu tine. Te-ai născut să fii cap de familie. Demonstrează atunci! M-am cam săturat să aștept. Tu, nu? De fapt, ce cauți ? Să se elibereze un post de director? Îmi pare rău, dar nu ai pregătirea necesară.

- Bine că ai tu! Hai, ia-mă la mișto, doamnă licențiată! De ce te-ai împăcat cu mine, atunci? De ce ți-o tragi cu un biet muncitor? Țăștia cu studii o au mică?

- Ai grijă cum vorbești! M-am împăcat cu tine la insistențele tale. Nu eu te-am sunat zilnic, spunându-ti cât de mult îți lipsesc! Avem un copil împreună! Toate aceste lucruri nu ajung? M-ai rugat să-ți mai dau o șansă. Ți-am dat-o, trecând peste tot: mândrie, familie, carieră, iar tu ce faci ? Îmi demonstrezi în fiecare zi că am greșit alegând să fiu cu tine!

Femeia se retrase nervoasă în dormitor, în timp ce Ștefan rămase postat în fața televizorului. Acolo îl găsi Dragoș când veni de la liceu.

- Ce-ai pățit bătrâne? Te-ai uitat la anunțurile mortuare ?

- Uite cum stă treaba, Dragoș. Nu-mi place când îți râzi de mine. Eu ca tine am fost!

- Și la ce mă rog ți-a folosit ? Hai, gata, pe bune, de ce ești trist ?

- M-am certat cu maică-ta, de asta.

- Aproape că uitasem cum e. Îmi venea să vărs de atâta armonie, dragoste și înțelegere. Acum, că lucrurile au revenit la normal, e timpul să ies cu băieții pentru a sărbători.

- De când ești miștocar, Dragoș ?

- Semăn cu tine, tată. Nu te supăra. Pot să știu care a fost motivul celei voastre ?

- Nu e un secret că încă nu mi-am găsit de lucru, șopti enervat bărbatul.

- Tată, ce să ne ascundem după deget? Nu ți-ai găsit pentru că nu ai căutat! Îți convine încă situația de casnic. Mama moare în fața calculatorului ținând contabilitatea la o mie de firme pe lângă serviciul ei super, iar tu mori de supărare în fața televizorului. Așa viață, mai spun și eu. Hai, că te las. Mă duc să-mi văd mama. O.K.?

Dragoș intrase pe furiș în dormitor, își cuprinse mama în brațe și o strânse cu putere. Femeie țipă speriată, apoi, începu să râdă:

- Într-o zi, ai să mă lași fără viață. Ai putere, nu glumă.

- Dar tu ce faci aici, drăguț? S-au terminat serialele de dragoste? Bătrânul zace nervos în fața televizorului. Ce se întâmplă? Te-ai certat?

— A fost o ceartă constructivă, doar atât.

- Constructivă, pe naiba. Te-am avertizat, mamă! Te-ai reîntors la domnul trântor. Câteodată, mi se întâmplă să nu înțeleg femeile. Ție, nu? A, am uitat că și tu ești la urma urmei femeie. Mami, fruntea sus ! Așa e până la capăt, spuse Dragoș, sărutându-și mama pe frunte. Mamă, am nevoie de o sponsorizare. Îmi scot prietena în oraș și nu aș vrea să-mi

plătească ea consumația. Ce spui? Merit? Uite, îți promit când vin din oraș să te ajut să-ți pui dosarele la punct.

- Dacă nu vii prea târziu, puiule. Oricum, mâine am de predat situația pentru firma domnului Emil.

- Hai, recunoaște că te-am ajutat. Nu ai fi terminat singură. Îmi merit banii, mamă. Chiar îi merit.

- Am spus eu ceva, Dragoș?

- Știi ce mă gândeam? De ce nu-l înveți și pe bătrânul să te ajute ?

- Crezi că n-am încercat? A spus ca își prinde urechile în calcule și bilanțuri. Nu e pentru el matematica.

- Da, matematica și carnea de porc îi cad greu la stomac. Mersi, mamă. Acum, că mi-ai dat banii, o șterg în oraș.

- Te rog să ai grijă.

- Îmi spui de parcă aș mai avea 12 ani. Sunt mare, mamă. Am greșit atunci, dar îți promit că nu se mai repetă. Nu-mi place să am cazier.

Rămasă singură, Andra încercă să adoarmă și să uite de tot ce i-ar fi putut umbri bucuria de a fi mamă. Îl avea pe Dragoș și era suficient. Tot a fost bun la ceva Ștefan. Se trezi ceva mai târziu îmbrățișată. Era dragul ei soț care venise lângă ea în încercarea de a obține un armistițiu. Cedă rapid, aproape că nu se împotrivi, uitând de mesaje, de nemulțumiri. Încă îl iubea. Îl privea în tăcere, cuprinzându-i umerii, mușcând ușor brațul lui în timp ce se lăsa penetrată. Era o mare căldură ce venea din interiorul ei, și nu erau cuvinte potrivite să spună ce simte. Doar îl privea din când în când, căutând să descifreze misterul ochilor negri ai bărbatului. Ar fi vrut să-i spună multe, și totuși tăcu. Se lăsă condusă sub ploaia săruturilor, răspunse cu dragoste la dragoste. Acum, corpurile răspundeau la impulsurile venite din interior. Erau, în sfârșit, pe aceeași lungime de undă.

- Iubește-mă, Ștefan, îi spuse șoptit, într-un târziu femeia.

- Dar te iubesc, Andra, răspunse bărbatul în timp ce strângea destul de puternic sânul ei în palma sa. Te iubesc.

Atunci, pe moment, femeia îl crezu. Avea nevoie să știe că e iubită. Ar fi fost bine ca vraja să nu se termine. Ar fi fost bine să rămână acolo, pe pat, goi, abandonând toate gândurile urâte din viața lor.

- Frumoasa mea cu ochi albaștri, șopti el, aproape terminat.

- Chiar mă iubești, Ștefane ?

- Pui și tu niște întrebări....Ce e cu tine ? Normal că te iubesc, din moment ce sunt aici, lângă tine.

« Din moment ce îți scriu mereu, răspunsul la întrebarea ta vine de la sine. »

Andra simți că se prăbușește în gol. Vorbele bărbatului sunau la fel. Era ciudat să-l audă acum. O dureau vorbele lui, o durea minciuna. Continua totuși să creadă că ea e aleasa, ea e cea iubită, și restul e doar o simplă nălucire. Mâine va rupe cartela și va abandona acest joc periculos. Avea nevoie de Ștefan. Nu-și putea permite să-l mai piardă. Se săturase de singurătate. Își aduse aminte de nopțile lungi, plictisitoare, în care ar fi vrut să aibă pe cineva alături, fie numai și pentru a se certa. Acum, i se îndeplinise dorința. Atunci, de ce s-ar mai plânge ? Ștefan era aici, lângă ea, uneori tandru, alteori, doar un bătăran lipsit de sensibilitate. Avea cu cine să se certe, avea cu cine să se împace. Ea, și numai ea era vinovată de cursul vieții ei. Acum, în liniștea camerei, nu mai avea puterea să gândească la ceva anume. Toate i se amestecau în minte. Își privi pe furiș soțul. Ștefan continua să zacă pe pat, obosit, dar cu un zâmbet de învingător. Arăta încă bine. Puțină grăsime pe abdomen, coapse musculose, frumos croite... Încă îi dădea mâna să zâmbească. O trase spre el și începu să-i sărute umerii, încet, încet, iar Andra tresări de plăcere. Bărbatul își strecură mâna între coapsele Andrei, iar femeia nu se împotrivi. Acceptă mâna lui, căutând frenetic înlăuntrul ei. Era atât de aproape de fericire! Își simți în urechi pulsul. Vibra din toată ființa ei. Era la urma urmei, femeie. Îl vedea transpirat deasupra ei, intrând în ea iar și iar, într-un joc de când lumea, și se simți împlinită. Asta era fericirea? Nu se putea să fie mereu așa în viață? Era ca și cum ar fi atins stelele. Strigă de plăcere și termină prin a-și înfînge unghiile în spatele bărbatului care știuse s-o aducă până aici, între îngerii. Acum, călătoria printre stele se terminase, dar ea continua să-l țină pe Ștefan deasupra ei. Erau suflete pereche.

- Văd că ți-a plăcut mult, dar e timpul să mă ridic. Mi-e foame, Andra. M-ai terminat.

Vorbele lui sunau ciudat și femeii îi păru rău că trebuia să le audă. O dureau. Pentru el era doar o partidă de sex reușită, pentru ea, o prelungire a sufletului, a dragostei. Totuși, se ridică supusă, tăcută, executând dorința bărbatului. Realiză că nu putea să-i ceară mai mult. Era peste puterea lui de înțelegere. Oare ea cerea prea mult? Prin ochii ei se vedea altfel dragostea.

Și jocul continuă. Andra nu știa sau nu mai vroia să se oprească. Cât să fi fost de când părăsise casa lui Cristi? Cât să fi fost de când trăia din nou, sub același acoperiș cu bărbatul vieții ei? Nu mult. Și totuși...

*

« Mă întreb de ce mă dorești atât de mult. Nici nu mă cunoști. Poate că sunt urâtă...»

*

« Nu cred. De ce te doresc? În primul rând, pentru că îmi plac femeile îndrăznețe. În al doilea rând, sunt bărbat.»

*

« E un răspuns stupid. Mai caută.»

*

« Te doresc pentru că ador necunoscutul, te doresc pentru că îmi place să risc.»

*

« A, da? Ce ai riscat până acum?»

*

« Faptul că îți răspund mereu, e un risc. Uiți că sunt însurat?»

*

« Aproape însurat. M-am interesat, Ștefan. De ce nu ai riscat atunci, să te recăsătorești?»

*

« Pentru că nu știu dacă mai vreau să fiu soțul acelei femei. Pentru că, poate așteptam să te întâlnesc...»

*

« Minciuni! Știu, minciuni drăguțe, dar la mine nu țin.»

*

« Uit mereu că tu nu ești Andra.»

*

« Mare greșală. Apropo! Ea ce mai face?»

*

« Muncește, îmi spune mereu cât de mult ține la mine... Prostii din astea. Dulcegării.»

*

« Ai nevoie de spațiu. Ai nevoie de puțină libertate...»

*

« Vezi? De aceea am început să te iubesc. Mă cunoști. Ea, nu.»

*

« Să ne jucăm puțin, astăzi. Ce zici, Ștefane? Încearcă să mă descrii. Reușești?»

*

« Eu, unul, te văd, fie brunetă, fie roșcată. Ești înaltă, cu părul lung... Sunt pe aproape?»

*

« Călduț, călduț. Ochii?»

*

« Albaștri, desigur. »

*

« Și Andra îi are albaștri. »

*

« Da, dar e blondă, nu că aș avea ceva cu blondele. Să-ți mai spun despre tine?»

*

« Te ascult. Pardon. Te citesc. »

*

« Îți place să te îmbraci în roșu, te machiezi strident... Faci dragoste cu lumina aprinsă. Uneori, bei. Uneori. Fumezi ca un tartor.»

*

«Și dacă nu sunt așa? Vei fi dezamăgit?»

*

« Nu, nu cred, doar lasă-mă să te cunosc.»

Și jocul ar fi continuat până ce probabil, Ștefan s-ar fi plictisit, sau până ce ea ar fi aruncat cartela. Se străduise să se schimbe. Se vopsi roșcată, deveni mai incisivă, și nimic. Era același Ștefan, sau poate că nu... În ultimul timp, devenise mai visător, mai abătut, misterios. Își găsi servicii, când așa zisa Carmen i-o ceru. Deveni mai atent la detalii, mai îngrijit. Asta însemna că Ștefan o înșeală pe ea cu... ea. Andra hotărî să termine. Îi ceru să se întâlnească, într-un sfârșit, iar bărbatul se grăbi să ajungă să o cunoască pe femeia în care își pusese atâtea speranțe... Andra îi dădu valiza lui Ștefan, nu îl lăsă să explice, nu mai avea ce. Nu exista iubire, cel puțin, nu din partea lui.

— Nu-i vei spune nimic din toate acestea lui Dragoș, doar vei pleca. Vei pleca să o cauți pe Carmen, dragul meu.

— Îmi pare rău, Andra. Chiar îmi pare rău.

— Nu am ce face cu părerile tale de rău, îi spuse trist, femeia. Am pierdut pe toate planurile, și doar eu sunt de vină, pentru că încă te mai iubesc, nemernicule.

— De ce ai făcut asta, Andra? De ce? Ești bolnavă, ai o minte bolnavă! Mai devreme sau mai târziu, îți va părea rău. Ne mergea bine, doar că tu... Ai vrut să fii Carmen! Ai

întrecut orice limită. La naiba! Sunt bărbat, Andra. Este firesc să fiu mândru că mai trezesc interes la vârsta asta.

— Destul. E timpul să pleci. Ieși din viața mea! Ieși, te rog!

Și Ștefan plecă, lăsând în urmă o femeie rănită, care mai iubea încă. Andra regreta jocul. Acum, să dea timpul înapoi, nu ar mai face-o. Era din nou singură, de data aceasta, chiar singură, fără sprijin moral, fără bani... Găsi în alcool alinare, și crezu că uită, doar crezu. O durea singurătatea, și l-ar fi chemat înapoi pe Ștefan, dacă nu ar fi fost atât de mândră. Dragoș nu întrebă nimic, înțeleșese, și nu își avea locul să-i repete:« Ți-am zis eu?» Doar privea neputincios căderea liberă a mamei. Rămăsese fără servicii, puțin mai avea acasă, în particular, dar nu suficient pentru bănci, nu suficient pentru facturi. O ajută să se ridice, când aceasta căzuse pe jos, îi șterse voma, o ajută să-și revină. Doar atât putea face. Își vizită tatăl, iar omul îi întoarse spatele, refuzând să-i ajute. Andra era victima propriului joc, nimic mai mult.

— Te rog, trezește-te! Te rog, mamă! Nu te recunosc. Mă faci să plâng, și nu vreau, nu știu să mai fi plâns vreodată! Nu ești singură! Mă ai pe mine! Te știam mai puternică, mamă! Ce se întâmplă cu tine? Ce se va întâmpla cu noi?

Iar femeia încercă să-și revină, încercă să renunțe la alcool, dar singură, nu putea face nimic. Avea nevoie de ajutor, dar nu îl ceru. Avea nevoie de bani, altfel ar fi pierdut casa. Îi părea rău pentru Dragoș, îi părea rău pentru ea. Doar atât, pentru că era slabă, neputincioasă, dependentă de băutură, dependentă de alții. Nu trebuia să fi plecat de la Cristi, nu trebuia să-l reprimească pe Ștefan în viața ei.

VREMEA PLĂȚILOR

1

Stătea în fața lui, abia ținându-și echilibrul, speriată, plânsă, bătută, cerșind ajutor, într-o ultimă încercare de a mai rezolva ceva. Își călcase pe mândrie, de fapt, nu mai avea demult, mai precis de când paharul îi rămăsese aliat împotriva singurătății, împotriva deznădejzii. Cerea, dar pe de altă parte, știa deja răspunsul, care nu avea să fie în favoarea ei. Cristi nu-și părăsise nicio clipă scaunul și abia părea s-o asculte. Era același Cristi care nu demult îi era recunoscător pentru tot, același Cristi care îi pusese la dispoziție cândva casa. Refuza să creadă că un om se poate schimba într-atât peste noapte. Ea nu se simțea vinovată de nimic, doar își apăraseră copilul, și orice mamă ar fi procedat la fel. Părăsise această casă atunci când Dragoș furase bani de la unchiul său, influențat de prieteni de nimic. Dacă Cristi nu ar fi tras în el, dacă nu ar fi simțit din partea acestuia atâta dispreț, poate că ar fi rămas în continuare, și nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat. Dar Cristi nu știa să uite, dar Cristi nu știa să ierte. Pe Andra o durea faptul că Dragoș era doar un copil, dar acest lucru nu conta în fața lui Cristi. Acum, mai nou, o acuza de ceva ce nu i-ar fi trecut nicicând prin cap. Și totuși venise aici, conștientă fiind de faptul că șansele ei sunt aproape de zero. Își făcuse curaj înainte de plecare cu câteva păhărele de tărie. Cât de mult se schimbase, și în cât de puțin timp! Era Andra dinainte de Ștefan, și Andra de după Ștefan.

— Te rog, Cristi. Am nevoie de ajutorul tău. Te rog! Sunt la capătul puterilor!
Te rog!

— Nu înțeleg ce fel de om ești. Chiar nu înțeleg. Întâi, mă vinzi pentru câțiva bănuți presei (sau poate ai făcut ceva bani?!...), apoi, vii la mine, ca și cum nimic nu s-a întâmplat, și mă rogi să te ajut.

— De câte ori să-ți repet? Nu eu am spus asta! Nu eu! Ești fratele meu, ce naiba! Îți jur!

— Așa credeam și eu până nu demult. Nu poți veni aici, după ce mi-ai făcut mama căministă și ucigașă! Nu ai cum! Te rog să părăsești această casă și uită că exist!

Andra se sperie și mai tare de atitudinea fratelui său, realizând că bate la porți demult închise, și încercă într-un ultim efort să-și găsească drumul spre ieșire. Plângea. Plângea de ciudă și de neputință. Așa îi era scris, să termine săracă, pe drumuri, ca un boschetar. Și nu îi părea rău pentru ea, îi părea rău pentru copilul ei și pentru viitorul nesigur al acestuia. Dragoș, puiul mamei! Cobora treptele câte două-trei deodată. Plângea, bâlbâind cuvinte de-aiurea și fără de rost. Își va pierde apartamentul, cum și-a pierdut slujba, soțul... Dacă ar fi putut să treacă peste episodul cu Ștefan cu fruntea sus, dacă ar fi avut cui să ceară ajutor, astăzi nu ar fi plâns, nu ar fi avut pentru ce.

Jos, în colțul holului, sprijinită într-un cadru, palidă, dar frumoasă, Claudia o aștepta. Vroia să-i vorbească, vroia să o ajute. Îi părea rău pentru femeia din fața ei.

— Am auzit fără să vreau. Pot să te ajut, dacă mă lași...

Andra își opri mersul dezordonat, își șterse lacrimile, și spuse:

—Nici dacă ai fi ultimul om de pe pământ, drăguțo, nu aș accepta ajutorul tău! Nu vezi? De când ai apărut tu, nu mai este loc pentru nimeni în viața lui Cristi. Să știi că niciodată nu o voi putea uita pe Magda! Niciodată! A fost un înger, iar tu... un demon. De ce vrei să mă ajuți? Îl urăști încă pe fratele meu, pe când el ți-a construit un altar. Nu eu sunt trădătoarea! Nu eu! Nu eu am vândut povestea ziarștilor!

— Andra, te rog... Pot să te ajut. Ce ai cu mine? Ce rău ți-am făcut?

— Nu știu. Tu, personal, nimic. Am muncit pentru câțiva bănuți în plus la firma ta, pentru afacerile tale, pentru ca ție să-ți fie bine... Ai habar măcar cine muncește pentru tine, în magazinele tale? Cunoști vreo fată care vinde marfa ta, zâmbește chiar și atunci când poate nu-i arde să zâmbească? Nu, nu știi.

— Sunt vinovată pentru acest lucru, Andra? Cafenelele au fost achiziționate după accident, iar o parte din magazine, la fel. Puteam eu să vorbesc cu altcineva despre suferința lui, când în fiecare zi încă sufăr? Eu ți-am întins o mână, Andra. Depinde doar de tine acum. Ești cu mașina?

— Da, încă mai am o rablă de mașină, dacă vrei să știi!

— Andra, te rog! Nu urca la volan! Nu acum... Te rog!

— Insinuezi că sunt beată, Claudia? Da, sunt, dar am reflexele păstrate, și voi conduce oricum. Viața mea, acum, nu valorează doi bani. Ce știi tu?

- Spui toate aceste lucruri pentru că ai băut.
- Uite, cine vorbește! Din câte știu, nu ești străină de viciul acesta!
- Tocmai de aceea îți spun. Te rog, Andra!

Claudia obosise. Nu mai putea să rămână pentru mult timp în picioare. Durerea îi sfredelea creierul și îi dădură lacrimile. Chiar așa, sprijinită de cadru, era încă un chin pentru ea să meargă. Se așeză, nu fără efort, pe fotoliul de lângă ușă. Andra ieșise în acest timp, fără să spună un cuvânt. Claudia formă numărul Amaliei. Altceva nu ar fi știut ce să facă, dar Andra trebuia ajutată.

— Amy, te rog, sun-o pe Andra și roag-o să ia un taxi. S-a certat cu Cristi! A băut mult și vrea să conducă! Am rugat-o să mă asculte, dar mai rău am

înverșunat-o! Mă urăște și nu știu să-i fi făcut vreun rău! Te rog, te rog, sun-o!

După un timp în care Claudia nu-și găsea locul, Cristi coborî scările ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Acum ești mulțumit?

— De ce?

— Pentru ce i-ai făcut Andrei?!...

— Nu. Eu nu i-am făcut nimic. Ea a fost cea care a aruncat cu noroi în mine.

— E sora ta!

— A fost, Claudia. A fost.

Nimeni nu-mi jicnește mama! Nimeni! Auzi?

— Nu a fost ea! S-a jurat!

— Atunci, cine, Claudia? Cine? Hai, gândește! Cui nu-i mai ajungeau banii?

— Și chiar să fi fost așa, ai lăsat-o să plece cu mașina, în starea aceea...

— Cu ce a venit până aici, Claudia? A băut cu mine și nu știu eu?

— E sora ta, Cristi, mai șopti femeia, apoi începu să plângă încet. Uneori, nu te recunosc. Uneori, mă determini să nu te plac. Acum, e un astfel de moment.

— Te rog, te rog, nu plânge! Va fi bine! Crede-mă!

— Du-te după ea, Cristi!

— Asta nu. Asta nu. Cere-mi orice altceva!

— Ești crud!

— Poate. Mi-am iubit mult mama, Claudia, iar tu știi asta. Te ajut să urci în camera ta? Ai nevoie de odihnă, Claudia. Te rog, nu lăsa pe cei din jur să te influențeze! Te rog! Problemele mele cu Andra nu le transforma în problemele tale.

— Dacă totuși se întâmplă ceva...

— Nu se va întâmpla, Claudia. Nu se va întâmpla. Urci?

— Dacă nu te superi, voi mai rămâne puțin aici, răspunse sec Claudia.

O sună din nou pe Amalia.

— Am sunat-o, Claudia. Nu răspunde. Am început să sun pe la spitale, iar la poliție am dat numărul mașinii ei. Noroc că-l țineam minte.

— Vino, aici, Amalia! Mă simt atât de singură! Mi-e frică să nu se fi întâmplat ceva rău! Te rog!

— Sunt pe drum, Claudia. În curând ajung. Am vrut să merg pe jos. Poate o văd. Crede-mă! Și mie mi-e frică!

2

Amalia plângea în hohote. Andra avusese un accident în apropiere de locuința ei. Acum, era la spital, terminată, așteptând vești de la medici. Era albă ca varul, și simțea că-i fuge pământul de sub picioare. Îl sunase pe Dragoș, dar îi intra mereu căsuța vocală. Își sunase fratele, disperată, împietrită de durere, iar el venise într-un suflet. Acum, regreta, dar poate prea târziu, prea târziu pentru Andra. Femeia era în comă, politraumatizată, cu slabe speranțe de viață. Cristi plătise de la medici la femeile de serviciu, și...cam atât putea el să mai facă. Îl durea cel mai tare privirea Claudiei, privire care îl acuza, privire care îl îndepărta și mai mult. Îl durea faptul că ea avusese dreptate. Sună pe un număr mai vechi de-al lui Ștefan, fostul soț al Andrei. Într-un târziu, Dragoș ajunsese la spital și dori să-și vadă mama. Era agitat, speriat și singur.

Nu-și iubea familia, nu avea de ce. Dacă mama lui va muri, el nu va ști ce să facă. Nu-și iubea tatăl, iar pe Cristi îl ura. Se repezi spre bărbat și începu să-l atace cu pumnii:

— Știi că a fost la tine! Ți-a cerut ajutorul și ai refuzat-o! De ce? Ai bani, ai bani cât să te îngropi în ei! Știi bine că mama nu e vinovată! Ți-a convenit să dai vina pe ea și s-o alungi! Era doar mama unui hoț! Ți-am cerut iertare, dar tu m-ai lovit și mi-ai întors spatele, ca și cum în viața asta a ta nu ai greșit niciodată! Te urăsc! Doamne, cât de mult te urăsc!

— Încetează! îi spuse sec, printre dinți, bărbatul. Nu ai niciun drept să mă judeci! Nu fă teatru. Aici e un spital! Pricepi? Nu căuta vina unde ea nu este. Nu știi nimic! Nimic! Nu eu am pus-o să bea, și nu din cauza mea s-a degradat într-atât. Tu nu ai partea ta de vină? Dar nenorocitul de taică-tu? El nu are?

Băiatul dădu înapoi pe moment. Se trânti pe un scaun. Aștepta doar vești de la mama sa. Refuză să vorbească, refuză cafeaua. Vroia doar să-și vadă mama, dar

instinctele îi spuneau că mama sa murea singură, dincolo de aceste uși. Se repezi, trântind ușile una după alta și se opri numai lângă patul mamei sale. Mult prea târziu! Mult prea târziu!

Femeia murise în urmă cu câteva minute, atunci când băiatul simțise cum îi trec fiori reci pe șira spinării, în sala de așteptare. De acum încolo, destinul băiatului avea să se schimbe, dar nu în bine. Se închise în el, refuză să plângă, refuză să vorbească, mănca doar cât să poată trăi.

Cristi se ocupase de totul. Ștefan veni ca simplu musafir. Asta a fost o viață. Doar musafir. Plângea, nici el nu știa de ce. Nu avea bani să contribuie la înmormântare. Stătea stingher, uitat într-un colț, palid, obosit, neras, nedormit... În felul lui o iubise pe Andra. Căută sprijin în privirea băiatului său, dar acesta continua să-l ignore.

Claudia urmări din mașină toate acestea, și plânse mult pentru femeia care murise prea tânără, lăsând în urmă un copil al nimănui. Poate că dacă ar fi mers, alta era acum situația, dar ea, ea nu a putut face mai mult. Îl vedea pe Dragoș suferind, închis în carapacea sa, hrănindu-se cu ură și sete de răzbunare. Ar fi vrut să-l ajute, ar fi vrut să-i vorbească, dar se temea de un refuz categoric, așa cum Andra îi refuzase mâna întinsă. Sentimentele ei pentru Cristi erau contradictorii. Reușise să se apropie cât de cât în aceste luni, iar acum, comportamentul bărbatului o intrigă și o determină să bată în retragere. Începu să-și pună întrebări, și nu găsea răspunsuri. Ce mai căuta în această casă?

După înmormântare, Dragoș se apropie de unchiul său și îi spuse cu o voce răgușită, plânsă:

— Acum, ai ajutat-o. Ai avut bani. Atunci, nu. De ce? Spune, de ce? La ce îi ajută acest fast? La ce îi ajută aceste coroane? Cine îmi aduce mama înapoi? Cine? Acum, de ce ne-ai ajutat? Nu e ea trădătoarea, spune-mi?!...

Cristi își trase deoparte nepotul de ochii lumii.

— Ascultă, îmi pare rău. Te voi sprijini cu tot ce ai nevoie, acum, că Andra nu mai este.

Scoase cu atenție din buzunarul sacoului o hârtiuță și o dădu băiatului:

— Pofitim. Bani de la redacția ziarului au plecat către casa voastră. Ți-ai iubit mama, Dragoș. Tu ce ai fi făcut în locul meu?

Dragoș analiză hârtia, apoi o aruncă spre unchiul său:

— Chiar să fi fost așa, nu ai nicio scuză! Niciuna! Ani de zile ți-a fost alături! Nu ai lăsat-o să vorbească! Nu ai lăsat-o să se apere! Ai considerat-o vinovată și i-ai întors spatele când avea mai mare nevoie de tine. Da, e adevărat, nici eu nu am făcut nimic, dar nu știam ce să fac, crede-mă! O ajutam să se ridice de jos, o ajutam să-și revină, și atât! La naiba! Am rămas lângă ea când toată lumea i-a întors spatele. Spune-mi! A fost așa o nemernică încât să nu aibă dreptul la viață? În ochii mei, rămâi un ticălos sadic, înfumurat, cu bani! Crezi că le știi pe toate? Așa crezi? Te înșeli, dragul meu unchi! Cum te mai înșeli!

Băiatul părăsi localul unde se ținea praznicul pentru mama sa, și fugi aiurea, nici el nu știa unde.

Mult mai târziu, făcu legătura între hârtia arătată de Cristi și tatăl său. Doar Ștefan putea fi cel care trădase pentru câțiva bănuți secretele familiei. Îi fu greață de tatăl său și începu să urască lumea, o ură ce creștea de la o zi la alta. Îi era dor de mama sa, dar nu se duse la cimitir. Acolo, era doar un cadavru. Mama sa era în inimă și în amintiri. Cine avea să-l mai alinte? Plânse târziu, în noapte, pe o bancă, în parcul pustiu. Îi veneau mereu în minte cuvintele mamei sale: « Omul se naște bun, dar societatea este cea care îl schimbă, ea este cea care-l face să fie rău. ». Simțea doar că vrea să fie rău. Își dorea această transformare. Dimineața îl găsi terminat, pe mormântul mamei sale, plângând sau urlând, nici el nu mai știa, zgreptănând pământul reavăn, aruncând în stânga și în dreapta banalele coroane de flori, și ordonând mamei sale să iasă, să nu îl lase singur.

« Probabil că și eu m-am născut bun. Probabil. »

De-abia după câteva zile de spitalizare, începu să-și revină. Umbla ca un om beat (efectele sedativelor), și privea hăt, departe, dincolo de psihologul care încerca să-i smulgă cuvinte. Ura lumea, ura sărăcia, își detesta tatăl, dar cel mai mult își ura unchiul. Întors acasă, își găsi bătrânul albit, trist, poate puțin mai bogat, acum, când Cristi încerca să scape de vina de a nu fi întins o mână de ajutor la timp.

— A murit din cauza ta, bătrâne. Știi, nu? Ai trădat-o, ai mințit-o, și acum, plângi. Te rog, nu mai plânge! Mă enervează la culme. Îți ordon să nu mai plângi!

— Ești băiatul meu! Nu ți-e rușine să-mi vorbești astfel?

— Ție nu ți-e rușine să bei?

— Beau pentru că sufăr!

— Hai, du-te! Bei pentru că ești un nenorocit de alcoolist, de asta bei! Câți bani ai luat de la ziar?

— De unde știi tu?

— Tăticule scump... Ești prea prost pentru zilele astea. Normal că nu a fost greu să aflu.

— Și-apoi, ce te interesează? Merita! Auzi? Merita Cristi tot ce i s-a întâmplat.

— Poate că merita, nu zic nu, dar mama a intrat la mijloc, în jocul a doi nenorociți, și nu merita.

Bărbatul ridică mâna, dar Dragoș era mai iute. Îi răsuci mâna la spate, spunându-i printre dinți:

— Niciodată, dar niciodată să nu mai ridici mâna la mine! Eu nu sunt mama, bătrân nenorocit! Să nu uiți asta!

3

Singură în casa aceasta, mult prea mare, Claudia își dorea viața înapoi. Se săturase să depindă de cineva, se enerva pe handicapul său fizic, își dorea nespus de mult să meargă din nou. Zi de zi, forța nota, lucrând până la epuizare pentru recuperarea sa.

Sentimentele pentru Cristi erau ambigue. Nu știa ce începuse să simtă pentru el, și de ce. Crescuse cu ura pentru el o viață, iar acum... Cristi a fost lângă ea în fiecare zi, i-a păzit somnul, a ajutat-o să treacă peste toate. Și-apoi, mai era și Georgia care creștea sub ochii Claudiei, întinzând mânuțele spre ea, spunându-i «mama». Astăzi, bona plecase cu Georgia la plimbare, Amalia era la mormântul surorii sale, iar ea simțea nevoia unui duș. Porni încet, încet, spre baie, fără cadru, doar sprijinindu-se de pereți. Avea nevoie să meargă, avea nevoie de progres! Mergea! Mergea singură! Totuși, picioarele îi jucaseră feste în cabina de duș, și se trezi căzută pe gresie, amețită și obosită pentru a se ridica singură. Apa curgea în stropi peste ea, și Claudia începu să plângă încet, ca un copil neputincios. Astfel o găsi Cristi, venit acasă pe neașteptate.

— M-ai speriat de moarte, Claudia! De ce ești singură, aici? Ce-ți veni? Unde ți-e cadrul?

O luă în brațe și o purtă astfel până în cameră. Ea continua să plângă încet, dezbrăcată, udă, speriată.

— Rămâi lângă mine, Cristi. Te rog!

— Unde aș putea să plec, viața mea? Aici sunt, lângă tine!

— Vreau să merg, Cristi! Îmi vreau picioarele! Înțelegi? M-am săturat să depind de alții!

— Răbdare, Claudia. Răbdare! Doar vezi cât de mult ai progresat! Spune-mi. Te-ai lovit? Să chem un medic?

— Nu, nu vreau pe nimeni! Sunt singură, Cristi! Singură și speriată ca atunci, mai ții minte? M-ai luat în brațe și te-am rugat să te prefaci că mă iubești...

— Dar te-am iubit, Claudia. Te-am iubit, și încă te mai iubesc.

— Atunci, strânge-mă în brațe. Iubește-mă, Cristi.

— Nu îmi doresc altceva mai mult pe lumea aceasta, decât să te iubesc, șopti bărbatul.

Atât de frumoasă, atât de aproape! Îi auzea bătăile inimii, o simțea sub el, încordată ca o pisică, zgâriind, mieunând, cu părul ud, răsfirat pe așternuturi, cu ochii întredeschiși. Nu putea fi decât frumoasă viața! O iubea disperat, fără pauze. Îi sărută pielea fină și albă, îi mușcă încet buzele, și se rugă în gând să fie iubit de ea cât de puțin. Îi șterse lacrimile, îi alungă tristețea. Cât de puține lucruri te puteau aduce aproape de cer! Îi studie somnul, îi mângâie formele, și nu se mai sătură privind-o. Era a lui, acum, în acest moment, și poate că și mâine....

— Primește-mă, femeie, îi șopti, pe când Claudia își încleștă pumnii, închise ochii și respiră sacadat, gemând de plăcere.

Și în acea zi, Claudia îl primi pe Cristi în patul ei, în viața ei. Avea atâta nevoie să se simtă iubită, încât uită de ură, uită de trecut.

Aniversarea de doi ani a Georgiei o găsi pe Claudia umblând singură, fără ajutor. Amalia o vizita zilnic, pentru că refuzase să se mute în aceeași casă cu Cristi. Femeia încă se simțea vinovată de moartea surorii sale. Refuzase să vândă casa, atunci când Andra îi ceruse din nou acest lucru, dar nu avea de unde să știe că sora sa se afla într-o situație fără de ieșire. Încercase să se apropie de Dragoș, dar băiatul îi întoarse spatele.

— E prea târziu, tanti Amalia, prea târziu pentru toți. Ori te simți puțin vinovată de moartea mamei? Acum, ești mulțumită? Vei muri o bătrână acrită, într-o casă mare, goală și mirosind a mucegai. Sper să se merite. Nu-i așa, tanti Amalia?

— Dacă ai vrut să fii răutăcios, atunci află că ai reușit.

— Da, am vrut să fiu răutăcios, și sunt gata oricând să fiu răutăcios, dragă mătușă, așa cum voi, fiecare în parte, ați fost răutăcioși cu mama.

— Am iubit-o, șopti femeia.

— Prostii, spuse băiatul nervos. Baliverne. Dacă o iubeai, azi nu vorbeam lângă crucea mamei mele. La revedere, bună și neprețuită mătușă! Ne vom mai auzi! Da, da! Cu siguranță ne vom mai auzi! Binele se plătește cu bine! Nu? Dar răul?

Femeia rămase fără cuvinte, plângându-și singurătatea unei vieți. Poate că băiatul avea dreptate. Se legase cu îndârjire de acea casă ca și cum s-ar fi ancorat de trecut.

Apropierea Claudiei de Cristi o făcu pe Amalia să bată puțin în retragere. Nu știa de trebuie să se bucure sau nu. Ținea la Claudia. De Mona nu mai știa nimic de atâta timp, iar Andra murise. Claudia îi rămăsese, doar ea, dar ea îl avea acum pe Cristi. Va muri singură, bătrână învechită, într-o casă mare și goală. Dragoș avea atâta dreptate! Își făcu testamentul în favoarea lui. Trebuia să-și repare greșeala. Poate că Andra avusese dreptate. Poate că ea gândea greșit.

Vizita surorii Magdei o găsi pe Claudia într-un moment fericit al vieții sale. Femeia îi înmână un pachet și o rugă să păstreze secretul vizitei ei. Astfel, Claudia intră în posesia jurnalului Magdei. Femeia citea și plângea. Cuvintele prietenei ei treziră amintiri dureroase.

JURNALUL MAGDEI

CINE AM FOST?....

Am fost o fată de la țară, pistruiată, ștearsă, poate mult prea ștearsă după părerea mea. Am visat mereu că mă voi căsători cu un prinț care mă va transforma într-o zână.

Am fost sora fraților mei, fata părinților mei, oameni simpli, din popor, pe care am învățat să-i apreciez la adevărata valoare mult prea târziu.

Am fost de când mă știu prietena cea mai bună a Claudiei. Am iubit-o ca pe o soră sau mai ceva. Simțeam că stând mereu pe lângă ea capăt puțin din farmecul ei, din frumusețea ei...

Am fost fata care a crezut în Moș Crăciun chiar și atunci când i s-a spus că nu există. Așteptam întotdeauna cu înfrigurare, crispată, mai, mai să leșin apariția Georgiei, mama Claudiei, femeia care avea de fiecare dată un cadou și pentru mine. Ea era Crăciunița mea. Era atât de frumoasă că mi se tăia respirația când mă îmbrățișa! La moartea ei am plâns mult ,am suferit enorm. Undeva, în adâncul sufletului meu, o consideram mama mea.

Mi-era greu să accept ideea că mama mea are o sută de kilograme, o mie de pistrui și fuste largi, urâte, de la 1900 încoace. Georgia ar fi trebuit să fie mama în concepția mea de copil prost. Țineam la Claudia, dar nu înțelegeam niciodată comportamentul ei vizavi de

Georgia. Îmi spuneam că dacă Georgia ar fi fost mama, aş fi sărutat-o de fiecare dată, aş fi iubit-o fără să comentez deciziile ei, dar nu era mama mea.

Am fost fata care s-a îndrăgostit nebuneşte de un băiat şi căreia nu i-a trecut nici azi această dragoste. Pe Cristi l-am iubit din primul moment, când l-am văzut la ţară şi nu înţelegeam de ce Claudia nu-l accepta în grupul nostru. El era prinţul din vis. El trebuia să fie salvatorul meu. Mi-a trebuit mult timp să-mi fac publică iubirea mea. Ştiam că nu am mari şanse să ajung prietena frumosului blond cu ochi căprui. Totuşi, eram hotărâtă ca el să fie soţul meu mai devreme sau mai târziu... Cel puţin, el trebuia să fie primul bărbat din viaţa mea. Aşa am hotărât când sânii au început să-mi crească, să doară, când visuri trăsnete se năşteau în capul meu de adolescentă, atunci când hormonii mei o luau la trap. CRISTI...

Am fost femeia care a ştiut să ierte, să accepte oamenii aşa cum sunt, cu bune şi rele laolaltă. Nu i-aş fi făcut rău nici unei muşte. Am avut capacitatea să ascult, să dau un sfat bun, atunci când mi s-a cerut.

Am avut o stea norocoasă care m-a purtat lângă oamenii dragi mie. Acest lucru nu e de luat din drum.

CINE SUNT EU ?...

Sunt soţia prinţului meu care nu a reuşit să mă transforme nici până acum într-o zână frumoasă. Sunt cea care cedează prima. Sunt cea care crede încă în Moş Crăciun. Sunt cea care-şi jeleşte părinţii, acei oameni simpli care m-au iubit mereu, fără a cere ceva în schimb. Sunt cea care mai crede încă în puterea dragostei. Într-o zi, Cristi mă va iubi aşa cum numai eu pot să-l iubesc. Trebuie să cred în această minune. Sunt totuşi femeie. Nu am frumuseţea Claudiei, dar cred, sper că am şi eu ceva frumos, ceva care să atragă. Îmi privesc în oglindă sânii. Încă sunt frumoşi. Mă dor nopţile pustii, când patul se umple doar cu mine. Mă doare dorinţa neîmplinită de a muşca umărul lui Cristi atunci când facem dragoste. Atunci când mai facem... Mă doare carnea uneori de dor şi neputinţă. Dacă aş avea un copil... Încă nu se preconizează nimic, şi atunci, îmi aştept răbdătoare unica fiinţă căreia îi pot dărui din prea plinul dragostei mele. Îl aştept târziu, în nopţi, şi am încă puterea să-i zâmbesc. Sunt femeia căreia i s-a împlinit visul. Sunt măritată cu cel pe care îl iubesc mai presus de cuvinte, locuiesc într-o casă care depăşeşte visul din copilărie. Sunt bogată şi nu am grija zilei de mâine. Oare am visat bine? Sufăr pentru faptul că nu am reuşit să-i împac pe cei doi care mi-au făcut copilăria frumoasă şi au transformat visul în realitate. Mi-e dor de Claudia şi nu

înțeleg ce o oprește să comunicăm mai des. S-a împotrivit atât de mult acestei căsătorii, încât, uneori, nu știu ce să mai cred. Știe că îl iubesc pe Cristi. De ce nu se poate bucura de fericirea mea? Sunt totuși prietena ei cea mai bună. Dacă aș fi văzut, dacă aș fi simțit că ea e cea care trebuie să fie alături de Cristi, aș fi renunțat la el, nu fără lacrimi, nu fără durere, dar aș fi avut puterea să mă dau deoparte. Însă ea a lăsat tot timpul senzația că îl urăște. Unde ar mai fi avut loc și de iubire? Nu înțeleg tăcerea ei, dar învăț să o respect. Va veni și timpul când va avea nevoie de mine, și atunci va trece și peste faptul că sunt măritată cu « dușmanul ei », cum îi place să-i spună lui Cristi. Claudia, mi-e dor de tine !...Dacă mi-ai auzi gândurile, dacă ai vedea cât sufăr, ai veni să mă vezi, cu siguranță. M-am învățat să te știu alături. M-am învățat să te apăr ca pe o soră mai mică. Acum, când nu mai ai nevoie de protecția mea, de sfaturile mele, mă simt inutilă. Cine sunt eu sau cine mai sunt eu? Mi-e dor uneori de munca mea ,de profesia mea, de elevii mei. Acolo ,mă simțeam utilă. Știu că el nu mi-a cerut direct să renunț la servicii, dar mi-a dat de prea multe ori de înțeles că are nevoie de mine, acasă. Și am rămas acasă, într-o continuă așteptare. Noroc cu mine că am ce face atâta timp cât nu insistă să iau o menajeră. Și totuși, sunt atâția timpi morți în care gândurile o iau razna și mă trezesc plângând, nici eu nu știu bine de ce. Dacă aș fi puțin mai frumoasă...Andra îmi vede zbuciumul și încearcă să mă ajute. Este totuși sora soțului meu și trebuie să-mi cântăresc cuvintele. Undeva, în sufletul meu, rămân închise gânduri secrete pe care mi-e teamă să le rostesc cu voce tare, chiar și atunci când sunt singură. Mi-e teamă să recunosc că am greșit. Nu sunt oarbă. Mă fac că nu văd, dar nu sunt oarbă! Știu când vine de la o altă femeie. Are acea privire de învingător, de mascul împlinit, pe care nu o are cu mine niciodată. Când mă vede ,tresare brusc, își schimbă privirea și redevine omul calm, calculat, obosit, omul familist. Nu mai are acea scânteiere în ochi care-l face parcă mai frumos. Dacă vreau să rămân lângă el, va trebui să accept toate aceste lucruri, să mă prefac că nu văd, că nu simt....Greu. Totuși, el nu mi-a dat speranțe deșarte. Mi-a spus de la început cine este, cât mă iubește... Am acceptat sperând că într-o bună zi voi fi iubită de el. Uneori, mi-e ciudă pe mine. Ce e mai bine să fii ? Să fii amanta unui om care te devorează din priviri, te face să te simți dorită în fiecare moment, sau să fii soția blândă, iubitoare, mama copiilor săi, femeia din umbra lui, femeia model de virtute, calmă, gospodina desăvârșită ?Îmi doresc să fiu de cele mai multe ori târfa lui. Da, știu că încalc o mie de principii de-ale mele, dar m-am săturat de principii. Fac ceva pe ele ! La ce bun toate astea ? Îmi doresc să fiu femeia pe care o dezbracă în grabă, rupe hainele de pe ea având puterea să-i cumpere altele, o înghesuie în cele mai diverse locuri, în cele mai ciudate poziții. Vreau să o fac cu lumină, cu multă lumină! Vreau să-l fac să transpire, să geamă de plăcere, să mă rupă, să mă muște, să-și lase

sperma unde o vrea....Și eu continui să visez aceste lucruri, atunci când facem dragoste, liniștit, așezat, fără nimic spectaculos, fără transpirații, gemete și rugăciuni, cu o veioză ce luminează prea puțin. La sfârșit, îmi spune uneori că mă iubește, apoi adoarme repede, fără a mai încerca un dialog cu mine, cea care am atâtea să-i spun. E omul căruia i-am dăruit virginitatea, sufletul, și el continuă să mă trateze ca pe o mobilă. Cât de mult îl iubesc de mă mulțumesc cu atât de puțin ? Sunt, poate nebună. Nu sunt doar o femeie frustrată. Atât.

CINE VOI FI EU ?

Dumnezeu poate ști încotro se va îndrepta viața. Voi fi femeia soțului meu, voi fi prietena Claudiei, voi fi mama copiilor care întârzie să apară. Voi fi cea care va ști să tacă, să nu vadă decât ceea ce trebuie văzut, voi fi cea care se va teme mai mereu de gândurile închise bine în seiful sufletului. Încă știu să zâmbesc, încă știu să aștept, încă mă mulțumesc cu ce am....Nu știu ce s-ar putea întâmpla într-o viață de om. Cine voi fi eu ?

Pasărea cu ciocul de lut a murit și,

Dinlăuntru meu, creșteau aripi de parcă ar fi fost aripile ei, aripile mele.

Pasărea cu trupul de lut a murit și mă doare visul ei,

Visele mele dor în așteptarea verdictului.

Poate că nu i-a priit viața în captivitate,

Poate că nu i-a plăcut colivia mea...

Mă doare și acum aripa ruptă,

Mă dor lutul din mine și pasărea din suflet.

Astăzi au început muncitorii să zugrăvească colivia. Îmi doresc o schimbare, și, cum nu știu să schimb mai nimic în viața mea, redecidez casa, doar am bani. Îmi place și nu-mi place. Îmi place că fac ceva, că mă gândesc la culori, la mobilier, și nu-mi place hărmălaia, șantierul din casă. Fac singură mâncarea pentru muncitori și îi enervez de cele mai multe ori cu sfaturile mele, cu ideile mele de peste noapte. Dar asta este. Nu au ce să-mi facă decât să mă bârfească pe la colțuri, doar sunt soția patronului, cel care le dă de lucru. Trebuia să fac ceva, mai ales acum, când mă doare că nu știu încă ce simt pentru Claudia. Sentimentele mele sunt atât de ambigue: o iubesc și o urăsc în același timp. O iubesc pentru că asta am

făcut de mică. O urăsc pentru faptul că ocupă un loc important în sufletul soțului meu, chiar și acum, când e la mii de kilometri distanță de casă. Poate că ea nu știe, poate că ea nu vrea să știe, dar Cristi continuă să o iubească disperat, ca un nebun, și îl văd, îl simt cât de tare suferă atunci când ea este cu altcineva. Nu știu cum, dar mai mereu știe ce face ea, unde este ea. Se consumă când ea greșește, se bucură atunci când ea realizează ceva. Este o dragoste, o obsesie... Nu știu, dar mă doare. În ultimul timp, nici nu se mai străduiește să-și ascundă sentimentele. Știe că mi-am dat seama și știe că nu am de ales. Eu voi continua să-l iubesc pe el, disperată, o viață, iar el va suferi mereu pentru Claudia. Ce viață parșivă! Amândoi suntem nefericiți și parcă nu mai găsim acea plăcere de a trăi, de până acum. Suntem doi ratați care și-au unit destinele. Măcar eu îl am aproape, îl văd, îl mângâi, îl simt, deci ar trebui să mă simt cât de cât fericită, dar nu știu de ce, nu îmi mai iese. Tânjesc la mai mult deși știu că nu e loc și de mine în inima lui. Am ajuns să nu-mi pese de târfele care îi încălzesc nopțile și îl fac să uite poate pe moment de Claudia. Ea e pericolul numărul unu. Ea e femeia cu care trebuie să lupt pentru un dram de iubire de la Cristi, și, Dumnezeu să mă ierte, niciodată nu voi putea avea frumusețea Claudiei, oricât m-aș strădui. E greu să lupți cu cineva cu care nu te poți compara E greu până și faptul că trebuie să lupt în absența ei, doar cu imaginea ei, întipărită pe retina soțului meu. Și atunci, atunci când el strigă în somn numele tău, cum nu aș începe să te urăsc, Claudia ? Nu am părul tău cărlionțat, nu am ochii tăi albaștri și nu am corpul tău perfect, de manechin. Nu îmi răspunzi la telefon, și cred că râzi de insistențele mele. Oare înnebunesc? Nu știu cu ce mi-ai greșit, dar aș vrea ca într-o zi, soțul meu să uite că exiști, să uite de dragostea lui neîmpărtășită, să mă vadă ca pe o femeie pe care o poți iubi.

*

Mă implic în renovarea casei trup și suflet. Ce aș putea face altceva? Am atâta timp liber! Pe Cristi îl amuză ideea că aș putea fi un mic șef de șantier.

E un început frumos de vară, cu zile lungi și nopți mai scurte. Mă bucur pentru că în multe din aceste nopți sunt singură în casa aceasta mare și pustie, și atunci mă trezesc plângând printre saci de adeziv și cutii de var.

E 2? E 3? Parcă aud pași pe alee. Probabil e Cristi. Mă va întreba mirat de ce nu am somn și bântui prin casă ca o stafie, și apoi, se va scuza ca de obicei cu câte o ședință târzie, deși miroase de la o poștă a parfum de femeie.

Tac. De ce aș vorbi? Uneori, e amețit. Atunci, latura sentimentală se trezește în el, mă prinde de mână, mă mângâie ușor, pe față, mă sărută pe frunte, și mă conduce spre dormitor.

Par mai frumoasă? E nevoie de ajutorul lui Bachus pentru a mă vedea așa? Facem dragoste în semiîntineric, rapid, cu un preludiu scurt, apoi Cristi adoarme cu mâna trântită peste mijlocul meu.

Zâmbesc trist, îl privesc în tăcere, și recunosc că-l iubesc. Blondul meu blond!

Uneori, tresare, alteori, nu. Uneori, o strigă prin somn, pe Claudia. Cum de nu mi-am dat seama de la început? Sau poate că am realizat, dar am continuat să mă mint.

Am nevoie de dragoste. Am nevoie să fiu iubită și mă doare faptul că nu îmi mai ajunge doar simpla lui prezență în preajma mea. Îmi doresc mai mult de la această relație, deși sunt conștientă că nu am cui cere așa ceva.

Ziua începe cu pregătirea rapidă a micului dejun. Cristi își bea cafeaua, abia ridicându-și capul dintre ziare. Și eu? Eu tac și aștept să fiu băgată în seamă. Pleacă destul de repede, nu înainte de a-mi mulțumi și de a mă întreba dacă mai am nevoie de ceva. Îmi vine să strig că am nevoie de el, de dragostea lui, dar la ce bun? Ne sărutăm formal, pe alee, apoi mă retrag în casă, așteptând muncitorii. Azi voi merge la depozit să aleg gresia pentru baie. L-am anunțat de ieri pe nea Titi, maistrul bătrân, trimis de Cristi. Omul a rămas mirat de amestecul meu în mersul șantierului, a ridicat din umeri, dar a tăcut, acceptând toanele mele.

Sunt doar soția șefului, deci nu are ce face.

Îmi întâmpin echipa de muncitori, îmbrăcată lejer, în blugi și un tricou fără pretenții.

Le pregătesc cafeaua oamenilor și schimb idei de renovare cu nea Titi. Nu am vrut un designer, nu am vrut inginer, doar niște oameni care să-mi asculte dorințele și să le poată pune în practică. Îi spun lui nea Titi că am nevoie de un șofer, iar omul îl recomandă pe Adrian, nepotul acestuia, băiat bun, după spusele bătrânului. E prima zi de muncă a lui Adrian la firma soțului meu.

— Doamnă, Adrian e un bun șofer, așa că...Nu vă temeți.

— Nu mă tem, nea Titi. Am încredere în nepotul dumneavoastră. Oricum, știe să conducă mai bine decât mine. Am carnet, nea Titi, dar conduc numai forțată de împrejurări. Sunt fricoasă.

— Mai aveți nevoie de încă un om, domniță?

— Nu, nea Titi. Dacă găsesc ce-mi trebuie la depozit, trimit cu mașina lor materialele.

Mă retrag pentru a schimba doar tricoul, lăsând pe mine blugii. Merg la depozit, deci nu am nevoie să fiu elegantă.

Tânărul îmi deschide portiera mașinii, api mă întreabă respectuos, încotro mergem. Îl surprind studiindu-mă pe furiș în oglindă. La început, mă simt jenată, apoi, începe să-mi

placă. Poate că îi sunt simpatică, poate că e curios cum arată soția șefului, nu știu. Oare cât o avea? 20? 25 de ani? Pare atât de tânăr! Mă simt dintr-o dată, mult prea bătrână pentru jocuri copilărești, și încep să privesc copaci și ce-o fi pe marginea drumului. La depozit, găsesc câte ceva ce-mi place; le trimit acasă cu mașina lor, apoi, urc în tăcere pe bancheta din spate.

— Doamnă?!... Îmi permiteți? Aproape că nu mi-ați vorbit tot drumul. Vreau să vă întreb dacă v-am supărat cu ceva. Atât. Sunt nou în firmă și aș vrea să continui să lucrez aici. Unchiul meu spune mereu despre dumneavoastră că sunteți sociabilă, comunicativă și foarte de treabă, deși a avut ocazia să vorbească de foarte puține ori cu dumneavoastră.

— Ce credeți? Cum sunt eu, de fapt?

— Fie că sunteți foarte tăcută, fie v-am supărat eu cu ceva.

— Există, domnule Adrian, momente în viața fiecărui om, momente când acesta își dorește să fie singur, cu gândurile sale. Nu ați greșit cu nimic. Ca drept dovadă, și mâine voi apela la serviciile dumneavoastră.

*

Acum, când scriu târziu în noapte, am puterea să recunosc că a trezit ceva în mine, de mult timp uitat, acest tânăr cu alură sportivă. Îl studiam pe furiș în timp ce el se străduia să conducă în aglomerația orașului. Transpirase. Probabil de la efortul depus la depozit. Îi vedeam ceața arsă de soare și încercam să-l dezbrac din ochi. Rușine mie!

Scriu în timp ce tresar la fiecare zgomot al nopții. Nu știu încă ce se întâmplă cu mine. E de vină singurătatea. Sunt o femeie bogată, dar asta este de ajuns? Îmi iubesc soțul cu bune și rele, și, până acum, nu de mult timp, părea o.k.

Apoi, într-o după-amiază, am ascultat fără să vreau, discuția telefonică între Cristi și un anume Dan. Bineînțeles, că era vorba din nou de Claudia. Aproape că țipa. Îl vedeam prin ușa întredeschisă a biroului, transfigurat, palid, cu o furie oarbă, inexplicabilă mie. Acest om fusese trimis de Cristi pentru a o supraveghea.

Înlemnisem lângă tocul ușii, nefiind în stare să mai scot vreun sunet. De ce trebuia supravegheată Claudia? De ce Cristi nu vroia să iasă din viața ei? Ce i-a spus acel Dan lui Cristi, de a stârnit animalul din el? Aș fi plecat, dar picioarele nu-mi ascultau comenzile. De ce această obsesie pentru Claudia? Aveam nevoie de răspunsuri, dar cine să mi le dea? Trebuia s-o consider pe Claudia, prietenă sau rivală? Putea fi ea vinovată pentru nefericirea mea? Nu mai știam. Luciri aurii se strecurau prin fereastră. Era un amurg magnific. Încercam să mă gândesc la altele, în timp ce Cristi se plimba furios prin camera sa.

Am intrat ușor, fără să bat.

— Tu, aici?

Era o întrebare dură. Unde ar fi trebuit să fiu? Aici era casa mea, iar el era încă soțul meu.

Zâmbeam fals, deși o mie de întrebări se înghesuiau în mintea-mi blocată.

— Te rog să mă ierți, Magda. Afacerile, câteodată sunt neplăcute, și enervante chiar. Te pot ajuta cu ceva?

—Mă gândeam că eu te pot ajuta pe tine. Aș fi vrut să ieșim în oraș, la cumpărături. Se apropie nunta prietenului tău și încă nu am o rochie nouă. Speram să mă ajuți.

—Îmi pare rău, Magda, dar astăzi nu vreau să ies nicăieri. Mă doare capul și nu cred că ți-aș putea fi cel mai bun sfetnic. Dacă vrei, o sunăm pe Andra sau, eventual, îți chem șoferul care să te ducă unde vrei. O.K.? Te rog! Nu mă privi așa! Nu vreau decât să înțelegi că azi nu e ziua mea cea mai bună.

—O.K. Atunci, nu mai merg nicăieri, azi. Cobor să-ți fac un ceai. Apropo, ți-am pregătit prăjitura ta preferată.

—Magda, înlocuiește ceaiul cu o cafea tare, fără zahăr. Am ceva de lucru. Cât despre tine, ar fi bine să faci ceva cumpărături. Cred că te-ai săturat să stai închisă în casă. Nu am dreptate?

—Nu. În curând se întunecă. Voi pregăti cafeaua, apoi cina...Te las să lucrezi, dragule.

Aș fi vrut să mă strângă în brațe, să mă sărute, să facem dragoste, dar el continua să privească absent și tăcut pe fereastră. Nu cred că vedea cerul de foc, nu vedea măreția copacilor... El privea dincolo de aceste lucruri mărunte. O privea pe Claudia.

M-am retras ca o nălucă, am coborât în fugă scările și m-am ascuns în bucătăria imensă. Am plâns un timp, apoi am făcut cafeaua, și cu lacrimile șterse am urcat să-mi servesc soțul. Cred că nici nu și-a dat seama că i-am adus-o după aproape o oră. Privea laptopul ca pe o farfurie zburătoare. Încă mai era supărat.

*

În subconștientul meu se dă o luptă între dragostea pentru Claudia și ura pentru ea, deși nu are practic nicio vină. E ca atunci, departe, în copilărie, când o invidiam pentru mama ei și o iubeam pentru felul ei de a fi. Cât despre Adrian, consider că e o joacă nevinovată, o nebunie hormonală, care se va opri acum, aici. Cristi nu va ști niciodată aceste lucruri. Îi aud mașina. Ascund rapid caietul și cobor treptele. E vesel și cherchelit bine. Se sperie când dă cu ochii de mine.

— Tu erai? Am crezut că văd o fantomă.

— Să te ajut, Cristi. Pari obosit.

— Da, da, să mă ajuți, soțioara mea. Ce m-aș face eu fără tine?

Se lasă dezbrăcat și băgat în pat. E ca un copil mare. Mă prinde de mână și mă trage spre el:

— De ce? De ce mă accepți așa? De ce nu te revolți niciodată? De ce accepți acest destin ca și cum nu meriți mai mult?

Rămân gânditoare în semiîntunericul camerei în timp ce el adoarme rapid, fără a-și mai continua gândurile. Chiar așa! De ce accept toate acestea ca și cum nu aș merita mai mult de la viață? Simt cum zvâcnește sângele în mine. Îmi doresc să fiu iubită, dorită, adulată...

Șterg urmele lăsate de Cristi pe parchet. De s-ar termina și cu renovarea! Se face multă mizerie. Așa îmi spun, dar nu știu ce vreau cu adevărat. Cumva, toată agitația de dimineață până seara, târziu, mă face să mă simt bine.

A doua zi, hotărâsc să schimb ceva la mine, după ce dimineața îl plimb pe Adrian de colo colo, pe motiv că nu găsesc ceea ce-mi place. Bărbatul tace, înghite, rabdă. E angajat, și eu, patroana. Îmi dă de înțeles că își știe locul. Nu mă mai întreabă nimic, dar continuă să mă studieze pe furiș. Dacă eu nu mă consider frumoasă, el ce ar vedea la mine? Pistruii, părul de culoarea măturii? Nu sunt înaltă, nici pitică nu sunt. Nu am dimensiuni de manechin; mă machiez rar, aproape deloc. Sunt ștearsă. Aceste două cuvinte mă definesc. E clar. Nu prezint interes. Nu e o atracție fizică. Sunt doar soția șefului. Mă doare să gândesc că acesta e adevărul. Doar dacă... Există și altă viziune de a defini frumusețea. Probabil că mă compar mereu cu Claudia, și de aici, complexul meu de inferioritate, frustrările mele...

O sun pe Andra. Îi cer să mă ajute. Vreau să-l recuceresc pe Cristi, îi spun, deși mă gândesc și la altceva.

— În sfârșit, te-ai hotărât să faci o schimbare! Nu te înțeleg. La banii pe care îi ai, îți permiți un stilist. Dar tu, nu!

— Un stilist? Poate. Ia-mă ușor, Andra. Deocamdată, te am pe tine.

— Și un card. Asta e bine.

Andra mă poartă prin magazine. Cumpărăm în neștire, apoi, mă las pensată, tunsă și vopsită de o prietenă a cumnatei mele. Mă uit în oglindă și începe să-mi placă ce văd.

Sunt tunsă scurt, cu gheruțe sau ce-or fi astea, pensată, roșcată. În fine! Rezultatul e uluitor. Parcă nu mai sunt eu! Îi mulțumesc Andrei, și, deși acceptă destul de greu, îi cumpăr o brățară de aur pe care și-o dorea de ceva timp.

— În sfârșit, ai făcut ceva inteligent cu banii.

—Că ți-am cumpărat brățara?

—Nu, dragă. Faptul că ai investit în imaginea ta. Arăți beton.

—Îți mulțumesc, Andra. Crezi că-i va plăcea lui Cristi?

—Sper. Nu uita să porți la noapte lenjeria cea nouă. Și acum, la casele noastre. Noroc că Dragoș știe să-și încălzească mâncarea. Cât mai ai de vărui prin casă?

—Sincer? Nu știu. Îmi place să iasă bine. Ideile îmi vin pe parcurs. Nu am stabilit nimic dinainte. În sfârșit, am și eu ceva de rezolvat.

—Mă mir că fratele meu te-a lăsat. El adoră confortul și nu-l văd trăind printre saci de adeziv și cutii de gresie, mai ales până ce-ți vin ție ideile.

—Nu e chiar atât de înspăimântător, Andra. Oamenii voștri lucrează destul de curat.

—O.K. Cum spui tu. Am ajuns. Până aici ai plătit. Pa! Ne mai auzim la un telefon!

Rămân în fața porții și privesc în urma Andrei. Intru în casă zâmbind. Aici, mă așteaptă nea Titi care îmi arată ceasul. E trecut de 6 cu mult. Mă scuz în fața lui pentru că doar el a mai rămas. Nu putea lăsa casa descuiată și să plece. Asta e. Se mai întâmplă. Dacă m-ar fi sunat, mi-aș fi amintit probabil că mai am și casă! Omului i-a fost rușine să mă deranjeze. Pleacă. Îi dau un mic bonus pentru înțelegere. Uneori, banii te scapă din micile încurcături. Aș fi vrut să fie și Adrian. Trebuia să aștept până mâine pentru a-i studia reacțiile. Îmi doream din suflet să-i plac. Mă trezesc cântând prin casă în timp ce pregătesc cina, apoi, mă pun pe așteptat. Nu-l sun pe Cristi. Mă tem să nu-l deranjez. Fac ce fac și mă uit în oglindă. Îi aud mașina intrând pe alee. Mă simt ca o fetișcană. Am emoții. Urcă în grabă, obosit și tăcut. Aproape că nu mă vede.

—Am avut o zi grea, Magda. Pune-mi repede ceva să mănânc. Apoi, poate prind vreo două ore de somn. Trebuie să ajung în capitală dis de dimineață. Cred că am să plec la 3.

Îi servesc cina tăcută, invizibilă. Vorbește doar el. Propoziții scurte, seci.

Își sună șoferul, apoi secretara, fumează, și se pregătește de somn.

Eu, nimic. Ca și când n-aș exista. Mă strecor lângă el. Mă doare că n-a observat. Am un păr de-un roșu vulcanic. Doar că el nu vede mobila. Mobila sunt eu. Lacrimi îmi curg involuntar. Abia după ce pleacă, târziu, în noapte, mă trezesc plângând. M-a sărutat părintește, pe frunte, și, printre altele, mi-a spus că îmi stă mai bine tunsă astfel.

Mă strecor în camera de lucru și pornesc calculatorul. Nu am somn. Aș vrea să citesc ziarele pe net, să ascult muzică, nici eu nu știu. Muțesc. Claudia îmi zâmbește magic din monitor. E atât de frumoasă! Sunt furioasă pe mine, pe ea, pe Cristi, pe viață. Niciodată nu voi putea fi Claudia! Niciodată! E un cerc vicios. Cristi o iubește pe Claudia, eu pe el, iar ea... Dacă aș ști! E prietena mea. Nu! Nu pot s-o urăsc! Și totuși, umbra îndoielii se

strecoară în mine. Dacă ar fi o altă femeie! Dar tu, Claudia?!... Tocmai tu?!... Cum pot eu lupta cu tine? Ce șanse mai am eu să fiu iubită?

Rămân holbându-mă la imaginea ta mai mult de un ceas. Recunosc că dacă aș fi bărbat, te-aș adora și aș sfârși prin a te iubi inevitabil. Ești perfectă! Închid calculatorul și mă declar învinsă. Pot să-mi fac și verde, și albastru părul, pot să slăbesc și să mă îmbrac cu cele mai elegante haine, tot nu aș arăta ca tine. Și dacă ai ști prin câte am trecut să ajung la Cristi, la inima lui!

Îmi aduc aminte de copilăria mea sărăcăcioasă, de visele mele de a scăpa de acel sat, dintre acele uliți strâmte, noroioase, din casa veche, de lut. Eram o mică cenușăreasă care-și dorea să ajungă prințesă. De multe ori visam că sunt în locul tău. Aș fi vrut să mă nasc frumoasă și bogată. Îmi uram pistruii, îmi uram sărăcia.

Pe când tu... Tu le-aveai pe toate. Erai frumoasă, aveai bani, îl aveai pe Cristi alături. Mă durea faptul că nu venea mai des. Îl iubeam de pe atunci. Când nu ai mai venit deloc, după moartea mamei tale, singurul meu scop în viață era să te reîntâlnesc, să te fac să mă primești în viața ta, acolo unde era și Cristi. Vezi? Nici eu nu sunt o sfântă cum par, cum crezi... M-am folosit cumva de tine pentru a ajunge la el. Puțin. Nu mă consider atât de vinovată pentru că te iubesc ca pe sora mea. Dar tu? Tu mă faci să vorbesc singură, mă faci să sufăr, deși nu știi nimic din ce se întâmplă aici. Nu ai nicio vină. Doar eu, eu și obsesiile mele. Ai fi putut din când în când să mă suni. Ai fi putut, dar insiști să mă pedepsești pentru faptul că nu te-am ascultat în legătură cu Cristi. Aș vrea să te aud, aș vrea să vorbim.

*

Ziua se anunță călduroasă de dimineață. Zâmbesc în timp ce prepar cafeaua muncitorilor. Am prins din zbor privirea lui Adrian. E plină de admirație. Parcă m-ar dezbrăca din priviri. Inventez un motiv pentru a pleca în oraș. Simt cum joacă hormonii în mine. Nu e bine ce fac, dar nici rău. Nea Titi mă privește suspicios. Mă întreabă dacă soțul meu știe că-i folosesc unul din angajați drept șofer. Nu vrea bube în cap. Așa s-a exprimat.

Râd. Îl sun pe Cristi, relatându-i discuția avută cu șeful lui de echipă. Îl cere pe nea Titi la telefon și bătrânul om pare mai liniștit după aceea. Își privește nepotul îndepărtându-se alături de mine. Oftează. Eu nu. Urc în mașină alături de șoferul meu frumos. Îl surprind cu curajul meu și-l las câteva minute fără cuvinte. Sincer, nici eu nu mă recunosc. Rochița mea scurtă lasă să se vadă mult prea mult. Îl simt cum fierbe și-mi place.

— Arătați splendid, doamnă. Vedeți? Nici nu-mi găsesc cuvintele. Pot să pun niște muzică? Azi, încotro?

Vorbește repede, încercând să se gândească la altceva. Sunt mult prea aproape. Simte pericolul. Îmi place să joc. E acel ceva între noi și își dă seama unde vreau să ajung. Mă simt ca la 20 de ani. Ce e rău în asta? Gata cu lacrimile! Îi spun că trebuie să ajungem la țară, la sora mea. Cam o oră de mers cu mașina. Poate și mai mult! Aproape că nici nu mai e atent la șofat.

— *Vrei să mă mut pe bancheta din spate? îl întreb eu toată un zâmbet.*

— *Nu, doamnă. Mă iertați! Sunteți atât de frumoasă! Cred că v-ați ales greșit șoferul.*

— *De ce?*

— *De ce? Pentru că... Of! Mă bâlbâi iar. Pentru că aveți acea eleganță, finețe, frumusețe, la care eu nu pot rămâne insensibil. Vă dați seama? Mai bine aș coborî de pe acum.*

— *Și eu cum aș ajunge acasă? Șofatul nu e punctul meu forte.*

— *Aveți dreptate. Vă rog să mă iertați. E cald și vorbesc de-aiurea.*

— *Chiar mă găsești frumoasă?*

— *Da. Of, Doamne! Sunteți măritată, și pe deasupra, soțul dumneavoastră e patronul meu.*

— *Ai dreptate. Oricum, îți mulțumesc pentru complimente și pentru faptul că ai avut curajul să spui ce gândești. Cred că prietena ta e mândră cu tine.*

— *Dar nu am prietenă, doamnă.*

— *Facem o convenție? Când îmi spui, doamnă, parcă aș avea 50 de ani. Poți să-mi spui, Magda? Eu îți voi spune... Adrian. Doar atunci când suntem numai noi doi. Ce vezi rău în asta?*

— *Nimic... Magda. Totul. Doamne! În ce mă bag? Crezi în dragoste la prima vedere?*

— *Și da, și nu... Depinde.*

— *Ești atât de frumoasă, îmi șoptește tânărul în timp ce lăsăm orașul în urmă.*

Zâmbesc. Dacă ar fi văzut Cristi că am încercat să mă schimb pentru el... Dacă m-ar iubi! Acum, n-aș mai căuta nimic, niciunde. În timp ce Adrian caută marea dragoste, eu încerc să mă răzbun pe Cristi, pe anii în care l-am așteptat tăcută, cerșind la masa lui frimituri de dragoste.

Vreau să mi se spună că sunt frumoasă! Vreau să fiu adorată, iubită! Ce e cu mine? Unde sunt? Nu mă recunosc. Magda pe care o cunosc eu, nu și-ar înșela niciodată soțul! Vreau să-mi trăiesc viața! Refac în minte imaginea Claudiei.

Acum, cineva mă găsește frumoasă! Sunt frumoasă! Ai auzit, Claudia? Dacă l-ai putea auzi pe băiatul acesta?!... Poate Cristi ar trebui să-l audă! La naiba și cu Cristi! Aici, acum, eu sunt Claudia acestui bărbat!

— *Oprește! îi ordon, îl rog, nu știu. Aici.*

— *Lângă pădure, Magda?*

— *Da, aici.*

Îl privesc minute bune fără să scot un sunet. E frumos acest Adrian! E atât de frumos! Un brunet focos, cu ochi albaștri, și buze cărnoase din care aș rupe fără milă.

— *Știi? Nimeni nu mi-a mai spus că sunt frumoasă.*

— *Nici măcar soțul tău?*

— *Nici măcar el.*

— *Nu știe ce pierde.*

— *Nu știe, mai apuc să șoptesc.*

Mă las sărutată și răspund cu aceeași monedă. Uit de teama de a fi văzuți. Cine este acst Adrian? Nu știu nimic despre el. Măine, s-ar putea să-mi pară rău. Acum, nu am timp de regrete. Nu am făcut-o niciodată într-o mașină. Mă las purtată de val. Îmi șoptește vorbe frumoase. Îmi plac. Acum, îmi ține sânii în palmele sale aspre, în timp ce îmi caută cu buzele lobii urechilor. Nu am mai simțit niciodată așa ceva! E o nebunie, și-mi place! Ne încurcă spațiul strâmt, dar încercăm să ne descurcăm. Mă așează pe genunchii lui, și nu pentru a ne spune povești.

— *Roșcata mea, frumoasă!*

Simt că explodez în mii de bucăți. Cad fericită în brațele sale și mă las mângâiată în neștire.

— *Te iubesc, Magda! Te iubesc! Mi-am dorit să fii a mea din prima clipă de când te-am văzut, dar nu m-am gândit că ar fi posibil.*

Eu tac. Mă simt minunat, dar aș minți să-i spun că-l iubesc.

— *Ce diferență de vârstă e între noi, Adrian? mă trezesc întrebând.*

— *Ce mai contează? Stai liniștită. Nu ai putea să-mi fii mamă.*

Zâmbim. Parcă suntem de un secol împreună. Ne aranjăm ținutele și o pornim la drum. Mâna lui poposește pe genunchiul meu. Îl rog să fie atent la drum. Închid ochii și adorm rapid. Îl visez pe Cristi și mă trezesc speriată.

— *Nu trebuia să se ajungă aici, spun, nu trebuia.*

— *Îți pare rău, Magda?*

Tac. Oare îmi pare rău? Șoptesc:

— Nu se va mai întâmpla, tinere. Nu vei spune nimănui despre ce s-a întâmplat astăzi. Îi vorbesc dur, autoritar.

— Brusc, nu mai sunt Adrian. Sunt un tânăr. O.K. Dacă tu vrei să se termine aici, aici se va termina. Știu să păstrez un secret. Am crezut că mă plăci.

— Dar te plac, Adrian.

— Da, tu mă plăci. Eu chiar te iubesc.

— Ascultă. E imatur să vorbim de iubire.

— Ce știi tu? Crezi că vârsta îți dă dreptul să vorbești astfel?

— Da. Și vârsta. Îmi iubesc soțul.

— Și atunci? De ce l-ai înșelat?

— Am vrut să mă răzbun. Sunt multe de povestit ca să mă poți înțelege.

— Atunci, să povestim, spuse Adrian, oprind motorul.

— Nu azi, nu acum. Te rog! Trebuie să ajungem acasă.

— Te simți răzbinată?

— Nu. Mă simt vinovată.

— Față de cine?

— Față de Cristi, față de tine...

— Cu alte cuvinte, te-ai folosit de mine.

— Cam așa ceva, șoptesc în timp ce-mi caut de lucru cu telefonul.

— Să înțeleg că nu mai am voie să-ți spun Magda?

— Ar fi mai bine.

— Aha. Știi ceva, Magda, sau doamna Magda? Mă vei căuta! Mai devreme sau mai târziu.

Ne întoarcem spre casă, după ce mă întâlnesc cu sora mea. Nu vorbește nimeni. Pun un c.d. Măcar să ascultăm muzică! Ciudat. Mai simt și acum mângâierile sale pe corpul meu. Tresar. Încerc să spun ceva, dar nu-mi găsesc cuvintele. Adrian tace și conduce. Fața sa nu trădează nimic.

Ajunși acasă, Adrian își reia activitatea alături de unchiul său până seara, târziu, iar eu îmi caut de lucru, încercând să uit. Mă închid în baie. Îmi studiez chipul răvășit, îmi mângâi semnele lăsate de mușcăături. Fierb. Deja mi-e dor de el! Sunt nebună, sau ce? Nu mă înțeleg. Îmi repet că-l iubesc pe Cristi. Fac un duș și ies. Adrian îmi ocolește privirea. E atât de serios! Răsuflu ușurată la plecarea lor.

Rămân singură în noapte, încercând să aflu ce îmi doresc. Mă sună Cristi care mă anunță sec că pleacă pentru o săptămână în străinătate. Nu e nevoie să vină pe-acasă. Are

tot ce-i trebuie la el. Îmi pomenește de niște contracte cu un partener francez, dar eu mă încăpățânez să cred că e vorba de Londra, de Claudia... Îi trimit un mesaj lui Adrian și-l rog să vină. Aștept. Nu știu dacă el va veni. Mă întreb ce aș face dacă aș fi eu în locul lui. Mă sună. E în fața ușii, ud leoarcă. Plouă cu găleata.

— *Intră, îi șoptesc în timp ce privesc aiurea spre zidurile înalte ce ascund casa de privirile curioșilor.*

E o îndrăzneală nemaipomenită din partea mea.

— *Tot din răzbunare? mă întreabă Adrian în timp ce se lasă dezbrăcat.*

— *Nu, nu... șoptesc repede. Mi-era dor de tine.*

— *Șefu 'unde-i?*

— *În străinătate. Probabil în Franța.*

— *Înțeleg.*

Facem dragoste cu lumina aprinsă. Mă las mângâiată, studiată... Tresar zâmbind. Îmi place. Nu sunt perfectă, dar vreau să cred că mă vede ca pe o femeie deosebită.

— *Nu știam ce să-i spun unchiului meu.*

— *Stai la el?*

— *Da. Doar pe el îl mai am. Părinții mei sunt morți. Aveam numai 14 ani când am rămas orfan de mamă, apoi, tata a murit când aveam 17.*

— *Îmi pare rău.*

— *Asta este. Nu e vina nimănui. Acum, stau la unchiul meu, fratele mamei. Casa în care am locuit, a pierdut-o tata. S-a împrumutat de la un cămătar și nu a reușit să plătească la timp. Era un bețiv nenorocit. Din cauza lui, de-abia acum îmi termin eu liceul. O.K. Ți-am spus câte ceva despre mine. Dar tu? Tu cine ești?*

Știu doar că ești soția patronului meu, o femeie frumoasă și inteligentă, care se folosește de mine pentru a se răzbuna pe infidelitățile soțului.

— *Adrian... Taci. Ești atât de frumos și atât de aproape! Îți mărturisesc un secret. E prima oară când fac dragoste cu lumina aprinsă. Înțelegi?*

— *Frumoasa mea, îmi spune Adrian în timp ce îmi mângâie coapsele.*

E o nebunie, într-o noapte de vară. Îl sărut pătimaș și îmi repet în gând că e vorba doar de atracție fizică și nimic mai mult. Continui să-l iubesc pe Cristi. Îmi spun că nu e trădare ceea ce fac. Pe cine să trădez? Pe omul care mi-a dăruit doar numele, nu și inima? Cunoscut aventurile sale, cunoscut obsesiile sale. Îl studiez pe Adrian în timp ce-l servesc cu fructe. Bărbatul acesta mă găsește frumoasă? Nu-mi vine să cred.

— *Ce-ți place la mine, Adrian? îl întreb cu un oarecare tremur în voce.*

— *Ce-mi place? Îmi place chipul tău, corpul tău, felul tău de a fi... Îmi place totul. Nu-mi place că nu ești a mea. Înțelegi? Aș fi vrut să fiu eu cel care să te fi găsit primul.*

— *Când, Adrian? Sunt niște ani între noi.*

— *Tu îmi amintești. Eu nu simt asta. Vino aici, lângă mine! Te iubesc, Magda!*

— *Tinere! Te joci cu vorbele! Știi tu ce înseamnă să iubești?*

— *Câți ani ar trebui să am, Magda, pentru a putea iubi?*

— *Nu mă refer la ani. Mă refer la faptul că de-abia ne-am cunoscut.*

— *Înțeleg. Ar trebui să aștept vreo 2 ani ca să simt asta. Așa crezi tu? Atunci, eu sunt cel care are de pierdut, pentru că te iubesc. Eu nu mă joc cu sentimentele.*

— *De ce nu ți-ai făcut o prietenă până acum?*

— *Dar cine ți-a zis că n-am avut? Doar că... Ei bine, cred că pe tine te așteptam. În noaptea asta mă vei fugări din nou? Spune-mi!*

— *Nu, nu, dar continui să cred că e greșeală, spun, în timp ce mă las purtată de el spre pat. Mă așează ușor, ca pe un trofeu, apoi... Nu mai știu de nimeni și de nimic. Aș vrea să rămânem așa toată noaptea, înlănțuindu-ne, contopiți, uitați de timp.*

Nu gândesc, doar simt la maxim aceste clipe minunate. Îl zgârii ușor, pe spate, apoi, mușc din umărul său, terminată. Regret când se termină, însă cad răpusă de oboseală lângă el și nu mai sunt în stare să articulez un cuvânt.

Mult mai târziu, în baie, sub duș, gândesc că am întâlnit fericirea. Acum simt că trăiesc. Uit de Cristi sau încerc să uit și mă reîntorc la Adrian. A adormit ca un copil mic. Mâine e duminică și-l las. Și-a închis telefonul. Adorm târziu, cuibărită lângă el, și recunosc că așa aș vrea să fie fiecare zi de-a mea.

Dimineața, ne bem cafeaua în grabă, apoi, se strecoară ca un hoț pe poarta întredeschisă.

Rămân în ușă, privindu-l. Îmi face semn că mă va suna. De-abia aștept. Nu apuc să fac mare lucru prin casă și mă trezesc sunată de Cristi. Îmi spune că-i pare rău de plecarea sa inopinantă. A rezervat un loc la avion și mă cheamă la el. Vrea să-mi arate Parisul. Rămân mută în telefon. Mă simt vinovată față de amândoi.

— *Ești sigur că ai timp și pentru mine? îl întreb pe Cristi cu jumătate de gură. Sigur nu te deranjez?*

— *Ești copil, Magda? Dacă te-am chemat, înseamnă că știu ce fac. Îți datorez asta. Hai, pregătește-ți valiza. La 2 vine șoferul meu să te ducă la aeroport. Te sărut și ne vedem diseară. Au revoir, madame! îmi mai spune râzând.*

Poate că l-am judecat greșit. Poate că mă iubeste, și eu tocmai l-am înșelat, mă agăț eu de cuvinte, când nici eu nu știu ce să cred. Nu știu ce să aleg, și mă trântesc nervoasă lângă valiză. Îl sun:

— Cristi, dar casa? Muncitorii vin mâine...

— Da, știu. Și Andra va fi acolo. Am avut grijă de toate. Ție nu-ți rămâne decât să vii. Hai, roșcato, nu mai fă nazuri! Mi-e dor de tine. Sau poate nu mă mai vrei?

— Ba da, ba da....șoptesc. Ai observat că m-am vopsit? îl întreb.

— Da, și-ți stă foarte bine. Ești sexy. Hai, hai, că trece timpul!

L-am judecat greșit și m-am grăbit să-l înșel. Strâng lenjeria și-o arunc la spălat, apoi îl sun pe Adrian. Mă rog în gând să răspundă.

— Da, spune el sec și pe jumătate adormit.

— Adrian, plec la Paris! Te-am sunat să-ți spun. Cristi mi-a făcut deja rezervarea. La 2 vine șoferul de la firmă. Te rog să nu mă mai suni! Te rog! Te voi suna eu, la întoarcere.

— Nu pleca, Magda! De ce pleci? Trebuie să vorbim! Pot să vin până la tine? Acum, te rog!...

— Nu am timp, Adrian. Înțelegi?

— Fugi de mine?

— Nu, nu, dragul meu. Doar că soțul meu vrea să fiu lângă el, și eu....

— Și tu alergi la el cu limba pe umăr. Nu pleca, Magda! Te iubesc!

— Atunci, te rog, înțelege-mă. Nu-l pot refuza. Este soțul meu.

— Și mâine? Mâine cine va fi la tine acasă?

— Cumnata mea, Andra. O știi. E contabilă la voi, la firmă.

— Cât e ceasul acum?

— E 11, Adrian. Nu ai ceasuri în casă?

— Nu fii rea. De-abia m-am trezit. În 5 minute sunt la tine. Poți să spui orice, eu tot vin.

— E rău ce facem, Adrian. Ne jucăm cu focul.

— Tu poate că te joci, dar eu te iubesc, Magda.

Mă trezesc cu el la ușă. E în tricou, pantaloni scurți și niște șlapi.

— Nu te uita așa. Nu am mai avut timp să mă îmbrac.

Mă ridică în brațe și mă poartă astfel, pe scări, până în cameră.

— Dar multe scări mai ai!

— Ți-am spus că nu sunt manechin.

— Te iubesc, Magda.

— Trebuie să plec, Adrian. Degeaba ai venit.

— Nu. N-am venit degeaba. Mi-era dor de tine.

Mă las dezbrăcată. Facem dragoste ca și cum ar fi fost pentru ultima dată. Nu pot să-i spun: nu. Pur și simplu, nu pot. Când conștiința mea îl respinge, îl trag cu mâinile amândouă spre mine, în mine.

— O săptămână stau. Atât.

El mă privește cu lacrimi în ochi și-mi spune:

— Îmi va fi greu să vin mâine, aici. Fără tine, nu pot trăi, însă tu nu mă crezi. Indiferent ce aș spune, indiferent ce aș face, tu vei continua să-l iubești pe Cristi. Așa e? Tu nu mă iubești, doar m-ai folosit. Ai vrut să-ți demonstrezi că poți frânge inimi dacă vrei, și uite, ai reușit.

— Adrian, te rog, pleacă.

— Îți va fi dor de mine, Magda? Spune-mi. Când te vei întoarce, convinsă că tu ești vinovată și el doar pe tine te iubește, mă vei uita. Degeaba ți-aș spune ce știu despre el, tu nu m-ai crede. El e soțul tău, și atât. Eu? Eu sunt un simplu muncitor, și ceea ce ți-aș putea eu oferi, mă tem că nu ți-ar fi de ajuns. Mă uit în jurul meu și sunt conștient că poate niciodată nu voi avea ce ai tu. Singurul lucru pe care ți l-aș putea oferi, e dragostea mea, dar ce valoare să aibă? Ai dreptate. La revedere, Magda. Nu-mi pare rău că am făcut parte chiar și câteva zile din viața ta.

Sunt un meteor.

Rămân plângând în urma lui și recunosc că mă doare. Îl sun să-i spun ceva, orice, dar nu-mi răspunde. Când mă voi întoarce de la Paris, probabil că și casa va fi renovată în totalitate.

Mă spăl, mă machiez, în încercarea disperată de a nu se vedea cât am plâns. În mașină, îi trimit un mesaj în care îl rog să mă uite.

«Te-am uitat deja, îmi scrie.»

Nu știu dacă trebuie să mă bucur sau să plâng. Mă concentrez asupra întâlnirii cu Cristi. Voi vedea Parisul! Uit de frica de avion cu atâtea gânduri nerostite. Când închid ochii, îl văd pe Adrian. Când sunt trează, mă gândesc la Cristi.

*

Cât să fii trecut? Aproape o lună? Nu am mai scris în caiet de ceva timp. Nici nu știu ce ar trebui să scriu mai întâi: de săptămâna de basm trăită la Pais, de reîntoarcerea în țară sau de faptul că plâng din nou, închisă în dormitor...

Am în față câteva fotografii în care Cristi își sărută secretara. Probabil că ea mi-a trimis fotografiile în încercarea de a-l despărți de mine. De ce? întreb. De ce? Nu are cine să mă audă. Nu are cine să-mi răspundă. Sunt doar eu și aceste blestemate de poze. A fost mult prea frumos ce s-a întâmplat cu mine în Franța pentru a putea gândi că ține o veșnicie.

Ori soțul meu a jucat foarte bine teatru, ori cu adevărat a început să mă iubească. Am uitat de Adrian, de fapt, am încercat să uit.

În brațele lui Cristi, m-am simțit iar o puștoaică timidă și îndrăgostită până în vârful urechilor. Am uitat de Claudia, de Adrian, de toate femeile din viața lui Cristi. Am primit și am dăruit dragoste.

Mi-am repetat în gând că sunt unică și merit să fiu iubită. Întoarsă în țară, visul s-a destrămat. Aflu că soțul meu mă înșeală cu secretara.

Îi arăt târziu, în noapte, fotografiile lui Cristi și îl rog, umflată de plâns, să fie deștept încât eu să nu aflu de aventurile sale.

Degeaba îmi spune că asta a fost demult, degeaba repetă că și-a concediat secretara. Vraja e ruptă, Parisul departe, și eu, dezamăgită.

A doua zi, caut înfrigurată numărul lui Adrian, dar nu-mi răspunde nimeni. M-a uitat deja. Nu asta vroiam. Umblu bezmetică prin casă. Am nevoie de Adrian și nu știu de unde să-l iau. Îmi amintesc într-un târziu liceul unde acesta își continuă studiile.

Urc în mașină și mă îndrept spre liceu. Uit de frica de a conduce. Îmi repet că am nevoie de Adrian. Nu știu de ce, nu mă interesează dacă și el are nevoie de mine. Aștept ceva timp până ce Adrian iese pe poarta liceului. Râde probabil la glumele făcute de însoțitoarea sa, o fată frumoasă, mult prea frumoasă, după părerea mea. Devin geloasă. Claxonez și nu îmi pasă dacă sunt recunoscută. M-a văzut, dar ezită să vină, și atunci, îl claxonez din nou. Îi spune ceva fetei și se îndreaptă spre mine. În lumina felinarului lângă care am parcat, îl găsesc mai frumos ca niciodată.

Urcă, dar nu spune nimic. Tăcerea lui mă enervează.

— Ce se întâmplă cu iubirea ta? Nu poți să iubești azi, și mâine să uiți!

— Nu, nu poți, dar poți să iubești azi, și mâine să urăști. Ce cauți aici?

— Pe tine. Ți-ai schimbat numărul de telefon, ai și prietenă...

— Nu înțeleg ce vrei. Tu mi-ai cerut să te uit.

— Ai dreptate. Cred că ar fi mai bine să plec.- Întind mâna.- Prieteni?

Lacrimi îmi curg involuntar pe obraz. Nu știu dacă se vede ceva în semiîntunericul mașinii.

— Stai, mă oprește el. S-a întâmplat ceva?

— *S-a întâmplat că am nevoie de tine, de dragostea ta...*

— *Magda. Te rog să mă înțelegi! Sunt om! Am sentimente! Nu pot să fiu mantaua ta de vreme rea.*

— *Nu, nu poți, repet papagalicește. Ai dreptate, Adrian.*

— *De ce ai venit?*

— *Am nevoie să știu ce simt. Înțelegi? Nu știu ce se întâmplă cu mine, dar știu că am nevoie de tine, Adrian.*

— *Unde e Cristi?*

— *Nu știu. Probabil, acasă.*

— *Nu te-a sunat?*

— *Am închis telefonul. Nu vreau să-l aud.*

— *Te-a înșelat. Așa e? Și ai alergat repede la mine să te răzbuni! Drept cine mă iei, Magda? Nu m-ai plătit pentru asta!*

— *Adrian, am greșit venind aici. Te rog să cobori.*

Bărbatul coboară, înconjoară mașina și îmi face semn să trec pe scaunul din dreapta. Conduce tăcut. Nu cunosc destinația. Mă trezesc într-un cartier de blocuri de la marginea orașului.

— *Așteaptă aici, îmi ordonă, și eu mă conformez tăcută și spășită.*

Dispare pentru un timp și mă tem că nu se va mai întoarce.

— *Să mergem, îmi spune. Coboară, te rog. Ai încredere în mine.*

Urcăm trei etaje, apoi Adrian deschide o ușă veche, de lemn.

— *E garsoniera unui prieten. Nu știu dacă a mai făcut curat și când a mai trecut pe aici. Acum stă la prietena lui. Pe asta, vrea s-o închirieze.*

Studiez încăperea în care am intrat: sărăcăcioasă, murdară, cu un iz pronunțat de mucegai.

Adrian scutură pătura de pe patul vechi, cu arcuri ce ies vizibil, apoi, îmi face semn să mă așez.

— *Să povestim, spune el în timp ce studiază frigiderul prietenului. Nu găsesc nimic să te servesc. Sunt doar trei beri. Vrei bere?*

— *Nu, mulțumesc.*

— *Eu simt nevoia să beau. Te superi?*

— *Este alegerea ta, Adrian.- Șoptesc.- De ce îmi ceri mie voie?*

— *Pentru că tu ești cauza alegerii mele, roșcato. Dispari un timp, iar apari, iar dispari...Te joci cu viața mea, Magda. La naiba! Ți-am spus că te iubesc!*

— Și fata?

— A! E colega mea. Are un serviciu mai ușor și nu lipsește de la niciun curs, în comparație cu mine care trudesesc în șantier pentru vreo doi bănuți.

— Înțeleg.

— Nu, nu înțelegi nimic! Am o mătușă pensionată pe caz de boală și un unchi ce se străduiește din greu să țină casa pe linie de plutire, cu un salariu de mizerie. Sunt în ultimul an de liceu, acum, când trebuia să termin și jumătate din facultate, cel puțin!

— Nu țipa la mine. Te rog!

— Îmi pare rău, Magda. Am uitat cu cine vorbesc. M-am trezit cu golani mei. Mă ierți? Vreau doar să-ți prezint rahatul în care vrei să te bagi. Nu am casă. Probabil, nu probabil, ci sigur, voi moșteni casa unchiului meu, dar nu-mi doresc ca ei să moară, să am eu spațiu. Vreau să fac o facultate, dar trebuie să mi-o plătesc singur. Mă bate gândul să plec, dar te-am întâlnit pe tine... Am primit o ofertă pentru a fi streaper. Muncă puțină, bani mulți. Acesta sunt eu, draga mea, și asta e lumea în care mă învârt.

— Mă mai iubești, Adrian?

— Te iubesc, te urăsc, nu știu...

— Mi-a fost dor de tine.

— Ar trebui să mă rog la Dumnezeu să-ți greșească Cristi mai des. Acum, și-a gonit secretara. Vuiește toată firma. Ea e cea care te-a adus la mine?

— Și ea, șoptesc.

— Măine îl vei ierta, Magda. Întoarce-te la soțul tău! Crede-mă. E mai bine așa.

— Și dacă nu vreau?

— Ce știi tu despre viața asta? Știi cum este să scoți frigiderul din priză, că-l bate vântul? Știi cum este să n-ai bani pentru plata luminii?

— Sunt profesoară, Adrian. Nu aș muri de foame. Și știu despre viața asta, de care zici. Nu m-am născut în puf.

— Nu știu dacă după atâția ani de lux, te-ai putea readapta.

— Ești dur cu mine, Adrian.

— Așa și trebuie. Dar ce spun eu? Tu nu ai avut niciun minut în gând ideea de a-l părăsi pe Cristi. Îți trăiești clipa, apoi, fugi înapoi la viața ta, la tabieturile tale, la casa ta de vis.

— Nu am venit să mă judeci!

— Nu, nu, ai venit să mă bulversezi! Trebuie să beau ceva.

— Nu e cazul. Nu uita că ai de șofat.

— Înțeleg, doamnă. Șoferul vă stă la dispoziție. Să mergem.

— De ce te grăbești? îl întreb în timp ce mă apropii de el.

— Miroși într-un fel.

— Cum? îl întreb în timp ce-l provoc să mă atingă.

— Te iubesc, Magda. Ce-mi faci?

— Nimic, totul, șoptesc în timp ce-i caut cu înfrigurare buzele cărnoase.

— Nu e bine, șoptește el în timp ce mă dezbracă. Nu e bine.

— Aceasta era replica mea, îi mai spun în timp ce-l accept în mine.

Vibrăm. Aș vrea să știu însă ce simt pentru Adrian. E doar atracție fizică? Nu știu încă, și poate că nu-mi pasă.

Târziu, în noapte, conduc spre casă. Nu l-am lăsat să mă însoțească și l-am rugat să nu mă sune.

Ajunsa acasă, îl găsesc pe Cristi așteptându-mă.

— Ce e cu tine? Unde ai fost?

— Să mă plimb.

— Atât de târziu, Magda? Ai mai luat și mașina, tu, cea mai bună șoferiță din toate timpurile...

— După cum se observă, nu am pățit nimic. Aveam nevoie de această plimbare.

— Încă mai ești supărată pe mine, Magda?

— Ar trebui să nu mai fiu?

— O.K. Recunosc că ți-am greșit, dar s-a terminat. Poți să mă ierți? Te rog! Mi-am făcut griji pentru tine. Măcar dacă lăsați telefonul deschis... Crede-mă, Magda, nu se va mai întâmpla.

Nu îl las să se apropie de mine. La ce bun? Încă mă gândesc la Adrian. Cristi se retrage puțin derutat. Nu înțelege atitudinea mea, dar îmi respectă alegerea.

Rămân singură în semiîntunericul camerei, plâng și întind mâinile spre ușă. Recunosc că îl iubesc pe Cristi, mai mult decât m-aș iubi pe mine, și nu înțeleg comportamentul meu bizar. Ce rol joacă Adrian în toată această poveste? Îmi dau seama că trebuie să aleg. Nu sunt făcută pentru acest joc dual. Nu mă prinde.

Spre dimineață, umflată de plâns și de nesomn, mă strecur în camera în care doarme soțul meu, urc în pat și îl cuprind resemnată. Am văzut cum e să fii iubită, dar știu cum este să iubești. Cristi mă acceptă, mă îmbrățișează și îmi spune tăcut:

— Iartă-mă. Te rog, iartă-mă.

Iar eu îl iert, ba chiar mă consider vinovată, și sunt la un pas să îi spun de aventura mea, de felul meu de a mă răzbuna, dar tac. Uneori, tăcerea e de aur.

*

Zilele trec una după alta, iar eu mă bucur de toamna călduroasă, mă bucur de atenția lui Cristi și uit să-l mai sun pe Adrian. Încerc să-l uit și să-mi spun că e istorie. Doar încerc. În realitate, în sufletul meu se dă o adevărată luptă. Nu știi ce se întâmplă cu mine.

Doar în câteva zile, Cristi redevine același om de dinainte, uităm de secretară, uităm de mine. Mă trezesc din nou singură într-o casă mare și pustie, așteptând în tăcere o fărâmă de atenție, o fărâmă de dragoste.

*

Într-o noapte nebună, nebună, cu tunete, fulgere, ploaie interminabilă, rătăcesc prin casă. Aprind luminile, urc și cobor, deschid televizorul...Nu am somn, nu am liniște, dar cel mai tare mă sperie interfonul care sună ciudat, în noapte. Mă tem să cobor, mă tem să deschid. Întreb cu un gram de curaj: Cine e?

— Sunt eu, Adrian!. Te rog, deschide-mi!

În prag, ud până la piele, brunetul meu cu ochi albaștri, trist, tăcut. Pare să cerșească înțelegere.

— Lasă-mă să intru, îmi spune, în timp ce eu, încă speriată, rămân blocată în ușă, neștiind ce să zic, neștiind ce să fac.

— De ce ai venit? apuc să-l întreb în șoaptă de parcă m-ar auzi cineva în zgomotul sacadat și enervant al ploii care spânzură mereu între cer și pământ și nu mă lasă să gândesc limpede.

— Pentru că te iubesc, îmi spune Adrian, în timp ce stropi de apă cad pe gresie și el încearcă să mă apropie.

— Nu te-am chemat.

— Trebuia? Oricum, nu ai dat niciun semn de viață. Eu sunt trecut pentru tine, Magda. Așa e? Acum să înțeleg că te-ai împăcat cu Cristi?!...

— Da, șoptesc, dar nu cred nici eu ce spun.

— Am vrut să te văd, am vrut să-mi spui în față că nu înseamnă nimic pentru tine. Așa că... Am așteptat să plece Cristi, am așteptat să te trezești...

Spune-mi! Spune-mi că nu simți nimic pentru mine, Magda! Fă-o!

— Te rog, nu ridică tonul. Ce vrei de la mine? încerc eu s-o fac pe dura. Dacă nu te-am căutat, dacă nu am întrebat de tine, nu e evident ce simt?

— Poate că da. Poate că... Trebuia s-o aud de la tine. Îmi pare rău. Îmi pare rău pentru tot. Acum, plec. Voi încerca și eu să te uit, Magda. E greu, dar nu imposibil.

— Îmi pare rău, Adrian, spun în timp ce se învârte casa cu mine.

Trebuie să înceteze acum, cât nu e prea târziu, zic în gând. Recunosc că sunt vinovată pentru faptul că m-am folosit de tânăr, dar nu pot da timpul înapoi. Îl privesc tăcută, cu un calm aparent. E frumos, periculos de aproape, iar eu, la fel de vulnerabilă.

— Vei răci, îi șoptesc. Să-ți aduc un prosop și niște haine.

— Nu vreau nimic, Magda, nimic din ce-mi oferi tu, acum.

— Dar...

— Căutam niște răspunsuri.

— Și le-ai găsit?

— E mai bine să plec.

— Întâi îți fac un ceai, vorbim, apoi, pleci. Mă simt aiurea, și nu găsesc cauza. Poate că e doar vina ce o port în suflet, vina de a nu ști cum să ies din această poveste. El urcă scările după mine, tăcut și resemnat. Îl simt cum cum vibrează, îi simt respirația în ceafă, dar continui să urc. Tăcerea se lasă ucigașă între noi, timp în care, caut printre hainele lui Cristi, ceva de schimb.

— Rămân așa. E mai bine. Nu pot să-ți înapoiez hainele.

— Dar ceaiul îl vei accepta?

— Ceaiul, da.

Mă fixează cu privirea, în timp ce eu îmi caut de lucru. Îi spun într-un sfârșit:

— Îmi pare rău că s-a ajuns aici. E vina mea. Știi măcar ce diferență de ani e între noi?

— Între unchiul și mătușa mea e de 11, dar niciunul nu a lăsat să se vadă acest lucru. Mai degrabă, cred că te sperie diferența de clasă socială.

— Și asta.

— Ești sinceră, Magda.

— Am spus, și asta. Ideea este că îl iubesc pe Cristi. Îl iubesc de mică, și, chiar și acum, după toate infidelitățile lui, continui să-l iubesc.

— Dar el te iubește, Magda?

— Acum, dacă stau să mă gândesc, în felul lui, da.

— Și atunci? De ce ai mai avut această rătăcire?

— Ai spus bine, rătăcire. Am crezut că merit mai mult.

— Și nu meriți? Ce e cu tine? Nu te mai recunosc. Nu tu ești Magda de care m-am îndrăgostit! Iubita mea nu e lașă și nici resemnată!

— Atunci, îți va fi mai ușor să mă uiți.

— De ce, Magda? Nu simți nimic pentru mine? Nu pot să cred. Privirea ta pare să spună cu totul altceva.

— Ba da, simt, dar încă nu pot să realizez ce anume. Probabil că în timp...

— Și dacă vei constata mult mai târziu, mult prea târziu, că mă iubești?

— Voi fi distrusă.

— Mai bine plec, Magda. Îți mulțumesc pentru ceai. Știi? Te iubesc mult și nu aș vrea să aud vreodată că suferi. Dacă ție ți-e mai bine lângă el, atunci rămâi cu bine.

— Adrian, mai stai. Să-ți dau niște bani. Îți vor prinde bine.

— Vrei să-mi plătești serviciile? Pentru tine, am făcut-o gratis.

— M-ai înțeles greșit. Nu vreau decât să te ajut, doar atât. Ai de urmat un vis.

— Vrei să nu te mai simți vinovată față de mine, Magda. Nu! Nu te-am înțeles greșit, dar nu ai pentru ce să te simți vinovată. Îmi pare bine că ai făcut parte din viața mea. Mă consider un norocos. Îți mulțumesc că ești.

Tânărul acesta mă lasă fără cuvinte. Obosit, ud, dezamăgit, mai are încă puterea să-mi zâmbească. Simt că dacă nu voi pune punct relației în această noapte, nu voi mai putea vreodată s-o fac.

— Dacă vei avea nevoie de mine, știi unde să mă găsești.

— Nici nu ai apucat să dormi. Mergi la serviciu, azi?

— Da. Unii mai și muncesc.

— Mai bine, ți-ai lua o zi liberă.

— Vorbești tu cu șeful pentru mine?

— De ce râzi? Ești obosit, nu ai dormit deloc...Poate că un concediu medical nu ar strica.

— Nu, uite, eu plec. Mai am timp să dorm o oră.

— Rămâi aici și dormi. Te trezesc eu. Îți fac între timp o cafea.

— Nu, Magda. Nu pot să mai rămân. Ce te face să crezi că aș dormi aici, lângă tine? Nu sunt de piatră, sunt bărbat.

— Prieteni? îl întreb în cadrul ușii, cu mâna întinsă.

— Magda, știi tu doi iubiți să poată rămâne prieteni? Ai senzația că te voi căuta să bem doar o cafea la terasă? Am putea noi să facem cumpărături împreună sau să ne povestim mici secrete? Nu cred. Din acest moment, încerc să dispar din viața ta. Punct. A!

Era să uit. Indiferent cine și ce ți-ar spune, tu ești frumoasă. Nu te mai subaprecia. Poate că și din cauza asta, te resemnezi atât de ușor.

Rămân în ușă. Nu mai plouă, dar e frig. Adrian dispare undeva, în noapte. Mă trezesc plângând. Deja începe să-mi pară rău. Mă cuprind remușcările. Am cerșit dragoste, am vrut să fiu iubită, și, când în sfârșit am găsit-o, i-am dat cu piciorul, mi-a fost frică...

Îmi vine să vărs și alerg cât mă țin picioarele la baie. O pun pe seama emoției. Adorm târziu, dimineața, când «unii mai și muncesc». Cred că acesta este singurul meu avantaj, în rest...

*

De trei zile mă trezesc dimineața, devreme, să vărs. E simplu de știut care-i cauza, și totuși îmi cumpăr un test. Sunt însărcinată. Tremur de bucurie, tremur de frică. Nu știu cine e tatăl, dar ce importanță mai are? Adrian e istorie. Aveam nevoie de acest copil. Caut un moment prielnic să-i dau lui Cristi vestea cea mare, pe când el umblă prin casă doar nervos, îngândurat, telefonând într-una. Nu îndrăznesc să-l întreb care-i cauza. Oare Claudia este din nou motivul frământărilor sale? Îi prepar cafeaua, îl servesc cu prăjiturile sale preferate, pe când el se uită de-aiurea, la nimic anume. Aștept să-mi spună ce e pe sufletul său.

— *Mi-ai adus cafeaua, observă el într-un sfârșit. Îți mulțumesc. Am avut un mic accident de muncă pe șantier, și un idiot se zbate acum între viață și moarte. Am avut pe capul meu presa, tot felul de comisii... Și mai este și nea Titi care mă privește ca un nătâng, refuzând să-mi vorbească.*

Înlemnesc lângă ușă și-mi aud bătăile inimii accelerându-se. Mai am puțin și explodez.

— *Când s-a întâmplat?*

— *Acum trei zile, Magda. Tu nu citești ziarele? Ce vină am eu că tâmpitul s-a săturat de viață?*

— *A încercat să se sinucidă?*

— *Nu, dar e totuna. Nu purta echipament de protecție, nu dormise, dracu știe! Oamenii șușotesc, par nemulțumiți, iar eu încerc să împac și capra și varza. Am obosit, Magda. Deși știu că nu e vina mea, încerc să-i ajut, și uite răsplata!*

— *Ai spus nea Titi. Ce legătură are el cu accidentul?*

— *E vorba despre nepotul lui. Cred că-l cunoști și tu. E posibil să fii făcut parte din echipa care ne-a renovat casa, dar, văd că vrei să-mi spui ceva, destul cu mine!*

— *Sunt însărcinată, Cristi, îi spun monosilabic și încerc să mă așez undeva. Am senzația că îmi fuge pământul de sub picioare.*

Sunt vinovată pentru soarta acestui tânăr! Cum aş putea să mă mai bucur de ceva? Lacrimi curg involuntar, pe obraz.

— *Magda! Ce pot să-ți spun? M-ai făcut cel mai fericit om de pe pământ! Plângi? De ce? Uite, îmi pare rău că ți-am povestit despre ce s-a întâmplat pe șantier. Jur că nu îți mai povestesc astfel de lucruri! Te rog, nu mai plânge! Îți faci rău singură. Doamne! Nu pot să cred! Voi fi tată! Vino să te sărut! Ești o dulce!*

*

Sunt săptămâni de când nu am mai scris nimic. La ce bun? Nu știu ce se întâmplă cu Adrian. Nimeni nu vrea să-mi spună nimic, iar eu sufăr și pronunț doar numele lui. Mă rog la Dumnezeu ca el să trăiască. Am sunat pe numărul lui Adrian. Mi-a răspuns nea Titi care m-a recunoscut și m-a rugat să uit acel număr, să-l uit pe Adrian.

— *Vreau doar să știu ce se întâmplă cu el! Vă rog! Vă implor!*

— *Să spunem că pentru dumneata, Adrian a murit. Vă rog, doamnă! Uitați de noi! Vă rog!*

— *Vă pot ajuta cumva? Vă pot oferi niște bani, nu mulți, dar folositori.*

— *Domnul Cristi ne-a ajutat suficient, doamnă. Sănătate.*

Țin telefonul în mână și nu știu ce să fac cu el. Omul acesta mă urăște! Încep să cred că și eu mă urăsc. Port un copil. Doar asta mă face să trec peste toate. Zac zile și nopți în pat, depresivă, bolnavă, vinovată. Încep să cred că am ales greșit, încep să-l iubesc în absență pe Adrian și îi găsesc o mulțime de calități și niciun defect, doar acela de a mă fi iubit. Nu cred că a murit, nu vreau să cred asta. Încerc să-l descos pe Cristi, dar acesta consideră subiectul închis, tabu. Mă enervează nepăsarea lui! Trebuie să îmi revin! Trebuie să mă adun și să merg mai departe! Va trebui să o fac pentru fetița mea! Simt că acolo, în burtică, mica găgâlice e de fapt, o fetiță. Este posibil să mă înșel. Eu spun doar ce îmi doresc.

Aș mai dori acum să vorbesc cu Claudia. E totuși prietena mea cea mai bună. Ea m-ar înțelege, dar unde să o găsesc? Și-a schimbat din nou numărul, și Anglia e mare. Probabil că soțul meu cunoaște și acest mic amănunt. Probabil. Dar eu sunt prea mândră să i-l cer. Prea mândră? Mai degrabă, prea speriată de faptul că ar putea exista totuși ceva între ei.

Sunt hotărâtă să aflu mai multe despre Adrian, și atunci, apelez la colegii lui de liceu. E încă în comă, la un pas de moarte sau la un pas de viață, iar eu mă plimb și mă gândesc la nimicuri. Mă doare această stare de lucruri, dar nu mai pot schimba nimic.

Cristi îmi acordă mai multă atenție decât de obicei, dar eu plec capul rușinată și în fața lui. Dacă acest copil este a lui Adrian? Atunci, nu ar egala nicicând micile lui minciuni pe lângă marea mea minciună.

*

Sarcina avansează încet, dar sigur. Mă simt ca o minge și aș vrea să mă rostogolesc, nu să merg. Încetez să mai frecventez doctorul când acesta îmi propune mică cezariană pentru risc crescut de sarcină. Trebuie să aleg între mine și copil. Voi alege copilul. Se pare că aș avea ceva probleme cu inima, dar nu mă mai interesează. Am luat aproape o viață, sunt datoare să nasc acest copil, indiferent de consecințe. Nu-i spun lui Cristi de alegerea mea.

Nimeni nu mai spune nimic despre Adrian, iar eu stau ținută la pat, fără a face vreun efort, fără a ști dacă a murit sau nu. Plâng. Plâng mult, deși sunt conștientă că nu îmi face bine. Mi-e dor de Adrian mai mult decât vreau să recunosc. Mi-e dor de îmbrățișările sale; vreau să mă încurajeze acum, când am atâta nevoie de cineva căruia să-i pot spune prin ce trec...Până la el, nimeni nu a considerat că aș putea fi frumoasă, nici măcar eu.

Îmi mângâi pântecul și vorbesc cât e ziua de lungă cu bebe. Îi spun cât de mult îl doresc și că sunt în stare de orice sacrificiu pentru a-l avea, iar bebe îmi răspunde făcând valuri-valuri prin burtă.

Cristi își așează uneori capul pe mine, în încercarea de a-și asculta micuța, căci micuța e, așa cum mi-am dorit. De săptămâna viitoare voi fi consemnată în spital. Asta e. Știam la ce riscuri mă supun. Nu mă interesează diagnosticurile lor, oricum, sunt un cârd. Problema mea e copilul. El să trăiască. Sunt pregătită chiar și pentru ce e mai rău, îmi spun, dar oare sunt? Încerc să citesc cât mai mult, să mă bucur de fiecare clipă, atât cât pot. Formez din nou numărul cândva al lui Adrian. Îmi răspunde o femeie. Bănuiesc că e vorba de mătușa lui. O rog să-mi spună câte ceva despre nepotul ei, pretinzând că sunt o colegă.

— Dacă sunteți colegă cu el, ar trebui să fi știut deja domnișoară, că Adrian zace într-un cărucior cu roțile, paralizat de la mijloc în jos! îmi țipă femeia prin telefon, apoi, izbucnește în plâns și mă roagă să o iert.

Rămân din nou cu telefonul în mână și nu știu ce ar trebui să spun. Mă bucur că Adrian trăiește, dacă asta s-ar numi viață. Sunt hotărâtă să-i las banii pe care îi am în cont și de care Cristi nu știe, Doamne ferește de ceva rău. Închid telefonul, închid ochii, și strâng din dinți a neputință. Mă va putea ierta vreodată?

De luni, probabil că domiciliul meu va fi pentru ceva timp o rezervă de spital. Dacă aș fi dat de Claudia! Am atâta nevoie de ea!

Uit de momentele în care am urât-o, uit de tot și de toate, și încerc să-i las câteva rânduri în care să-i spun ce doresc dacă ...

Îi voi lăsa și jurnalul meu, temerile și frământările mele. Ea va ști ce să facă cu informațiile primite.

Fetița mea se va numi Georgia. Îmi doresc să fie la fel de frumoasă ca femeia pe care am stimat-o și am iubit-o în copilărie.

Dacă se va întâmpla ceva cu mine, Claudia va primi de la sora mea aceste rânduri și va hotărî dacă și cui va spune. Va ști că am iubit-o ca pe o soră și mai ceva, va ști că îmi doresc să o crească pe Georgia alături de Cristi, cel care o iubește mai mult decât propria-i persoană.

Va afla că am iubit și am fost iubită. Va afla că nu sunt tocmai femeia perfectă și că am, ca orice om, păcatele mele. Va hotărî soarta copilului meu.

Probabil, că undeva, în adâncul sufletului său, îl iubește pe Cristi, dar nu a învățat să o arate încă. Așa am pățit eu cu Adrian. Îl iubesc, când e mult prea târziu, cu mult prea târziu pentru tot.

Fetița mea îi va ajuta să se regăsească. Dar ce scriu eu? Nu vreau să mor! Nu acum! Nu încă! »

RĂTĂCIRI

1

Claudiei îi era dor de Magda și simți că o trădase prin faptul că era acum cu Cristi, în patul ei, lângă fata ei, deși dorința cea mai mare a Georgiei ar fi fost aceasta. Faptul că Georgia avusese un iubit o deusolă pe Claudia într-atât, încât hotărî că trebuie să-l cunoască. Și acum, se năștea întrebarea dacă Georgia era fata lui Cristi. Nu, nu va fi ea cea care va deschide cutia Pandorei. Acestea erau întâmplări din trecut, iar Georgia era și trebuia să rămână fata lui Cristi.

Se gândi pe moment la copilul său nenăscut, la neșansa ei de a fi mamă vreodată. Accidentul era acum, undeva, departe, iar Claudiei i se făcu dor de viața sa de model, de lumini, de mulțimea care o iubise cândva, demult, apludând aparițiile sale. Încă nu știa ce simte pentru Cristi, iar jurnalul Magdei o băgă și mai mult în ceață. Continuă totuși să rămână lângă el. Îi era datoare cu viața, cu faptul că acum putea merge din nou. Era dragoste sau ce era oare?

Învăță să se implice în afaceri, dar cea mai mare parte a timpului o petrecea lângă Georgia. Simțea că îi este datoare prietenei sale, iar de fetița cu bucle arămii, pistrui, și gropițe în obraji, se îndrăgosti iremediabil. Cristi era mereu lângă ele, iar zilele se scurgeau la fel, una după alta. Bărbatul renunțase la ideea de a mai cocheta cu politica, de când cu scandalul stârnit de acea revistă nenorocită, care, în căutare de senzational, călcase amintirile omului în picioare. Acum, că femeia viselor sale era lângă el, totul părea perfect, sau aproape de perfecțiune. O iubea pe Claudia, își iubea la nebunie fetița... Păreau o familie fericită.

2

— Bună ziua! Domnul Adrian? Dumneavoastră sunteți? Mă numesc Claudia. Am vrut să vă cunosc. Am fost prietena...

— Magdei. Mi-am dat seama din prima clipă. Magda v-a descris atât de bine! Sunteți o femeie deosebit de frumoasă. Știți? Am iubit-o enorm pe Magda. Și acum, are un loc în inima mea. Ceea ce vroiam să schimb la Magda, era doar faptul că nu avea încredere în ea, în frumusețea ei... Încerca mereu să se compare cu dumneavoastră, și pierdea. Îmi pare enorm de rău că a murit. Enorm. Eu sunt pironit aici, dar continui să trăiesc.

Bărbatul își cuprinse fața în mâini. Stătea neputincios în fața Claudiei, cu picioarele atârănânde, într-un cărucior vechi, cu roțile, cu un vis stins înainte de a începe. Claudiei i se făcu milă. Era atât de tânăr! Avea o viață în față, dar o viață într-un cărucior cu roțile.

— Magda v-a lăsat câteva rânduri și un cec cu economiile ei. Vi le-am adus. Să știți că v-a iubit. A murit regretând faptul că v-ați accidentat din cauza ei.

— Nu pot să cred că-mi spuneți așa ceva. Nu, doamnă! Magda s-a folosit de mine pentru a se răzbuna pe indiferența soțului ei, pentru faptul că acesta vă iubea pe dumneavoastră. În casa aceea, Magda era o piesă de mobilier. Magda avea nevoie să i se spună că e frumoasă, iar eu, prostul, i-am căzut în plasă și am sfârșit iubind-o. Și nu! Magda nu are nicio vină pentru accidentul meu stupid! Absolut niciuna!

— Citiți doar, îi spuse calm Claudia. Veți sfârși prin a mă crede. Magda chiar v-a iubit. În felul ei, dar v-a iubit. Știți? Nu am mult timp de când am reînvățat să merg. Și eu am suferit un accident de mașină. Din fericire, acum sunt bine. Poate că veți scăpa cândva de acest afurisit de scaun...

— Cine știe? Nu cred, doamnă. Acesta este destinul meu. Știți? Sunt student la psihologie. Am și bursă. E un motiv bun de a rămâne în viață și de a lupta. Doamna Claudia, scrisoarea o iau, dar cecul...

— Vă rog din suflet, domnule Adrian. Vă rog! Este ultima dorință a prietenei mele.

— Și domnul Cristi? A bănuțit vreodată ceva?

— Nu, și conțez pe dumneavoastră că nu va afla. Să o lăsăm pe Magda să se odihnească în pace. Aveți aici un număr de telefon. Oricând aveți nevoie de ceva, este suficient să mă sunați. La revedere, domnule Adrian.

— La revedere, spuse bărbatul, urmărind-o cu privirea.

Uimirea, speranța, amintirile, puseseră stăpânire pe tânăr. Îi era dor de Magda, îi era dor de ceea ce se născuse între ei, cândva, odată.

— Doamna Claudia! Vă rog! Un moment!

Bărbatul se chinui să ajungă aproape de femeia care îi răscolise prin amintiri câteva minute, și apoi pleca, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Spuneți, vă rog.

— Fetița... Fetița este a mea?

— De unde v-a venit ideea aceasta, domnule Adrian?

— Pentru că știu să număr...

— Uitați! Fetița este a lui Cristi, înțelegeți? Faptul că ați avut o relație de scurtă durată cu prietena mea, nu vă dă dreptul să dezvoltați idei fanteziste.

— Dar faptul că ne-am iubit? Dar faptul că încă o mai iubesc, ce drepturi îmi dă?

— La revedere, domnule Adrian! Vă rog, nu mă faceți să regret că v-am vizitat, fie chiar și de dragul Magdei! Prietena mea va rămâne în amintirea soțului său, curată, pură... Înțelegeți?

Claudia cobora scările din instinct, fără să privească. Cumva, îi părea rău că venise, și da, Georgia avea ochii tatălui său. Nu era vreo urmă de îndoială. Avea nevoie de aer, avea nevoie de spațiu, avea nevoie să gândească.

3

Cristi nu înțelegea cu ce a greșit și unde. Femeia pentru care ar fi sacrificat orice pe lumea aceasta, femeia căreia îi dăruise inima, inelul, spunea că e prea devreme, că are nevoie de timp.

— Mă iubești, Claudia? Nu mai înțeleg nimic, dar absolut nimic. Nu am omorât pe nimeni, doar ți-am cerut să fii soția mea. Nu înțeleg ce te-a speriat, de dai înapoi! Chiar nu înțeleg! Relația noastră mergea atât de bine! Sau te-ai prefăcut în tot acest timp? Ce te sperie? Spune-mi, te rog!

— Vezi? Tocmai acest «atât de bine» mă sperie, Cristi. Am nevoie de timp; am nevoie de spațiu. Trebuie să-mi dau seama ce însemni tu cu adevărat pentru mine. Înțelegi? Mă tem să nu fie doar recunoștință, recunoștință pentru un prieten ce mi-a fost aproape într-un moment de cumpănă al vieții mele.

— Nu fugi, Claudia! Am atâta nevoie de tine! O viață te-am așteptat, și acum...

— Nu te părăsesc definitiv, Cristi. Să zicem că plec într-o scurtă vacanță.

— Și Georgia?

— Georgia are un tată extraordinar, o bonă fără cusur, și eu, eu o iubesc enorm. Te rog, dă-mi voie să plec pentru un timp, doar pentru un timp, dragule. Vreau doar să-mi dau seama ce simt. Este tot ce-ți cer. Aici, mereu lângă tine, rutina, obișnuința de a te avea în preajmă, mă derutează.

— Nu te-am ținut niciodată cu forța. Niciodată! Te iubesc, Claudia! Te iubesc enorm, mai presus de orice, și mă doare ezitarea ta. Am crezut că... Tu ai venit spre mine.

— E adevărat. E adevărat, șopti femeia. Tocmai de aceea voi pleca pentru un timp.

— Ți-e dor de meseria ta?

— Și asta. Da, recunosc, am nevoie de lumina reflectoarelor, am nevoie de viața mea, cea dinainte de accident. Am o vârstă, Cristi. E vorba de câteva luni, în cel mai fericit caz de câțiva ani, în care pot arăta lumii cine sunt. Am nevoie să cred din nou în mine. Te rog să mă înțelegi

— Dacă vroiai să te însoțim la Londra, și azi am fi plecat. De fapt, și în țară ai fi putut găsi ceva să îți convină, dar... Respect alegerea ta. În fine. Când vrei să pleci?

— Mâine. L-am sunat pe Mark și crede că mi-a obținut un contract destul de avantajos. M-a întrebat doar dacă mai sunt cea dinainte. I-am spus că grație bisturiului, problema mea s-a rezolvat.

— Să înțeleg că tu ai vorbit cu Mark, cu mult înainte?

— Recunosc, da. Am vorbit cu Mark, joia trecută, Cristi.

— Și mie când vroiai să-mi spui?

— Așteptam doar momentul potrivit, dar azi, azi era musai să-ți spun.

Pentru că mâine e plecarea, șopti femeia.

— Recunosc, ți-ai ales bine momentul să-mi dai vestea. Nu mai am nimic de adăugat. M-ai lăsat fără cuvinte.

— Îți jur, Cristi. Nu aveam de unde să știu de intenția ta. Pur și simplu, a coincis cu vestea plecării.

— Te cred, dar mă doare, mă doare al dracului de tare. Acum, eu, cu permisiunea ta, mă voi retrage puțin.

Cristi se încuie în biroul său, și, de acolo, privi apusul cu lacrimi în ochi. Simțea că o pierde pentru totdeauna. Nimic nu va mai fi la fel ca înainte. Va fi viața de dinainte de Claudia, și viața de după ea.

A doua zi, femeia refuză să fie însoțită la aeroport. Își luase rămas bun de la Georgia, sărutând-o de o mie de ori și încercând să nu plângă. Instruise bona și o rugă pe Amalia să își calce pe suflet și să-și viziteze fratele, de dragul fetiței. Georgia se agăță de ea, parcă simțind gravitatea momentului, și începu să plângă cu putere, spunându-i «mămico», și sărutând-o apăsând pe obraji, pe frunte. Dacă ar mai fi stat încă cinci minute, Claudia ar fi rămas pentru o viață alături de fetița care o cunoștea drept mama ei.

Cristi urcă în birou și o petrecu cu privirea mult timp.

— De ce, iubito? De ce îmi faci tu asta?

Căută înfrigurat în barul biroului și începu să-și toarne pahar după pahar. Se dusese dracului toată fericirea sa. O avea pe Georgia, dar era un copil, avea afacerile, dar nu era de ajuns. Claudia era cheia acestei uși care se închidea acum, în urma sa.

În avion, femeia se trezi plângând, și deja îi era dor de Georgia.

La Londra, Mark îi făcu un program atât de încărcat, încât Claudia de-abia avea timp să gândească. O suna pe Amalia, suna doica... Îl sună într-un târziu pe Cristi, care îi răspunse

parcă dintr-o altă lume. Vorbea încet, monosilabic. Bărbatul pierduse pe drum strălucirea sa de altădată. Femeia se trezi vizitată asiduu de Dan, căruia părea să-i priască viața londoneză.

— Ești atât de frumoasă, femeie! Atât de mult mi-ai lipsit, Claudia! Ce ai făcut atâta timp în țară? Te-ai făcut gospodină? Ai făcut copii?

— Și eu care credeam că le știi pe toate... Dane! Destul! Am avut un accident, am stat în comă, apoi într-un cărucior cu rotile, deci nu am făcut nimic din tot ce crezi tu. Acum, îmi dai voie să mă retrag puțin? Vreau să fac un duș. Peste două ore, am o prezentare importantă.

— Dar te pot aștepta, iubito! Și, crede-mă, Clau, nu am știut nimic din toate acestea, altfel, aș fi venit să te văd cu siguranță.

— Bine, te cred. În fine, dacă vrei să aștepți, atunci, așteaptă. Între timp, poate îmi faci și mie o cafea?

Claudia se încuie în baie, iar Dan rămase privind-o. Era atât de frumoasă și atât de aproape! Când sună telefonul, se grăbi să răspundă.

— Alo!?... Te supără vocea mea? Vrei într-adevăr să vorbim?

Cristi era cel care sunase. Vroia să vorbească cu Claudia, vroia să-i audă vocea, să-i spună cât de mult îi lipsește. Îl duru mai ceva decât ar fi fost operat fără anestezie. Dan răspunsese în locul Claudiei. Întrebările năpădeau gândurile bărbatului, multe, și nu-și găseau răspunsul. Deci, fusese înlocuit destul de repede. Și măcar de-ar fi fost vorba de altcineva, dar Dan? Începu să-și toarne fără număr. Vroia să se îmbete, și cât mai repede. Trebuia să uite de toți și de toate, și în special de Claudia. Așteptase o viață ca ea să-i fie alături. Sperase, trăise din speranță... până acum. Dacă l-ar fi iubit câtuși de puțin, nu ar fi lăsat ușa deschisă pentru unul ca Dan. Să înțeleagă că deja găsisse răspunsul la căutările ei? Deci, relația cu Cristi va deveni curând istorie. Strânse paharul în mână până când acesta se făcu țândări, și băutura se împrăștie pe jos. Se tăiase, dar ce mai conta? Din fotografie, Claudia îi zâmbea, iar Cristi oftă adânc. O pierduse. Ani de zile a fost umbra ei, ani de zile i-a păzit spatele, ca și atunci, cu Mark, omul de care Claudia se îndrăgostise nebunește, omul care îndrăznise să o lovească. Și acum, moartea acestuia era învăluită în mister, și acum se mai credea că e vorba de o lovitură politică, de un asasinat comandat de opoziție, eventual, de vreun irlandez, deranjat de convingerile politice ale lui Mark. Pe Cristi îl costase o avere acest aranjament, și nu, nu-și dorise moartea senatorului. Plătise doar pentru a fi speriat. O iubea pe Claudia, disperat, nebunește, o iubire dusă la extremă, și nimeni nu trebuia să se pună în calea fericirii lui. Un timp, se mulțumise să o știe pe ea fericită. Pe atunci, o avea pe Magda. Dar acum? Acum, își cerea și el dreptul la fericire, acum ar fi vrut-o pe Claudia doar pentru el, iar Dan devenise un obstacol, un obstacol ce trebuia înlăturat. Se săturase de ipostaza de simplu spectator. Căută

într-un târziu un pansament, pe care și-l înfășură în jurul palmei, apoi plecă din casă, trântind ușa vilei. Nu spuse unde pleacă; de fapt, nici nu știa încă.

Urcă la volan cu o privire pierdută. Mișcările deveneau imprecise, iar gândirea, incoerentă. Va opri, dar unde?

4

— Am venit să te văd, Claudia. Aveam niște treabă pe aici, și... Nu te uita așa. Nu râde, te rog. Da, am venit pentru că mi-era dor de tine.

Claudia îi sări în brațe și îl sărută părintește, pe frunte.

— Dar e minunat, iubitele! Uite, diseară am o prezentare, dar după aceea sunt liberă câteva zile. Georgia ce face?

— Georgia crește, Claudia. Nu există zi să nu spună «mama», dar tu nu ești acolo, să-i răspunzi.

— Mă întristezi, Cristi. Eu...

— Am înțeles. Vrei o viață a ta, iar noi...

— Și voi faceți parte din ea.

— Când, Claudia? Poate de sărbători? Poate după? Când?

— Mă forțezi să iau o decizie, și nu-mi place. Crede-mă.

— De ce fugi, Claudia? De dragoste, sau doar de mine?

— Nu fug de nimeni. Dar vreau să știu ce simt.

— Înțeleg. Când? Între două întâlniri? Când ești cu Dan?

— Tu ești gelos pe Dan?

— Nu, pe bunica! Normal! Sunt gelos pe toți cei cu care m-ai înlocuit.

Femeia dădu înapoi.

— Și dacă-ți dau un răspuns concret, asta te va liniști?

— Probabil, răspunse șoptit bărbatul.

— Atunci, asta este. Îți voi spune. Prietenie, doar atât simt pentru tine. Prietenie și recunoștință.

— Atât?

— Da. Ai vrut să fiu sinceră. Ai vrut un răspuns.

— Și zilele în care am împărțit același pat? Tot din recunoștință?

Claudia nu-i răspunse. Nu știa ce să spună. Preferă să tacă și să petreacă doar cu privirea ieșirea furtunoasă a bărbatului. Se așează pe pat și încercă să nu se mai gândească la nimic, dar nu putea. Ceea ce i-a spus lui Cristi, era departe de adevăr, iar adevărul nu-l știa nici ea încă, sau poate că îl știa, dar se temea, se temea să îl spună.

Izbucni în plâns, regretând vorbele spuse. Sună disperat pe numărul lui Cristi, dar acesta nu răspunde la telefon.

Claudia se îmbracă în fugă, urcă în mașină, și începu să gonească spre cel mai apropiat aeroport. Pe drum, se gândi că e o prostie. Cristi putea fi oriunde, iar ea pierduse un prieten sau poate ceva mai mult.

Fugea. Da, fugea pentru că încă nu era obișnuită cu ideea de a iubi un bărbat pe care până nu demult îl urâse. Și mai erau și Magda, jurnalul ei, secretul ei, Georgia...

Se temea să-și recunoască iubirea. Încercă să adoarmă un timp, dar gândurile îi fugeau la Cristi. Îl dorea acum, când el nu mai era lângă ea, când ea îl fugărise din viața ei.

În sală, pe podium, încercă să descopere în rândul spectatorilor pe Cristi, însă acesta nu era. Se întristă, dar rămase calmă, acolo, pe podium, o Cleopatră a timpurilor noastre, încântând ochii muritorilor de rând. Pășea ca o mică prințesă, punând atât de bine în valoare rochia pe care o purta, încât lumea simți nevoia să aplaude frumoasa străină, cum i se mai spunea încă.

Târziu, într-un colț, aproape de podium, îl zări pe Cristi, și fața i se luminează dintr-o dată.

— Am venit să-mi susțin prietena, îi spuse el cu mult mai târziu, când ea, încă machiată, în haine de stradă, îi sări în brațe.

— Credeam că ai plecat.

— Așa credeam și eu, dar am rămas. Nu asta face un prieten?

— Ba da! Ba da! Te rog să mă aștepți puțin, cât să mă demachiez, apoi mergem unde vrei tu.

— Mă gândeam că e păcat să fi venit până aici și să nu-mi arăți Londra.

— Atunci, vom face un tur al Londrei, dar nu azi. Nu spun că nu ar fi frumoasă și noaptea, dar....Mâine, pe lumină, e mai bine.

— Ai dreptate. Te invit la masă, undeva. Tu, doar propune locul unde vom cina.

—O.K. Ești supărat pe mine, nu-i așa?

—Nu. Nu. Vezi tu, Claudia?Nu te pot obliga să mă iubești. Nu am cum. Pot face o mie și o sută de alte lucruri, dar asta nu.

Localul era select, cina grandioasă, iar șampania veche, scumpă. Li se dezlegaseră limbile și se treziră povestind din trecut, întâmplări doar de ei știute. Claudia ar fi vrut să-i spună mai mult, dar se temea că nu va fi crezută. Se simțea atât de bine în compania bărbatului de care fugise până mai ieri!

Cristi îi evita privirea, și, deși nu o spunea, îl durea toată această stare de lucruri, îl durea neputința sa.

Târziu, în noapte, poate de la șampanie, poate de la obișnuință, făcură dragoste.

Femeia îl primi supusă, tandră, îndrăgostită, dar Cristi nu avea cum să observe, nu știa să citească printre rânduri. Dimineața, în fața a două cești de cafea, Cristi își ceru scuze pentru comportamentul neadecvat, se îmbrăcă repede, mult prea repede, își luă rămas bun și plecă. Claudia nu avu puterea să-l oprească, și rămase plângând în urma lui.

— Nu pot să stau aici, lângă tine, fără să încerc să te sărut, fără să încerc să te am. Nu e corect pentru amândoi. Voi pleca. Am nevoie de timp să mă obișnuiesc cu noua postură de prieten, am nevoie de timp să te scot din mintea-mi tulbure. Apoi, te voi căuta, Claudia. La revedere.

Brusc, încăperea i se păru strâmtă, și o imensă nevoie de a bea, o scoase din casă, în ploaia mărunță și deasă. Cu lacrimi în ochi, se pierdu în mulțime, se făcu una cu ea, îmbătându-se apoi, ca în trecut, într-un pub, la marginea orașului. Machiajul îi mângâlise fața, iar plânsul îi înroșise ochii. Cât de mult contau două-trei vorbe spuse de-aiurea! Dacă ar fi sunat, dacă i-ar fi spus.... Poate că nu ar mai fi crezut-o. Comandă un taxi, și cu sticla încă în mână, porni spre casă. A doua zi, buhăită, tristă, gândi că băutura nu e cea mai bună armă împotriva uitării și hotărî să se oprească înainte de a fi prea târziu. Curând, își va lua o mică vacanță, și-l va surprinde pe Cristi cu sosirea ei neașteptată. Îi era dor de Georgia, mai mult decât ar fi putut crede.

« Și când luminile se sting una câte una, rămân singură în noapte. Oare asta îmi doresc cu adevărat? În spatele strălucirii, rămâne griul unei vieți singuratice și pline de restricții. »

Acasă, erau Cristi și Georgia, mai era și Amalia... Aici, era doar Dan, pe care nu se putea baza prea mult.

5

Venise să-i spună cât de mult îl iubește, dar Cristi era încă plecat, la o licitație, undeva, în țară, așa că femeia avu timp să se joace cu Georgia, avu timp să-și pună ordine în gânduri. Bona deschisese ușa străinei care suna apăsător, nervos, în seară. Vroia să vorbească cu Cristi, dar o găsi pe Claudia.

— Tu? Cine ești?

—Dumneavoastră să-mi spuneți cine sunteți. Deocamdată, aici locuiesc.

— Din câte știu, aceasta este casa lui Cristi, iar eu sunt mama copilului său.

— Poftim?

Claudia simți nevoia să se așeze. De ce trebuia să fie atât de complicat? De ce? Ea nu avea dreptul să fie fericită?

— Cum auzi. Sunt însărcinată. Aștept copilul lui Cristi. Am venit să-i dau fericita veste.
El unde e?

— Mă tem că va mai trebui să așteptați un timp...

— Atunci, îl voi aștepta, spuse femeia, în timp ce se trânti confortabil într-un fotoliu. Nu mi-ai spus cine ești tu, dar cred că știu. Ești sora vitregă a lui Cristi, nu-i așa?

— Da, se pare că ați ghicit.

— E incredibil cât de colorată este această casă! Nu găsești? Pare cam demodată. Dacă mă voi muta aici, vor trebui făcute câteva schimbări, dar asta este. Bani nu sunt?

Claudia nu își mai găsea cuvintele. Blondina planturoasă din fața ei o obosea. Realiză că e vorba despre aceeași tipă care îi trimisese fotografiile cu ea și Cristi, Magdei. Încercă să găsească ceva frumos la ea, dar, poate că din gelozie, poate din alte motive doar de ea știute, o găsi total neinteresantă, vulgară chiar. Iar casa îi plăcea. Simțea încă în ea prezența Magdei, iar toate îmbunătățirile aduse, purtau amprenta ei.

— Vreți să-l așteptați aici?

— Desigur. În situația mea, uneori, efortul fizic e contraindicat.

— Atunci, pe mine, vă rog să mă scuzați. Sunt obosită, și chiar dacă nu e politicos, mă voi retrage. O voi trimite să vă țină de urât pe doamna Maria.

— Mi-e indiferent. Și singură dacă rămâneam, nu mă deranja. În schimb, o cafea aș bea.

— Nu îi face rău copilului?

— Nu, oricum, îți mulțumesc pentru griji.

O dureau trădarea lui Cristi. O dureau pentru că începuse să-l iubească. Acum, când era atât de aproape de fericire, apăruse ca din senin această femeie, cu o pretinsă sarcină. De ce tocmai ei trebuia să i se întâmple acest lucru? De ce? Se așezase încet lângă Georgia, păzindu-i somnul. Era atât de frumoasă!

În câte luni era însărcinată această femeie? Când o trădase Cristi? Și-apoi, după cele întâmplate, nu putea numi asta trădare. Nu vroia să coboare, nu avea de ce. Nu va mai fi într-atât de orbită de iubire, încât să treacă peste toți, doar ca să-i fie ei bine. În relația cu Mark greșise, greșise mult, ascultându-și doar inima. De data aceasta nu va mai greși. Nașterea unui copil e un miracol, iar ea nu va împiedica în niciun fel venirea lui pe lume. Nu o simpatiza pe Delia, dar nu avea de ales. L-a avut pentru un timp pe Cristi doar pentru ea, și nu a știut să-l păstreze. Nu e vina nimănui. Acum, e timpul să plece. Ochii i se umplură de lacrimi în timp ce sărută fetița adormită. Claudia crezu că e mai bine să plece acum, nu mai târziu. Nu avea puterea să asiste la discuția celor doi. Nu o va face. Realiză că iubirea lui Cristi nu putea fi atât

de mare precum ar fi vrut ea să creadă. Instinctele animalice dominau, iar bărbatul o înlocuise destul de repede, aproape că nu se răcise încă patul în urma ei.

— Pleci?

— Da. Am de prins un avion.

— Iar eu rămân singură?

— Nu. Cu doamna Maria și cu micuța Georgia. La revedere domnișoară....

— Delia. Delia e numele meu. Știi? Îmi pare rău că pleci. Credeam că te bucuri pentru mine.

— Da, chiar mă bucur, Delia, dar acum, trebuie să plec. Am de respectat un contract. Nu sunt genul de om care să nu fie punctual. Eu te sfătuiesc să-l suni încă o dată. Știam că e pe drum, spre casă, dar poate interveni orice. Probabil că în câteva minute va fi aici. Felicitări, Delia. În câte luni spuneai că ești?

— Nu am spus. În patru.

— Ne mai auzim! Creștere ușoară!

Își târa valiza pe alee, și văzu destul de târziu bărbatul care venea spre ea.

— Ce faci, Claudia? Deja pleci? Când ai venit?

— Am venit astăzi, Cristi. Aș mai fi stat cu plăcere, dar... A sunat Mark. Măine trebuie să fiu la Londra. Îmi pare bine că te-am văzut, Cristi.

— Doar atât? De ce pleci, Claudia? Puteai să rămâi peste noapte. Ce mijloc de transport ai acum?

— Până la aeroport, trenul. Deja mi-am luat bilet, spuse calm femeia.

Era doar un calm aparent, era poate liniștea dinaintea furtunii, iar când aceasta va veni, ea nu va fi aici.

— Mă voi întoarce, Cristi, dar mai am niște aranjamente de respectat. Hai, du-te în casă. Nu e frumos să-ți lași musafirii să aștepte, Mai ales o femeie!

— Ce femeie, Claudia? Spune-mi! De când ai devenit enigmatică?

— O femeie care-ți va schimba destinul, Cristi. O femeie importantă în viața ta.

Îi tremurau mâinile când încerca să-i aranjeze cravata, dar semiîntunericul nu o trădă. Trebuia să plece de acolo, până cu nu-i va tremura și vocea sau poate chiar va plânge.

— Hai, ne mai auzim la un telefon, Cristi.

— Claudia! Ascultă! N-am încetat să te iubesc, femeie!

— Nu e cam târziu pentru astfel de declarații, Cristi? Întrebă cu tristețe în glas, Claudia. Aștepti un copil. Felicitări, tătice! Nu ai încetat să mă iubești, dar Delia este mama copilului tău. La revedere, Cristi. Recunosc. Până și pentru mine a fost o veste trăznet.

— De asta fugi? Înțeleg. Voi rezolva problema, Claudia.

— O spui pe un ton de parcă s-a stricat ceva la mașină. E vorba de un copil, Cristi! Un copil care nu s-a cerut conceput. Tu îmi vorbeai de iubire, și de aici, te culcai cu Delia. Interesantă combinație!

Bărbatul rămase pe alee, privind în urma ei, neputincios, trist. Probabil că acum o pierduse definitiv. Și toate acestea pentru o noapte de rătăcire! Aflase destul de târziu de nevinovăția Claudiei. În seara aceea, însă nu și-o putea imagina decât în brațele lui Dan.

Și Delia... Venea tocmai acum, când sarcina era destul de înaintată ca să-i spună ce? Că este tată? Dar el nu vroia. Era tatăl Georgiei, și îi era de ajuns. Se culcase cu Delia nu din dragoste, nici măcar din plăcere. Femeia mirosise faptul că aceasta era șansa ei, însă bărbatul nu va accepta acest fapt.

Intră nervos pe ușă, și femeia se sperie de privirea lui. Era cea a unui animal rănit.

— Am crezut că te bucură prezența mea, aici. Sunt mama copilului tău.

— De ce-mi faci asta, Delia? De ce ai venit tocmai acum? Ți-am spus eu că aș vrea să devin tată? Nu ți-am plătit cu vârf și îndesat? Nu ți-am satisfăcut eu toate capriciile? De ce vii tocmai acum? Ce te face să crezi că trebuie să mă bucur? Te rog să pleci, și asta cât mai repede. Până la nașterea copilului, îți voi trimite lunar, niște bani, apoi, dacă se dovedește că e al meu, îți voi plăti pensie alimentară.

— Atât? Cristi, am o vârstă, și te iubesc! Nu eu te-am căutat. Tu ai fost cel care a venit la mine.

— Da, am venit la tine, beat turtă. Ce-ți trece prin cap? Niciodată nu ți-am ascuns adevăratele mele intenții. Nici când trăia Magda. Cu toate acestea, ți-ai permis să-i trimiți fotografii compromițătoare cu noi doi. De ce?

— Pentru că te iubesc, Cristi. De aceea! În numele dragostei ce ți-o port!

Femeia plângea urcând scările în urma bărbatului care părea să nu o mai bage în seamă, acum, că avea fetița în brațe.

— Tati! Tati! Ai venit!

Omul își sărută fetița pe obraji cu gropițe, apoi, îi mângâie părul auriu. Era sufletul lui. Îl deranjau insistențele femeii.

— Ți-am spus să pleci.

— Dar.... Vroiam să vorbim, Cristi.

— Sunt obosit, Delia. Te voi suna.

— Promiți?

— Dacă insiști, mă enervez și îmi schimb opțiunile. Hai, pleacă acum.

— Mi-e rău, Cristi. Copilul...

— Nu băga tu copilul la înaintare. Ți-am cerut eu să-mi faci un copil? Spune! Vreau eu un copil cu tine? Tu nu te gândești femeie, că eram mort de beat? Asta mă face să mă gândesc că ești al dracului de proastă. Hai, știi drumul! Pleacă, Delia. Ai nevoie de odihnă.

Femeia coborî umilită, înfrântă, plângând. Nu la asta se așteptase ea. Va trebui să doarmă, va trebui să gândească. Acest copil era unica sa șansă la o viață lipsită de griji.

Târziu, în ceasuri lungi de noapte, în camera micuței Georgia, Cristi se gândea la Claudia. Oare de ce venise? Poate trebuia să-i spună ceva? De plecat, realiză de ce plecase atât de repede. Și totuși, de ce i-ar fi păsat de viața lui intimă, atâta timp cât ea vroia ca ei să rămână doar simpli prieteni? Trebuia ca el să mai spere la o schimbare în bine, sau la mijloc era doar orgoliul ei?

Claudia adormi târziu, lângă Amalia, care era bucuroasă de venirea neașteptată a prietenei sale. A doua zi, dimineață, femeile își luau rămas bun. Amalia citi tristețea Claudiei în privirea acesteia, și realiză că la mijloc e vorba de Cristi. Nu îndrăzni să o întrebe, dar o rugă să aibă grijă de ea, așa cum făcea de câte ori se despărteau. Amalia o strânse la piept pe Claudia, așa cum o mamă ar putea să o mai facă, iar Claudia mulțumi în gând pentru bunătatea și dragostea prietenei sale.

6

Cât să fi fost de când plecase din casa lui Cristi? O zi, două, o lună, două?

Îl primise pe Dan în viața ei, dar nu în inima ei. Probabil că așa trebuia să se termine totul. Ea lângă Dan, iar Cristi.... Cristi va fi tată. Ce nevoie ar mai fi avut de dragostea Claudiei? O suna aproape zilnic pe Amalia, pe care o ruga să-i povestească de micuța Georgia.

Ceea ce nu înțelegea Claudia era faptul că niciodată Amalia nu a povestit de existența altei femei în acea casă. Relația cu Dan era convențională, nimic spectaculos, nicio urmă de pasiune. Îi părea rău că-l acceptase în viața ei, dar nu făcea încă nimic să-l alunge. Apoi....

Apoi, telefonul de la Cristi o făcu să se deștepte ca dintr-un vis. Bărbatul era supărat și îi cerea ajutorul. Un oarecare Adrian, un tânăr într-un cărucior cu roțile, îi ceruse să-și vadă fetița. Care fetiță? Georgia? Georgia era fetița lui Cristi. Sau nu?

— Vino, te rog, Claudia. Spune-mi! Știai ceva? Știai de aventura Magdei? Știai de acest Adrian? Simt că-mi fuge pământul de sub picioare. O femeie poartă în pântec copilul meu, pe care nu-l doresc, nu-l vreau, iar un neica nimeni pretinde că e tatăl micuței Georgia, sufletul meu, viața mea! Mă tem că înebunesc, Claudia! Te rog să vii! Te rog!

FINAL DE DRUM

1

Era o vară fierbinte, iar Claudia simțea că nu are aer în taxiul care o purta spre casa lui Cristi. De ce venise tocmai acum Adrian să-și exercite dreptul de tată? Claudia se simțea vinovată pentru faptul că îl vizitase pe acesta, și teama cea mai mare a ei se lega de șantaj. Se temea de faptul că Adrian avea nevoie de bani. Îi era scârbă de jocul acesta, și gândi că va trebui să facă ceva în acest sens. Va trebui să repare tot ceea ce stricase ea, fie chiar și pentru binele Georgiei.

Intră pe poartă în același timp cu Cristi. Acesta o așteptase în mașină, în fața vilei. Știa că vine, știa de la ea.

Se opriră pe alee, între brazii înalți, pe bancă. Bărbatul o cuprinse pe Claudia în brațe, sărutând-o apoi, părintește, pe frunte.

— Îți mulțumesc că ai venit, Claudia.

— Unde e Georgia?

— La plimbare, cu doamna Maria. Acum douăzeci de minute am vorbit la telefon cu ea. A dus-o în parc. Claudia?!... Știai ceva de aventura Magdei? Sunt bulversat. Nu mai știu ce să cred. Dacă omul acela nu ar fi fost într-un cărucior cu roțile, ar fi murit strivit de pumnii mei. Nu pot să cred această poveste, Claudia. Ce vrea omul acesta de la mine?

— Cristi, și tu ai înșelat-o pe Magda.

— Da, dar eu....

— Ești bărbat. Știu placa.

— Magda îmi cunoștea firea. Eu am crezut că.... Mă doare, Claudia. Mă doare că am fost înșelat de ea. Era...

— Deosebită, știu. Dar era înainte de toate, femeie, Cristi. Simțea nevoia să i se spună că e frumoasă, deosebită.... Probabil că acest om i-a spus ceea ce a vrut să audă. Asta în cazul în care nu minte, și spune adevărul...

Claudia îl privea pe omul pentru care încă simțea dragoste. Ar fi sărit în brațele sale, i-ar fi mușcat buza de jos, dar nu făcu nimic din toate acestea. Preferă să-l privească. Îl găsea atât de frumos în lumina apusului! Părea atât de vulnerabil! Vorbeau, uitând de timp, apoi, pentru alte minute bune, tăcură. Vorbeau privirile lor pline de dorințe, pline de vorbe încă nespuse. Atunci, au văzut focul, au simțit fumul. Doamna Maria alerga spre ei, speriată, neputincioasă. Arăta cu mâna spre casă.

— Sus doarme Georgia, domnule Cristi! Și acolo arde! Ce ne facem?

Focul înainta rapid, favorizat de vântul stârnit ca din senin. Tot etajul vilei ardea. Cristi intră după fetiță. Georgia era sufletul său, iar el nu putea trăi fără suflet. Țipă la Claudia, când deja era pe scări:

— Sună la pompieri, Claudia! Te rog, sună!

— Ai grijă! Te rog, ai grijă de tine!

Rămase neputincioasă, jos, alături de bona speriată. Avea senzația că se prăbușește totul. Fumul gros urca spre cer, pe când casa era cuprinsă de flăcări. Din spatele vilei, cu o privire de om nebun, dornic de răzbunare, Dragoș se alătură femeilor, privind fără remușcare casa în flăcări:

— Vezi? Acum, și unchiul meu drag își va da seama cum este să pierzi totul într-o clipă.

— Da, dar acolo, sus, doarme Georgia, copil nebun! Țipă Claudia. Spune-mi! Ești sigur că asta ai vrut? Ce ți-a făcut acea micuță? Spune, Dragoș!

— Dar eu nu am vrut asta, murmură el. Fetița era plecată la plimbare.

— Era, dar a obosit și a vrut să doarmă puțin! se plânse bona.

— Nu am vrut asta! Eu, doar am vrut să-i dau o lecție, mai spuse băiatul în timp ce fugea spre casa în flăcări.

Claudia își prinse capul în mâini, terminată, palidă, așteptând venirea pompierilor. Venise pentru a-i fi alături lui Cristi, venise să o vadă pe micuță la a cărei aniversare nu reușise să fie prezentă, și acum... Acum, trebuia să creadă în minuni.

Cristi apăru din norul de fum cu fetița în brațe. Trăia! Micuța trăia!

— Dragoș e înăuntru, Cristi! El a dat foc. Doamne, ajută să-i fie bine!

— Te rog! Uite, apar mașinile! Du-o tu, la salvare! Nu pot să-l las să moară, Claudia! E nepotul meu! Are dreptate să mă acuze, iar tu știi asta! Nepăsarea și orgoliul meu i-au omorât mama!

— Dar Cristi, uite, vin pompierii!

Omul intrase deja în casă, strigând disperat după nepotul său, căutându-l în infernul acela. Spera să-l găsească, spera să-l salveze. O bârnă desprinsă de-aiurea căzu peste el, culcându-l la pământ. Avea senzația că se sufocă, sau chiar se sufoca.

Mult mai târziu, în noapte, se trezi la spital, în salonul de arși. Avea dureri groaznice pe față și pe partea dreaptă a corpului.

Claudia era acolo, pe sală, așteptând vești de la omul căruia încă nu avusese timp să-i spună cât de mult îl iubește.

Georgia era acasă la Amalia, în afara oricărui pericol, alături de bonă, iar pentru Dragoș nu s-a mai putut face nimic. Când l-au descoperit, era prea târziu, cu mult prea târziu. Casa era o ruină, dar Cristi încă trăia, chiar așa, cu arsurile acelea, extinse, adânci, grave. Claudia se trezi rugându-se. Avea nevoie de credință, avea nevoie de Dumnezeu. Plângea încet, ca un copil, și se rugă să se termine odată acest coșmar. Regreta toate faptele sale, regreta că nu îi spusese lui Cristi cât de mult îl iubește. Acum, nu avea voie încă să îl vadă, nu știa dacă mai avea cui să-i spună: « Te iubesc! »

În întunericul salonului, Cristi ar fi vrut să urle de durere, dar nu o făcu. Motivul pentru care era acum, aici, era doar consencința faptelor sale. Ar fi vrut să afle vești de la Dragoș, vești despre fetiță, dar nu știa cui să ceară ajutorul.

După un timp, în care suferința a fost maximă, Cristi a fost externat. Nici acum nu putea gândi cum de rezistase acestor dureri care îi sfredeleau creierul. Atâtea calmante și sedative!

La ce bun? Poate că ar fi fost mai bine să fi murit în incendiu. Cu siguranță, ar fi fost mai bine. Așa, Dragoș murise, iar Cristi rămase mutilat pe viață.

Ura să se privească în oglindă, ura să trăiască, pentru că aceasta nu mai era viață, era doar un coșmar din care nu se mai putea trezi. În zadar îi spunea Claudia că-l iubește, în zadar își mângâia Georgia tatăl. El murise acolo, în incendiu. Acum, ceea ce vedea în oglindă, nu putea fi imaginea lui. Cicatrici hidoase se întindeau pe față, pe corp, iar Claudia știa să mintă frumos, dar nu era suficient. Citea în ochii fetiței spaimă, și în ochii celorlalți, milă. Lacrimile se rostogoleau pe obrazul ars, fără ca el să poată clipi, fără vreo grimasă. Cine ar fi putut iubi un astfel de om? Cine mai credea în « Frumoasa și bestia »?

El nu va mai fi niciodată la fel, el trebuia să moară. Încă avea dureri, încă plângea singur, în noapte, atunci când sedativele și calmantele nu-și mai aveau efectul scontat.

— Prea târziu. Prea târziu pentru noi, prea târziu pentru mine.

Locuiau în casa cu vie, unde copilărise și Georgia, mama Claudiei, unde s-au mutat și ei după moartea acesteia. Claudia nu mai vroia nimic, regretând timpul pierdut, când nu a fost

alături de persoanele dragi. Îi era ciudă pe ea că i-a trebuit atâta vreme să realizeze că îl iubește pe Cristi. Ea chiar continua să-l iubească, ea chiar îl mai găsea încă frumos. O durea că nu-l putea face să râdă, măcar o dată, doar o dată. Încerca să-i spună de minunile chirurgiei estetice, dar Cristi nu vroia s-o asculte, părea să nu mai audă nimic în acele momente, până când Claudia renunță la idee. Bărbatul se închidea în camera sa zile întregi, fără să dorească să vadă pe cineva, fără să simtă nevoia să-i vorbească cuiva. Slăbise mult, albise brusc, și afacerile nu mai reușeau să-l scoată din acea stare de letargie. Psihologii aduși se arătară neputincioși, iar Claudia, disperată și singură, se trezi aruncată în vârtoarea lumii afacerilor, o lume pe care o urâse o viață, dar acum... Acum, oamenii care lucrau în firmele lui Cristi tremurau pentru serviciile lor, și nu erau puțini, rugându-se de această străină, frumoasă și mult prea tânără, să le apere interesele.

Încerca să rezolve totul de acasă, prin telefon, pentru că acum, supravegherea lui Cristi era primordială. Depresia lui se agrava din ce în ce mai mult, și Claudia se simți învinsă. Pierduse în fața acestei boli persoana iubită.

Într-o dimineață, Claudia se trezi cu o vizitatoare neașteptată, plânsă, nervoasă. Era Delia. Venise să-i spună că a pierdut sarcina. Claudia tăcea.

— Te bucuri, știu că te bucuri! țipă femeia. Acum, ai câștigat! Fără copil, sunt un nimeni. Să nu crezi că nu sufăr, să nu crezi că nu mă doare!

— Ba te cred, și îmi pare rău. Sincer.

— Vreau doar să-l văd, vreau să-i vorbesc! Lasă-mă să vorbesc cu el! o rugă femeia, întinzând mâinile spre ea, ca într-o rugă.

— Nu va vrea să te vadă. Nu vrea să vadă pe nimeni, șopti Claudia.

— Nu plec de aici până ce nu vorbesc cu el! Vreau să-l mai văd încă o dată!

Țipetele femeii îl enervaseră, și, într-un târziu, Cristi hotărî să părăsească încăperea.

— Ai vrut să mă vezi. Ai dorit să-mi vorbești. Uite-mă. Acum, spune.

Delia îl privi un timp șocată. Nu mai avea cuvinte. Omul din fața ei nu era Cristi pe care îl știa, era doar o caricatură, un chip hidos pe care ți-ai fi dorit să-l uiți repede. Femeia se adună, scuturându-și umerii ca și cum ar fi vrut să se trezească dintr-un vis urât. Trebuia să-i vorbească. De aceea se afla astăzi, aici.

— Fetița avea probleme cardiace, spuse ea cu un ton ezitant. A murit la naștere, Cristi. Sunt distrusă.

— Îmi pare rău. Ce pot să îți spun? Chiar îmi pare rău.

— Nu! Nu, ție nu îți pare rău! Nu ți-a părut rău niciodată! Te doare undeva că a murit copilul nostru! Ce fel de om ești? Ai crezut că trimițându-mi lunar niște bani, e suficient. Nu

m-ai sunat o dată să mă întreb de mi-e rău, să mă întreb dacă mai am nevoie de ceva.... Nu ai fost lângă mine să mă încurajezi înainte de naștere... Nu ai fost. Ai trimis doar bani prin oamenii tăi. Atât. Ți-am încălzit patul în nopțile când căutai fericirea de-aiurea. Ți-am făcut cafeaua dimineața, în zori, sărutându-ți picioarele, spunându-ți vorbe dulci. Da, da. Știu că m-ai avertizat. Știu că mi-ai arătat unde mi-e locul, dar eu am continuat să sper ca o proastă ce sunt, am continuat să visez pe când tu te întorceai iar și iar acasă, la Magda. Știi ceva? Până nu demult, erai un monstru cu chip de om. Acum, ești cu adevărat un monstru. Eu chiar te-am iubit! În felul meu, dar te-am iubit, șopti femeia. La început, sărăcia m-a împins în brațele tale. Aveam nevoie de banii pe care mi-i aruncau tu, în silă, după o noapte petrecută cu mine. Apoi, am început să te iubesc. Suferi? Să nu crezi că nu mă bucur! Mă bucur pentru că tu nu știi unde e îngropat copilul nostru, și nici nu pare să te intereseze, mă bucur să te văd suferind. Adio, Cristi! Îmi pare bine că trebuie să vezi și tu că în viață nu totul se rezolvă cu bani. Aș minți să-ți spun că îți doresc tot binele din lume. Chiar aș minți. Rămâi cu bine în nefericirea ta, dragule drag!

Femeia părăsi casa fără să privească în urmă, iar Cristi se încuie în camera sa, refuzând să mai iasă de acolo. Claudia plângea. Plângea pentru ea, plângea pentru Delia, pentru fetița moartă, plângea un destin nedrept, dar în primul rând, plângea pentru Cristi. Îl vedea cât de mult suferă, și nu putea să-l ajute. O dorea iubirea, o dorea neputința.

Sărbătorile se apropiau încet, dar sigur. Amalia o ajută pe Claudia să aleagă bradul, ornamentele, cadourile. Îi cumpărase micuței Georgia o trusă de doctor. Mult mai târziu, aflaseră de la fetiță că aceasta intenționa să-l facă bine pe tati, să-l facă din nou frumos. Cristi păru mai prietenos, deschis, toate aceste zile, zâmbi chiar la năstrușniciile Georgiei, până când, chiar în ajunul Crăciunului, femeile îl găsiră spânzurat în camera sa. Scrisese un bilet de adio în care îi cerea Claudiei să-l ierte, chiar de nu îi va înțelege gestul. O rugă de asemenea să-i spună Georgiei, atunci când aceasta va înțelege, că indiferent cine ar bate la ușa lor, să-i spună că este tatăl ei, Cristi va rămâne cel mai bun și cel mai drag tătic pentru o micuță prințesă, Georgia.

Claudia nu mai avea puterea să plângă, doar privea, neputincioasă și rece, cortegiul funerar. Va plânge mult mai târziu, în singurătatea camerei, niciodată de față cu străinii. Își aminti din biletul lui Cristi pasajul în care acesta spunea că trebuie să plătească pentru moartea Andrei, pentru moartea lui Dragoș, pentru moartea fetiței pe care nu și-a dorit-o măcar un minut. Era vinovat și trebuia să plătească.

« Te eliberez de o dragoste bolnavă, de o pasiune nebună, de un om ce nu te-a slăbit o secundă din ochi, o viață. Te eliberez de obligația de a rămâne o viață lângă un bolnav meschin

și urât. Ești liberă, Claudia, liberă să iubești, liberă să zbori! Și dincolo de ceruri, te voi iubi, te voi păzi, o veșnicie, femeie!»

2

Nu iubise banii, nu iubise afacerile, iar acum, se trezi moștenitoarea unui imperiu construit cu grijă, răbdare și pasiune, în ani de muncă, de către Cristi. Georgia moștenea a treia parte din averea tatălui său, în ideea că oricum fetița Claudia devenise tutorele fetei, iar mult mai târziu, cu acordul lui Adrian, mama fetei și în acte. Vându pe rând casa arsă până la temelii, pentru teren, apoi, casa în care Cristi alesese să termine cu lumea aceasta. Nimeni și nimic nu reușiseră să o scoată din starea aceasta, nici măcar Georgia. Era mereu tristă, palidă, umbra a ceea ce a fost odată, demult, îmbrăcată în negru, serioasă, mai mereu ocupată.

Fetița o iubea oricum pe cea pe care o numise mamă din prima zi în care a putut să pronunțe un cuvânt. Acceptă tăcerea femeii, acceptă tristețea sa. O avea pe Amalia, îl avea pe Hans, ciobănescul german pe care îl primise de curând. Claudia se simțea depășită de situație. Salvarea veni de la Dan, care se reîntoarse în țară, într-o ultimă încercare de a o avea din nou alături pe femeia vieții sale. Claudia îi cedă bucuroasă toate obligațiile pe care le avea în cadrul firmei, îl numi director, și îi făcu cadou acțiuni în cadrul firmei, răsuflând fericită că scăpase de o lume în care nu se afla în largul ei. Orașul începuse să o sufocă, și femeia se gândi că o schimbare ar fi binevenită. Ocazia nu întârzie să apară. Cumpără astfel un vechi conac, înconjurat de livezi, vii și puțină pădure, toate ale ei. Conacul se afla în vârful unui deal, ușor izolat de celelalte case, înconjurat de copaci, verdeață și flori.

Claudia renovă conacul, cumpără câțiva cai, și se mută cu Georgia și Amalia în micul paradis. Oamenii o salutau, și atât. Păreau să nu o placă prea tare, și Claudia se întristă un timp. Poate că trebuia să fi mers în satul bunicii. Poate! Oricum, nu era adepta vizitelor, nu mai suporta petrecerile, așa că faptul că lumea o ocolea, nu o sperie prea mult, dar se izolase mai tare și se închise în ea. Câteodată, se gândea că poate nu făcuse cea mai bună alegere. Poate că Londra ar fi reușit să o readucă la viață. Iarăși, poate. Tot în această perioadă, Mona s-a reîntors în țară, săracă, fugărită, alături de cele două fete ale sale, iar Claudia o încurajă pe Amalia să meargă să locuiască alături de nepoate și de sora ei, în oraș, în vila părinților.

— Ești sigură că te vei descurca aici, singură?

— Da, Amy. Și nu uita! Nu sunt singură! O am pe Georgia, îl am pe Hans...Ce mi-aș putea dori mai mult? Spune!

— Oricând ai nevoie de mine....

— Știu, Amy. Știu că vei veni. Ești prietena mea.

O ajută să-și renoveze casa, o mobilă, apoi, găsi pentru fete o școală bună, iar Mona ocupa acum o poziție importantă în cadrul firmei, și nu doar pentru că era sora lui Cristi. Vorbea fluent patru limbi străine și avea o facultate de relații internaționale.

— Nu știu cum să-ți mulțumesc, Claudia. Mi-ai redat viața, mi-ai redat strălucirea acestei bătrâne case....

— Dacă tu ești fericită, Amy, și eu sunt.

— Să dea Dumnezeu să-ți găsești fericirea, Claudia. Ai nevoie de dragoste.

— Acesta mi-e destinul, Amy. Nu pot lupta împotriva lui.

— Ba da, ba da. Poți lupta împotriva lui. Eu zic că poți să ți-l schimbi, Claudia. Ești tânără, ești frumoasă... Te-ai retras aici, în satul acesta.... Parcă ai fi la mănăstire. Unde vrei tu să găsești bărbați cizelați pe aceste dealuri?

— Cine ți-a spus că vreau să găsesc vreunul? Poate un Făt-Frumos, rătăcit în pădure....
Ce zici?

— Nu râde, Claudia. Tu chiar ai nevoie de dragoste.

— Dacă zici tu...

Zâmbi după atâta timp, încât păru mai mult o grimasă, decât un zâmbet. Deci, prietena ei vroia să o mărite! Interesant.

NOI ÎNCEPUTURI

1

Venise să-i propună un plan de afaceri femeii bogate, care locuia de ceva timp în satul lor. Nu o văzuse niciodată, dar auzise despre ea o mie și o sută de bârfe. Avea încredere în planul său, avea încredere în visele sale. Intră încet, cu permisiunea persoanei din încăpere.

Lângă fereastră, înaltă, tăcută, rece, femeia în negru îl rugă să înainteze. Tăcea, iar tăcerea îl sperie, îl determină să dea înapoi. De fapt, ce căuta el aici? Femeia era în continuare lângă fereastră, cu spatele la el, tăcută, distantă. Deci era adevărat tot ce se spunea despre orășeanca mândră și cu nasul pe sus!

— Îmi pare rău, dar cred că mi-am ales prost momentul. Scuzele mele, doamnă.

— Ați venit până aici doar ca să aveți de unde pleca? Spuneți, vă rog! Trebuie să aveți un motiv. Nu ați venit degeaba la ușa mea.

Femeia înaintă spre el, frumoasă și rece. Era ceva la ea ce-l atrăgea, determinându-l să rămână, dar mai era și un puternic sentiment de frică, nesiguranță, și probabil că ar fi luat-o la fugă, doar că așa, s-ar fi făcut de râs.

— Spuneți, domnule....

— Alex.

— Domnule Alex, vă ascult.

— Vedeți? Eu am un teren destul de mărișor aici, moștenit de la bunica, cu o bucată de pădure, un iaz, pășune... Vroiam să construiesc un fel de sat de vacanță. Am aici, pe hârtie, proiectul, cu tot cu costuri, cu posibilități de câștig... Sătenii ar avea mult de câștigat prin venirea turiștilor aici, s-ar crea și ceva locuri de muncă... În fine. Ar fi bine, și eu cred că toată lumea ar avea de câștigat din treaba aceasta.

— E în regulă. Lăsați dosarul aici. Îl voi da oamenilor mei să-l citească. În maxim o săptămână veți avea un răspuns. E bine?

— Eu am încredere în mine, doamnă. Am încredere în acest proiect. Pentru dumneavoastră, e una din alte o mie de posibilități de a investi; pentru mine, e viața mea.

— Am să țin cont de asta, domnule Alex. Se apropie Crăciunul și încă nu ninge.

Se întoarse brusc, spre el:

— Spuneți, domnule Alex, credeți că am dreptul să fiu fericită? Pot să mă bucur de viață?

— De ce nu, doamnă? Sunteți frumoasă, sunteți bogată...

— Da, și singură. Sunteți de aici?

— Am copilărit aici.

— Un timp, am locuit și eu nu departe de satul acesta, dar... Acum, nu le plac consătenilor dumneavoastră. De ce? Nu le-am făcut nimic. Ce au cu mine?

— Nu sunt oameni răi, doamnă. Acum, depinde și de percepția omului sărac, de la țară. Probabil că au interpretat greșit izolarea dumneavoastră de lume, au văzut tristețea dumneavoastră ca o mândrie nejustificată. Ați ales să locuiți alături de ei, oamenii nu v-au chemat. Cu timpul, se pot schimba însă multe. Oamenii spun că sunteți o persoană rece și insensibilă. Și bogată pe deasupra. Încă se tem de dumneavoastră. Se spune că dacă ați vrea, într-o zi ați putea cumpăra tot satul, pe când ei, trăiesc de azi pe mâine.

— Îmi place sinceritatea dumneavoastră. O zi bună, domnule.

Alex se trezi expediat de frumoasa femeie, din două vorbe. Vorbise prea mult, mai mult decât trebuia. Acum, îi părea rău, dar era prea târziu. Ajuns acasă, căută febril pe internet, informații despre străina care reușise să-i capteze atenția, după ce atâta timp satul se strădui să-l însoare, măcar să-l cupleze cu cineva de pe aici. Găsi câteva informații referitoare la succesele avute în lumea modei, ca fotomodel. Citise și despre scandalul în care fusese implicat un politician englez. În rest, nu mai găsi nimic. Nu și-o putea scoate din cap. Era atât de frumoasă, și atât de singură!

« Nu e de nasul tău, își spuse bărbatul. Nu te amăgi singur. Tu ești un amărât de medic veterinar de la țară, iar ea...»

Așteptă toată săptămâna telefonul femeii, și aceasta sună când el credea că s-a făcut doar de râs în fața ei.

— Domnule Alex! Claudia sunt. Ați câștigat! Am prezentat consiliului proiectul dumneavoastră. Le-a plăcut. Veți primi sprijinul meu financiar. Felicitări, partenere! Puteți veni oricând să semnați contractul.

Alerga fericit prin cabană, cântând fals, dar nu avea cine să-i spună acest lucru, acum, că-i murise și mama. Își trase la repezeală un tricou, o pereche de blugi uzați, o geacă mai

groasă, și mai mult zbură spre casa femeii, stârnind praful pe cărările înguste, fără de zăpadă. Recunoștea în gând că de-abia aștepta să o vadă. Îi era dor de ea. Probabil că se îndrăgostise iremediabil, și îl dureau faptul că șansele lui de a fi iubit de ea, erau minime.

Claudia îl aștepta în salonul amenajat la partier. Era îmbrăcată într-o rochie neagră, de seară, deși nu pleca nicăieri. Terminase de vorbit cu Amalia și cu sora acesteia, Mona. Erau fericite. Împodobeau deja bradul cumpărat pentru fetele Monei. Amalia simți supărarea din vocea Claudiei și o chemă în oraș, cu Georgia.

— Va fi bine, Claudia, îi spuse șoptit Amalia. Va fi bine. Te rog să vii aici, lângă noi. De Crăciun, nimeni nu trebuie să rămână singur. Sunt deja doi ani de la moartea lui Cristi, Claudia. Renunță la doliu! Zbori! Fii fericită! Nu așa te-a rugat fratele meu?

— Nu pot să uit, Amalia. Crede-mă. Pentru mine, parcă s-ar fi întâmplat ieri.

— Georgia e cu tine, Claudia?

— Nu, a plecat cu Adrian la bunici.

— Eu nu spun că nu-i bine, dar tu ești tare singură. Vino aici, Claudia! Trimit pe cineva să te ia?

— Nu, nu. Am de rezolvat ceva, Amy, apoi...Mă gândesc. Oricum, săptămâna aceasta se întoarce și Georgia.

Îl iertase pe Adrian și îl primise în viața fetiței. Omul recunoscuse că greșise atunci când venise să-și ceară fata, dar firma în care lucrase Delia vuia de zvonul că aceasta e însărcinată cu Cristi, și că se va căsători probabil cu el.

Alex pășea încet, parcă să nu o sperie pe stăpâna casei. Claudia îl aștepta frumoasă și tristă.

— Ați venit repede, domnule Alex. Mă bucur. Luați loc. Să vă fac o cafea?

— Dacă vreți...

— Două minute, vă rog. Sunteți căsătorit?

— Nu. Dumneavoastră?

— Am fost. Vă plac copiii, domnule Alex?

— Da.

Se așezase în fața lui, lângă șemineu. Era atât de frumoasă! Ireal de frumoasă, ireal de aproape, încât Alex simți nevoia să o sărute, să o strângă puternic în brațe. După un timp, privirile li se întâlneau, și bărbatul simți că nu îi era acesteia indiferent.

— Pentru reușită!

— Pentru fericire!

— Da, fericire, șopti femeia. Știi? Când îmi spui doamnă, mă simt atât de bătrână!

- Atunci, îți voi spune simplu, Claudia.
- O.K. Acum, mă simt mult mai bine. E târziu, Alex.
- Îmi cer scuze, dar nu am realizat trecerea timpului. Ești minunată!
- Crezi?
- Da, cred.

Îl petrecu până la poartă, și de aici, un timp, cu privirea. Îi plăcea tânărul: frumos, ambițios și singur. După atâta timp, se simți din nou femeie. Se privi în oglindă, și găsi puțin din strălucirea de altădată. Peste noapte, ninsese mult, parcă pentru a mulțumi pe cei ce-și doreau sărbători cu zăpadă. Adrian o sună și amână cu câteva zile înapoierea Georgiei. Fetița se simțea bine, înconjurată de oameni care o iubeau, plini de viață, iar Claudia, deși ar fi dorit-o lângă ea, acceptă. Femeia recunoscuse în adâncul sufletului ei că până și ea se săturase de negru. Hotărî dintr-o dată că a purtat doliu suficient de mult. Adunase într-o valiză toate hainele negre, și nu erau puține, urcându-le apoi în pod. Avea să vină Crăciunul, iar ea era colorată și tot singură, mult prea singură.

Spre dimineață, o treziră zgomotele din curte. Era omul care lucra pentru ea. Îi bocănise la ușă, rugând-o să sune veterinarul. Iapa cea sură avea să fete curând, iar omul avea nevoie de ajutor. Formă numărul dat de nea Sandu, și rugă veterinarul să vină la vechiul conac. Mirarea nu-i fu mică atunci când la ușa ei se ivi Alex.

- Tu? Aici? Din nou?
- M-ai chemat, am venit.
- Nu am știut că ești veterinar...
- Nu ai întrebare. De unde aveai să știi? Hai să ne apucăm de treabă, spuse hotărât bărbatul, iar femeii îi plăcu determinarea acestuia. La grajduri! mai ordonă el.

Afară ninge cu fulgi mari, ca într-o poveste. Troiene se formau pe potecile înguste, iar din copaci, țurțuri de zahăr kandel atârnav greoi, transparenti. Claudia își trase pe ea un pulover mai gros, urmându-i pe cei doi bărbați la grajduri. Îi plăcea iapa. Era frumoasă și blândă. Admira mișcările precise ale lui Alex, dar nu rezistă să privească. Se oferă să le fiarbă vin cu scorțișoară și le făcu și câte o cafea. Se trezi făcându-și cruce. Chiar și nașterea unui mânz i se părea un miracol.

Alex veni după ea, ajutând-o cu cafelele. Mânzul era acolo, pe un pat de fân, lângă mama sa, și nimic nu i se păru mai frumos Claudiei decât această imagine, într-o dimineață feerică, de iarnă. În fața casei, trona scrânciobul, iar câinele ciobănesc o urma la tot pasul. Era ca în visul din tinerețe. Avea și o fetiță, pe Georgia, dar nu avea pe cineva alături de ea, pentru a se bucura cu adevărat de toate aceste lucruri.

Alex zâmbea mulțumit. Făcuse o treabă bună. Își iubea la nebunie meseria, și de aceea, satul rămăsese pentru el cea mai bună alegere. Nu s-ar fi văzut la oraș, tratând doar pisici și câini pentru cucoane isterice. Avea nevoie de acțiune, iar aici, o găsea în fiecare zi, la tot pasul. Sătenii îl iubeau pe tânărul care alesese să rămână lângă ei, și acum, chiar dacă ajunsese cineva.

— Azi, nu porți negru.

— Ai un spirit grozav de observație, domnule doctor.

— Da, într-adevăr, de asta nu mă pot plânge. Îți mulțumesc pentru cafea. O zi bună, Claudia.

— Și ție, Alex.

Ar mai fi rămas, dar suferea de timiditate, iar acum, că era îndrăgostit, aceasta se accentuase. Ea i-ar fi spus: «Mai stai.», dar se temea de un refuz.

Și totuși, la ora cinei, Alex îi bătu din nou la ușă. Femeia îi deschise rapid. Părea bucuroasă. Atunci, zări fetița cu bucle aurii și tânărul din scaunul cu roțile. Râdeau, glumeau, de parcă s-ar fi cunoscut de când lumea. Nu știa ce să spună.

— Alex, aceasta este Georgia, fetița mea, iar el e Adrian, tatăl ei. Ai venit să-ți vezi pacienta, bănuiesc.

— Da, am venit și pentru ea, dar ți-am adus un brad. Se pare că tu ai uitat că mâine e Crăciunul.

— Nu, n-am uitat, dar sărbătorile de iarnă nu îmi trezesc cele mai frumoase amintiri, și atunci, încerc să le tratez ca pe niște zile obișnuite. E complicat, și mult de povestit. Ce faci? Rămâi la masă, cu noi?

— Nu, îmi pare rău, dar datoria mă cheamă, chiar de azi e Ajunul Crăciunului.

Se retrase repede, întristat. Femeia îl mințise. Avea un copil. Exista și un tată al frumoasei fetițe. Ce loc mai avea el, atunci? Fusesse crescut să respecte familia, și mai ales, tânărul acela, care nu putea să meargă.... Nu avea să concureze cu el, nu avea cum. Târziu, după 11 noaptea, Claudia îl sună. Îi mulțumi pentru brad, pentru gest, dar îl dojeni cu blândețe pentru refuzul de a fi rămas la masă.

— Ai o familie fericită, Claudia. Ce să caut eu acolo? Credeam....

— Fata este ca și copilul meu, dar mama ei a murit imediat după naștere. A fost prietena mea cea mai bună, iar tânărul care te-a făcut să dai înapoi, e tatăl Georgiei, și atât. Mai dorești să știi ceva?

— Ar trebui să mai știi ceva, Claudia? Există și alți bărbați în viața ta?

— Te temi de concurență, Alex? Nu ai încredere în tine?

— Claudia... Îmi cer scuze. Îmi cer scuze. Uneori, vorbesc mai mult decât trebuie. Doar că... Pentru mine, însemni mult, mai reuși el să spună.

— O.K. Te aștept mâine, atunci. Lumea spune că sunt o maestră a prăjiturilor.

— Trebuie să mă conving singur. Voi veni, Claudia. Mânzul ce face?

— E bine. Georgia a stat aproape toată ziua cu el, la grajduri. E atât de fericită micuța! Ea crede că i l-a adus Moș Crăciun.

— Dacă ea crede asta, atunci, așa trebuie să fi fost, Claudia. Cine te-a făcut să nu mai crezi în Moș Crăciun?

— Viața, Alex. Viața, mai șopti femeia.

2

Venise pentru a prezenta Claudiei bilanțul de sfârșit de an. Făcuse o treabă bună în firmă. Nu se aștepta la laude, mai ales că acum, cu ajutorul femeii, era acționar, și deci implicit, beneficiar al profitului. Dar Dan nu vroia numai atât. O vroia pe Claudia din nou pentru el. Mai încercase și înainte, după moartea lui Cristi, dar femeia îl refuză politicos de fiecare dată.

Acum, că era Crăciunul, bărbatul se simți dator să încerce din nou. Privea peste umărul femeii documentul adus, dar gândul său nu era la cifre. Femeia mirosea demențial de bine, era aproape, iar Dan nu rezistă tentației. O sărută lung, pe gât, pe plete, căutându-i febril buzele.

— Dane, te rog! Te rog, lasă-mă!

— De ce nu mă mai vrei, Claudia? Ce ți-am făcut? Primește-mă în viața ta, iubito, așa, ca în vremurile de demult.

— Nu insista. Te rog, înțelege. Noi doi nu vom mai forma niciodată un cuplu! Am crezut că ai înțeles!?...

— Asta era imediat după moartea lui Cristi, dar acum... E Crăciunul, iubito! Dă o șansă dragostei noastre. Nu vezi? Suntem făcuți unul pentru altul!

— Nu. Niciodată nu am fost! Nu are rost să ne amăgim. Poate că dacă nu mă aruncam imediat în brațele tale, situația ar fi fost acum alta. Înțelege! Nu simt nimic pentru tine.

— Ai pe altcineva, Claudia?

— Poate. Acum, e timpul să pleci, Dane.

Omul nu vroia să înțeleagă. De data aceasta, nu va mai pierde în fața nimănui. Se apropie din nou de femeie, hotărât să-i arate ce înseamnă dragostea, determinat s-o sărute. Era îndrăgostit de ea, atât de îndrăgostit, încât refuză să-i asculte rugămințile. Poate că «nu» însemna «da», și invers.

Claudia obosise să-l roage, obosise să-i explice. În dragoste, era nevoie de două persoane, altfel nu se putea vorbi despre așa ceva. Acea nu era dragoste. Îi părea rău cumva că inima îi dicta cu totul altă cale, dar nu putea dicta sufletului pe cine și când să iubească.

— Ascultă, Claudia! Cine te cunoaște mai bine ca mine? Spune! Ai nevoie de mine! Amândoi avem nevoie unul de celălalt. Te voi învăța să mă iubești!

— Poate că nu vreau să mai învăț nimic! Dane?!... Vorbesc chineza? Ce Dumnezeu? Nu te iubesc! Nu te-am iubit niciodată! Îmi pare rău. Mai mult decât un prieten, nu pot vedea în tine. Acum, pleacă! Pleacă, nu auzi?

— Plec.

Alex era bulversat. De-abia intrase pe ușă, și era fugărit? Greșise undeva?

— Nu tu! El!

— Plec, Claudia. Nu e nevoie să țipi. Vei regreta! În nopțile lungi și reci, vei regreta!

— Ți-am oferit o slujbă! Ai prietenia mea! Mai mult, te rog, nu-mi cere! Nu pot să-ți dau.

— Cât de mult începi să semeni cu Cristi, șopti bărbatul.

— Am crescut în aceeași casă. Ai uitat? îi răspunse sarcastic femeia.

— Îl alegi pe el? întrebă Dan, arătând spre Alex.

— Aceasta nu e problema ta.

— Nu, nu e. Te rog doar să-mi accepți demisia. Nu pot să mai rămân în firmă. Mi-e greu să trăiesc lângă tine fără să te am.

— O.K. Dacă asta ți-e alegerea, atunci, fie!

— Nu ai nimic de obiectat?

— Nu. Respect decizia ta. Suntem încă prieteni. Ai uitat?

Dan își aranjă nervos ochelarii pe nas, apoi, ieși, trântind ușa în urma lui. Nu se uită deloc la Alex. Nu știa ce să-i spună. Acum, pierduse de două ori: pe Claudia, și mai apoi, funcția.

Rămăseseră singuri în încăperea, iar Alex nu știa încă ce trebuie să facă. Nu o mai văzuse niciodată pe Claudia atât de nervoasă, ce-i drept, nici nu o știa de mult timp. Pentru moment, se simți ca și cum ar fi fost la serviciu, iar ea, șefa lui.

— Nu spui nimic? îl întrebă zâmbind, Claudia.

— Nu știu încă ce te-a supărat, sau cine...

— Te temi de mine, Alex?

— Nu, doar....

Femeia înaintă spre el. Era atât de frumoasă!

Parcă era la examen, la facultate. Îi tremurau ușor mâinile și începu să transpire. Claudia era în fața lui, atât de aproape, încât îi simți răsuflarea. Aștepta răspunsuri la întrebări pe care nu le pusese, iar el nu mai putea să îngaime ceva. Îi plăcea Claudia, chiar și așa, nervoasă, ușor încordată, misterioasă...

— Nu spui nimic, domnule doctor?

— Nu știu să-mi aleg cuvintele. M-ai zăpăcit. În cabinet, cu animăluțele, sunt stăpân, dar aici.... Simt cum pierd teren.

— Învață-mă să te iubesc, Alex, îl rugă femeia, în timp ce mai micșoră puțin distanța dintre ei.

— E o poruncă? Un ordin?

— Nu, doar o rugămintă, mai spuse ea, în timp ce căuta cu înfrigurare buzele bărbatului.

— În câte lecții?

— În cât mai puține, șopti femeia. În cât mai puține.

— Te iubesc, Claudia! Te iubesc din prima clipă, când te-am văzut, doar că... Nu credeam că pot spera să te am vreodată.

— Lasă teoria și treci mai repede la partea practică, domnule profesor!

— O, da! La asta mă pricep cel mai bine!

— Învață-mă să te iubesc, mai șopti încă o dată, Claudia, apoi, se abandonează în brațele puternice ale bărbatului. Avea nevoie să iubească mai mult decât ar fi putut să recunoască vreodată.

Era Crăciunul, și de Crăciun, nimeni nu trebuia să fie singur. Nu așa o sfătuiseră și Amalia? Trebuia să uite durerea, trebuia să reînvețe să zboare. Privi pe geam. Ninge liniștit, cu fulgi mari, și, pentru o clipă, i se păru că-l vede pe Cristi. Îi zâmbea. Da, cu siguranță, îi zâmbea. De data aceasta, nu va mai aștepta o veșnicie să spună ce simte. De data aceasta, dragostea va câștiga.

— Crăciun fericit, Alex!

— Crăciun fericit, iubito!

Și Claudia reînvăță să iubească, reînvăță să zboare, târziu, în noapte.

CUPRINS

<u>ACCIDENTUL.....</u>	<u>3</u>
<u>CÂND TIMPUL STĂ ÎN LOC.....</u>	<u>20</u>
<u>AMINTIRI.....</u>	<u>39</u>
<u>TRĂDAREA.....</u>	<u>58</u>
<u>VREMEA PLĂȚILOR.....</u>	<u>66</u>
<u>JURNALUL MAGDEI.....</u>	<u>75</u>
<u>RĂTĂCIRI.....</u>	<u>104</u>
<u>FINAL DE DRUM.....</u>	<u>116</u>
<u>NOI ÎNCEPUTURI.....</u>	<u>123</u>
<u>CUPRINS.....</u>	<u>131</u>